

อำนาจพระพุทธรูปต่าง ๆ

พระอภัยมณีในพระพุทธรูปศาสนา

ในสมัยหนึ่งที่พระบรมศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงประทับอยู่ที่ ณ พระเชตะวันมหาวิหารที่เมืองสาวัตถี พระองค์ได้ตรัสเทศนาสั่งสอนพุทธบริษัท และพระองค์ได้ทรงยกเอาเรื่องเทवासกรรมระหว่างพระอินทร์กับพวกอสูรขึ้นเอามาเล่าให้พุทธบริษัททั้งหลายได้รับฟังกันในสมัยนั้นว่า ในอดีตกาลที่ผ่านมาแล้ว ได้มีพวกเทวดาและพวกอสูรได้กระทำสงครามแย่งพื้นที่การปกครองและแย่งผู้หญิงกันในอดีตได้เกิดสงครามขึ้น พวกอสูรทั้งหลายเป็นพวกที่มีฤทธิ์เดชมาก ได้กระทำการรบกวน พระอินทร์ซึ่งมีฤทธิ์เดชน้อยกว่าเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ตลอดเวลามา พระอินทร์เป็นผู้มีบุญญาธิการเหนือกว่าพวกอสูร จึงได้ใช้ปัญญาให้เป็นประโยชน์ฝ่ายตน จึงให้กระทำความชั่วของตัวเองขึ้นและกระทำความดีของแม่ทัพต่าง ๆ ซึ่งเป็นผู้ที่มีบุญญาธิการและเป็นผู้ที่มีความกล้าหาญชาญชัยในการรบพุ่งต่าง ๆ ขึ้น ในกองทัพของตนแล้วทำการปลุกจิตใจของพวกลูกน้องของตน ถ้าวัวไหนดออกไปกระทำการรบพุ่งกับพวกอสูร ถ้าสู้ไม่ได้ก็ให้ดูธงของพระอินทร์และแม่ทัพนายกองต่าง ๆ ซึ่งเป็นผู้ที่มีบุญญาธิการเหนือกว่าพวกอสูรทั้งหลายเหล่านั้น และให้ตั้งจิตอธิษฐานเอาบุญญาธิการของพระอินทร์และแม่ทัพเหล่านั้นมาเป็นเกราะคุ้มภัยต่าง ๆ แก่พวกตน อยู่ต่อมาในภายหลังเมื่อพระอินทร์ผู้ที่มีบุญญาธิการเหนือกว่าพวกอสูรเหล่านั้น และได้ใช้ปัญญาให้เป็นประโยชน์โดยกระทำความดี และแนะนำอย่างนั้นแล้ว พวกพระอินทร์พร้อมด้วยบริวารจึงได้กระทำการรบพุ่งชนะ พวกอสูรตลอดเวลาจนพวกอสูรทั้งหลายต้องถอยร่นลงมาอยู่อีกเขตแดนหนึ่งซึ่งเรียกว่าชั้นจาตุม ส่วนพระอินทร์นั้นอยู่แดนดาวดึงส์ในปัจจุบันนี้ เรื่องนี้บางคนในยุคนี้หรือจำพวกคนหัวสมัยใหม่นี้กว่าเป็นเรื่องนิยายโกหก ที่แท้จริงนั้นเป็นเรื่องจริงไม่ใช่เรื่องโกหกปลอมอะไร เพราะเรื่องบางเรื่องผู้เล่ามีความสามารถ แต่ผู้รับฟังไม่มีความสามารถที่จะหยั่งรู้เรื่องต่าง ๆ ของผู้ที่เล่าให้ฟังนั้น ก็เลยเหมาเอาว่าเป็นเรื่องโกหก เช่น เรื่องเทवासกรรม อันนี้หรือเรื่องนี้ เป็นต้น

มีเรื่องอยู่ว่า พระอินทร์องค์ที่ชื่อว่ามัจฉะมานพ ได้บำเพ็ญกุศลต่าง ๆ และได้บำเพ็ญกุศลชื่อว่า สัตตะบาท ๗ ประการคือ ธรรมที่จะให้ไปบังเกิดเป็นพระอินทร์ และได้สร้างศาลาสี่มุขขึ้นเป็นที่พักพาอาศัยของคนเดินทางทั้งแปดทิศ ที่จะได้เดินทางมาพักพาอาศัยกันทุก ๆ คนทุกจำพวก ซึ่งถือว่าเป็นกุศลที่ครมมากจะส่งผลไปในวันข้างหน้า แต่ว่ามีเรื่องอยู่ว่ามัจฉะมานพผู้นี้มีภรรยาอยู่สี่คนด้วยกัน ชื่อว่า ๑ สุจิตรา ๒ สุธัมมา ๓ สกนันทา ๔ สุชาดา บรรดาภรรยาของมัจฉะมานพทั้งสิ้นคน ๓ คนเห็นว่าสามีของตนได้สร้างศาลาสี่มุขขึ้น พวกเขาเหล่านั้นจึงได้ร่วมสร้างหน้าบันขึ้นคนละหนึ่งหน้าบัน และได้จารึกชื่อของพวกเขาเหล่านี้ทั้ง ๓ คนขึ้น มี ๑ สุจิตรา ๒ สุธัมมา ๓ สกนันทา ส่วนภรรยาคนที่สี่ที่ชื่อว่าสุชาดานั้นได้ตกอยู่ในความประมาทด้วยเขาคิดว่าบุญกุศลทั้งหลายที่สามีของตนได้กระทำมาทั้งหมดนั้นและมีศาลาสี่มุขเป็นต้น นั้นด้วยความคิดว่าตนเองจะต้องเป็นผู้ที่ได้รับผลบุญด้วย จึงไม่ได้ร่วมกระทำบุญกุศลเหมือนภรรยาอีก ๓ คนนั้น ที่คอยกระทำบุญร่วมกับสามีของตนคือ มัจฉะมานพนั้นอยู่เสมอ แม้ศาลาสี่มุข

หลังจากนั้น พวกนางทั้ง ๓ ก็ร่วมด้วย อย่างนี้เป็นต้น ส่วนนางสุชาดาผู้มีรูปร่างหน้าตาที่สวยงามที่สุดในบรรดาภรรยาทั้งสี่ของมัจฉะมานพ แต่เป็นคนขี้เกียจและตกอยู่ในความประมาทด้วยการเข้าใจผิด ๆ ในส่วนการกระทำกุศลจึงไม่ได้กระทำบุญกับสามีของนางคือ มัจฉะมานพนั้นอยู่ต่อมาเมื่อนางได้ตายไปแล้วก็ได้ไปบังเกิดเป็นนกกระยางคอยจับปลากินเป็นอาหาร ส่วนมัจฉะมานพและภรรยาอีก ๓ คน เมื่อตายไปแล้วก็ได้ไปบังเกิดขึ้นในสวรรค์ชื่อว่าดาวดึงส์นี้ เมื่อมัจฉะมานพปรารถนาว่าเราได้ทิพย์สมบัติอันนี้ ด้วยสาเหตุอะไรจึงได้ทราบเรื่องในอดีตทั้งหมด และรู้ว่าตนมีภรรยาอยู่สี่คน แต่อีกคนหนึ่งไปเกิดอยู่ที่ไหนเพียงมาเกิดอยู่ด้วยกันที่สวรรค์นี้เพียง ๓ คนเท่านั้น พระอินทร์จึงได้ตรวจดูด้วยทิพย์จักษุของตน จึงได้ทราบว่าภรรยาคนที่สี่ของนางนั้นได้ไปบังเกิดเป็นนกกระยางอยู่ จึงได้แปลงตัวลงไปหา และได้แสดงตนให้ปรากฏกายและให้นางสุชาดาจำได้ และได้ไต่ถามว่านางอยากจะไปบังเกิดอยู่ด้วยกันในสวรรค์ไหม ส่วนนางสุชาดาที่ได้มาบังเกิดเป็นนกรยางค์นั้นจึงได้ตอบบอกพระอินทร์ซึ่งเคยเป็นสามีของนางในอดีตชาตินั้นไปว่า นางอยากไปบังเกิดอยู่ในสวรรค์อยู่กับพระอินทร์ซึ่งเป็นสามีของนางเดิมนั้น พระอินทร์จึงได้แนะนำให้นางรักษาศีลห้าประการตามที่ได้เขียนบอกเล่าเอาไว้แล้วในหนังสือ “สังฆกรรม” เล่มนี้ข้างต้นนั้น และเมื่อนางสุชาดาซึ่งเกิดเป็นนกรยางค์นั้น เมื่อได้ตายจากนกกระยางแล้วได้มาบังเกิดเป็นลูกสาวเจ้าอสูร และมีรูปร่างหน้าตาสวยงามมาก เมื่อก่อนนี้พวกอสูรทั้งหลายก็อยู่ชั้นเดียวกับพระอินทร์นั้น แต่ว่าอยู่คนละแถบเท่านั้น อยู่ต่อมาหัวหน้าอสูรประกาศเสียงพวงมาลัยเลือกคู่ให้แก่สุชาดา ซึ่งเป็นลูกสาวของตน ที่มีรูปร่างหน้าตาที่สวยงามที่สุดในบรรดาหม่อสูรด้วยกัน จึงเป็นที่หมายปองของพวกหม่อสูรทั้งหลายเหล่านั้นด้วยกันทั้งหมด เมื่อพระอินทร์ทราบว่าสุชาดาได้ตายไปเกิดเป็นลูกสาวหัวหน้าอสูร และกำลังจะเลือกคู่ด้วยการเสียงพวงมาลัย จึงได้แปลงเป็นอสูรแก่เข้าไปในหม่อสูรที่กำลังจะมีพิธีเสียงพวงมาลัยเลือกคู่ นั้น ด้วยอำนาจที่เคยเป็นสามีภรรยาและรักใคร่กันมาก่อนในอดีต กระทำให้นางสุชาดาถูกอสูรจึงเอาพวงมาลัยมาสวมให้อสูรแก่คือพระอินทร์ที่ได้ปลอมตัวเข้าไปในพิธีเลือกคู่ในครั้งนั้น เมื่อพระอินทร์ได้นางสุชาดามาแล้วพอเลยเขตในสถานที่นั้นแล้ว จึงได้ปรากฏองค์เป็นพระอินทร์ให้นางสุชาดาทราบ ส่วนพวกอสูรทั้งหลายที่หมายปองสุชาดาอยู่เป็นจำนวนมากก็ได้มีความผิดหวัง และได้คอยติดตามมาคู่อสูรแก่กับสุชาดาอยู่อย่างลับ ๆ ซึ่งทั้งสองไม่รู้ตัวเมื่อพระอินทร์คืนร่างกลับมาเป็นพระอินทร์อย่างเดิมขึ้นอย่างนั้น จึงได้เกิดเทวาสงครามขึ้น จึงกระทำให้พวกอสูรและพวกพระอินทร์เกิดรบพุ่งกันขึ้น อันนี้เป็นสาเหตุของเทวาสงคราม และเป็นสาเหตุที่พระอินทร์ได้กระทำขงขึ้นมาใช้ในสงครามในยุคนั้น ส่วนพระบรมศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของพวกเราชาวพุทธนั้น พระองค์ตรัสสั่งสอนเอาไว้ว่า ถ้าพวกพุทธบริษัททั้งหลาย ถ้ายุคใดหรือว่าในสมัยใด ถ้าพวกพุทธบริษัททั้งหลายเกิดความกลัวขึ้นในสถานที่ต่าง ๆ แล้วพระองค์ทรงชี้แนะให้หนีถึงพระพุทธรูป พระธรรมคุณ และพระสังฆคุณ อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือว่าหนีถึงทั้งหมดก็ได้ เมื่อพวกท่านพุทธบริษัททั้งหลายได้ระลึกถึงพระพุทธรูป พระธรรมคุณ และพระสังฆคุณ ได้แล้วดังนี้ความหวาดกลัวต่าง ๆ ก็จะหมดไปหรือว่าหายไป เพราะว่าคุณของพระรัตนตรัยทั้ง ๓ นี้มีอยู่สามารถคุ้มครองได้ และพระรัตนตรัยนั้นเป็นผู้บริสุทธิหมดกิเลส หมดความกลัวใด ๆ ทั้งสิ้นแล้ว และได้เป็นผู้ชนะแล้วจากพวกมารทั้งหลายทั้ง ๕ นั้น พร้อมด้วยกิเลสทั้งหลายอีกด้วย จึงเป็นที่พึ่งที่สละของสัตว์โลกผู้มีความหวาดกลัวต่อภัยต่าง ๆ

หรือต่อศัตรูต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี อันนี้เป็นที่มาของธงชัยของพระพุทธศาสนา พระคาถานั้นคือฯ อิติปิโส
ภะคะวา อะระหังสัมมาสัมพุทธโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อนุดตะโร ปุริสะธัมมะ
สาระถิ สัตถา เทวะ มนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติฯ สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม สันทิฏฐิโก อะกาลิ
โก เอหิปัสสิโก โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิตีฯ

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ญายะ
ปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สามิจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ยะทิทัง จัตตาริ ปุริ
สะยுகานิ อัญญะ ปุริสะปุคคะลา เอสะภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิณเวยโย อัญ
ชะลิกะระณิโย อนุดตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติฯ

พระพุทธมนต์ทั้ง ๓ บทนี้ หรือที่เรียกว่าพระธงชัยเฉลิมพลของพระพุทธศาสนานั้น ถ้าจะแปล
เป็นภาษาไทยแล้วได้ดังนี้ บทอิติปิโส ได้แก่ พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น

- (1) เป็นผู้ไกลจากกิเลส
- (2) เป็นผู้ตรัสรู้เองโดยชอบ
- (3) เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยความรู้และความประพฤดี
- (4) เป็นผู้เสด็จไปดีแล้ว
- (5) เป็นผู้ทรงรู้โลกทั้งปวง
- (6) เป็นผู้ฝึกบุคคลที่ควรฝึก
- (7) เป็นครูสั่งสอนเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย
- (8) เป็นผู้เบิกบานแล้ว
- (9) เป็นผู้จำแนกธรรมทั้งหลาย

ส่วนบทสวากขาโตนั้นหรือว่าบทพระธรรมคุณนั้น ถ้าแปลเป็นไทยแล้วได้ความว่าพระธรรมอัน
พระผู้มีพระภาค ได้ตรัสเอาไว้ดีแล้วคือ (๑) เป็นของอันบุคคลพึงเห็นเอง (๒) เป็นของไม่จำกัดเวลา (๓)
เป็นของที่เจ้าเรียกร้องผู้อื่นมาคู่ได้ (๔) เป็นของที่พึงเข้ามาใส่ตน (๕) เป็นของอันวิญญูชนพึงรู้เฉพาะตัว

ส่วนบทสังฆคุณนั้นเมื่อแปลเป็นไทยแล้วได้ใจความว่า พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า
(๑) เป็นผู้ปฏิบัติดีแล้ว (๒) เป็นผู้ปฏิบัติตรงแล้ว (๓) เป็นผู้ปฏิบัติถูกแล้ว (๔) เป็นผู้ปฏิบัติชอบแล้ว (๕)
เป็นพระอรหันต์บุคคล ๔ กลุ่มได้ ๘ พวก (๖) เป็นผู้ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา (๗) เป็นผู้ควรแก่ของ
ต่อสรับ (๘) เป็นผู้ควรแก่ทักษิณาทาน (๙) เป็นผู้ควรแก่การกราบไหว้ (๑๐) เป็นเนืองนบุญของโลก
ทั้งหมดนี้ เป็นพระธงชัยเฉลิมพลของพระพุทธศาสนา ถ้าพวกท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ถ้าพวกท่านมีศัตรู
หมู่มารต่าง ๆ จากคนต่างชาติต่างศาสนา หรือว่าคนใดคนหนึ่งก็ตาม ถ้าพวกท่านทั้งหลายมีความเชื่อมั่นใน
อำนาจของคุณพระรัตนตรัยแล้ว และได้้นำเอาพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ และพระสังฆคุณ ทั้ง ๓ บทนี้
เอามาสวดบริกรรมจนถึงได้ ๑๐๘ คาบหรือครั้งแล้ว แล้วตั้งอธิษฐานขอให้อำนาจของคุณพระรัตนตรัยทั้ง
๓ นี้มาช่วยขจัดปัดเป่าให้ศัตรูทั้งหลายเหล่านั้นพ่ายแพ้ไป หรือว่าไม่ให้มากระทำอันตรายต่าง ๆ แก่ตัวเรา
หรือว่าครอบครวัของเรา อันนี้ก็ขึ้นอยู่กับว่าพวกท่านมีศรัทธาแก่พระรัตนตรัยทั้ง ๓ แก่ไหน และพวก

ท่านมีสังขารมแก้ไข และตั้งอยู่ตามหลักที่ข้าพเจ้าได้เขียนบอกเอาไว้แล้วว่าคุณคนที่จะใช้เวทมนตร์คาถาทั้งหลายให้ศักดิ์สิทธิ์นั้นต้องทำตัวและประพฤติตนแบบไปไหนด้วย อันนี้เป็นหลักใหญ่และสำคัญมากอีกด้วย เมื่อได้เขียนบอกสรรพคุณของพระรัตนตรัยทั้งสามมาในที่นี้ ก็เลยถือโอกาสบอกความเป็นจริงอีกอย่างหนึ่งมาเอาไว้ในที่นี้ด้วยคือ เรื่องเกี่ยวแก่หัวหน้าสังฆมนตรีในนามองค์พุทธทั้งหลายที่ได้มีมาแล้ว นับจำนวนเป็นอนันตังนั้น นับตั้งแต่พระอนันตตะเถระเป็นองค์ที่หนึ่ง และพระอุตตระเถระเป็นองค์ที่สอง และได้มีมาเรื่อย ๆ จนถึงพระสมณโคดมพระบรมศาสดาพระองค์นี้นั้นหาใช่เป็นองค์ของพุทธที่แท้จริงไม่ พระพุทธเจ้าที่แท้จริงนั้นในแสนโกฏิจักรวาลนี้จะหาวิญญูณดวงไหน ๆ เอมามาเปรียบเทียบพระบารมีต่าง ๆ แก่พระองค์ได้หรือจะหาสิ่งศักดิ์สิทธิ์อะไรในแสนโกฏิจักรวาลนี้เอามาเทียบหรือว่าผู้พระองค์ได้เรื่องนี้เป็นความจริงของจักรวาลเลยที่เดียว

พระพุทธรูปที่เป็นมหาสิริมงคลแก่บุคคล ที่ได้นำเอามาสด หรือเจริญอยู่เป็นประจำคือมงคลสูตร

มีเรื่องกล่าวเป็นตำนานอยู่ว่า ได้เกิดความวุ่นวายขึ้นแก่หมู่มนุษย์ทั้งหลายและเทพในชั้นภพภูมิต่าง ๆ เกี่ยวแก่เรื่องมงคล ที่แท้จริงนั้นถึง ๑๒ ปีมนุษย์ว่าคืออะไรที่เป็นมงคลที่แท้จริงของสัตว์โลกในจักรวาลี่ต่างคนหรือว่าต่างเทพต่างองค์ก็มีความคิดเห็นไม่ตรงกันว่าอะไร เป็นมงคลที่แท้จริงทั้งมนุษย์และเทพต่าง ๆ ในยุคนั้นจึงได้บังเกิดมีตำนานหรือว่าพระพุทธรูปต้นนี้เกิดขึ้น เรียกว่ามงคลสูตรนี้ตามในตำนานพระพุทธรูปแปลเป็นภาษาไทยดังต่อไปนี้ เอมมเม สุตม์ อันข้าพเจ้า (คือพระอนันทเถระ) ได้สดับมาแล้วอย่างนี้ เอก์ สมย์ ภควา สมัยหนึ่งสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า สวตฺถิยั วิหฺรติ เขตฺวเน อนาถปิณฑิกสุส อาราม เสตฺถึประทັบอยู่ทีพระเชตะวันวิหาร อารามของอนาถปิณฑิกเศรษฐี ใกล้เมืองสาวัตถี

อะถะโข อัญญะตะรา เทวะตา อะภิกันตายะ รัตติยา อะภิกันตะวันณณา เภวะละกะกะปป์ง เชตะวะนัง โอภาเสตฺวา เยนะ ณะคะวา เตนุปะสังกะมิ อุปลังกะมิตฺวา ณะวะวันตัง อะภิวาเทตฺวา เอกะมันตัง อัญญาตี เอกะมันตัง สุตฺตา โข สว เทวะตา ณะวะวันตัง คาถายะ อัมมะภาติ

พะหุเทวา มนุสสา จะ มังคลานิ อะจินตยะง อากังขะมานา โตถานัง พุทธิ มังคะละมุตตะมังฯ
อะเสวะนา จะ พาลานัง ปิณฑิกานัญญะ เสวะนา ปุชฺชา จะ ปุชฺชนิยานัง เอตัมมังคะละมุตตะมังฯ

ปะฏิฐุปะเทสะวาโส จะ ปุพฺเพ จะ กะตะปุญญะตา อตตะสัมมาปะณิธิ จะ เอตัมมังคะละมุตตะมังฯ

พาหุสัจญจะ ลิปป์ญจะ วินะโย จะ สุตฺติกจิโต สุกาติตา จะ ยา วาจา เอตัมมังคะละมุตตะมังฯ

มาตาศิวปฏิฐานันัง ปุคตะทาร์สสะ สังกะโห อะนาคุลา จะ กัมมันตา เอตัมมังคะละมุตตะมัง
๑

ทานัญจะ ชัมมะจะริยา จะ ญาตะกานัญจะ สังกะโห อะนะวัชชานิ กัมมานิ เอตัมมังคะลา
มุตตะมังฯ

อาระตี วิระตี ปาปา มัชปานา จะ สัตถุญะโม อัมปะปะมาโท จะ ชัมเมสุ เอตัมมังคะละมุตตะมังฯ
การะโว จะ นิวาโต จะ สันตะภูฐี จะ กะตัญญาตา กาเลนะ ชัมมัสสะวะนัง เอตัมมังคะลา
มุตตะมังฯ

ขันตี จะ โสวะจัสสะตา สะมะณานัญจะ ทัสสะนัง กาเลนะ ชัมมะสะกัจจา เอตัมมังคะละ
มุตตะมังฯ

ตะโป จะ พรหมะจะริยัญจะ อะริยะสัจจานะทัสสะนัง นิพพานะสัจฉิ กิริยา จะ เอตัมมังคะ
ละมุตตะมังฯ

สุญญัสสะ โลกะ ชัมเมหิ จิตตัง ชัสสะ นะ กัมปะติ อะโสกัง วิระชัง เขมมัง เอตัมมังคะละ
มุตตะมังฯ

เอตาทิสานิ กัตวานะ สัพพัตถะมะปะราชาธา สัพพัตถะ โสถิง กัจฉันติ ตันเตสัง มังคะละ
มุตตะมันติฯ

พระพุทธมนต์มงคลสูตรนี้ ถ้าแปลเป็นไทยแล้วได้ใจความว่า ในครั้งนั้นแล เทพยาคองศ์ใดองค์
หนึ่ง ครั้นเมื่อราตรีปฐมยามล่วงไปแล้ว มีรัศมีอันงามยิ่งนักยังเชตะวันทั้งคืนให้สว่าง พระผู้มีพระภาค
เสด็จอยู่โดยที่ใดก็เข้าไปเฝ้าโดยที่นั่น ครั้นเข้าไปเฝ้าแล้ว จึงถวายอภิวัตพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว ได้ยืนอยู่
ในท่ามกลางส่วนข้างหนึ่ง ครั้นเทพยดานั้นยืนในที่สมควรส่วนข้างหนึ่งแล้วได้ทูลพระผู้มีพระภาคเจ้า ด้วย
คาถาว่าหม่อมเทวดาและมนุษย์เป็นอันมาก ผู้หวังความสวัสดิ ได้คิดหามงคลทั้งหลาย ขอพระองค์จงเทศนา
มงคลอันสูงสุดฯ

พระบรมศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์จึงได้ตรัสเทศนาว่าพระมงคลของพระพุทธเจ้า
หรือว่าของพระพุทธศาสนานั้นมีอยู่ ๓๘ ประการที่เป็นมหาศิริมงคล หรือที่เป็นอุดมมงคลที่แท้จริงนั้นคือ
(๑) การไม่คนชนพาลทั้งหลาย (๒) ความคบกับบัณฑิตทั้งหลาย (๓) ความบูชาชนควรบูชาทั้งหลาย ข้อ
นี้เป็นมงคลอันสูงสุด (๔) ความอยู่ในประเทศอันสมควร (๕) ความเป็นผู้มีบุญอันทำแล้วในกาลก่อน (๖)
ความตั้งตนไว้ชอบ อันนี้ก็เป็นมงคลอันสูงสุด (๗) ความได้ฟังแล้วมาก (๘) มีศิลปศาสตร์ (๙) วินัยอัน
ชนศึกษาดีแล้ว (๑๐) วาจาอันชนกล่าวดีแล้ว ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด (๑๑) ความบำรุงมารดา และบิดา
(๑๒) ความสงเคราะห์ลูกและเมีย (๑๓) การงานทั้งหลายไม่อาภูลหรือไม่คั่งค้าง ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด
(๑๔) การให้ปันเจือจาน (๑๕) ความประพฤติธรรม (๑๖) ความสงเคราะห์ญาติทั้งหลาย (๑๗) การ
กระทำการทั้งหลายไม่มีโทษ ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด (๑๘) ความงดเว้นจากบาป (๑๙) ความสำรวม
จากการดื่มน้ำเมา (๒๐) ความไม่ประมาทในธรรมทั้งหลาย ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด (๒๑) ความเคารพ
(๒๒) ความไม่จองหอง (๒๓) ความยินดีด้วยของอันมีอยู่ (๒๔) ความเป็นผู้อุปการะ อันท่านทำแล้วแก่

ตน (๒๕) ความพึงธรรมโดยกาล ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด (๒๖) ความอดทน (๒๗) ความเป็นผู้ว่าง่าย (๒๘) ความเห็นสมณะทั้งหลาย (๒๙) ความเจรจาธรรมโดยกาล ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด (๓๐) ความเพียรเผากิเลส (๓๑) ความประพฤติอย่างพรหม (๓๒) ความเห็นอริยสัจทั้งหลาย (๓๓) ความทำพระนิพพานให้แจ้ง ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด (๓๔) ไม่คิดข้องอยู่ในโลกธรรม (๓๕) เป็นผู้มิจิตไม่หวนไหว (๓๖) จิตไม่มีโสภ (๓๗) มิจิตปราศจากกิเลสทั้งปวง (๓๘) มิจิตอันเกษม (พระอมฤตนิพพาน (ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด เมื่อเทพดาและมนุษย์ทั้งหลายกระทำมงคลทั้งหลายเช่นนี้แล้ว หรือว่าเทพดาและมนุษย์ทั้งหลายประพฤติปฏิบัติอยู่ในหลักมงคลทั้งหมดนี้ได้แล้ว จะเป็นผู้ไม่พ่ายแพ้ในที่ทั้งปวง ย่อมถึงความสวัสดิ์ในทั้งปวง ทั้งหมดที่ได้กล่าวมานี้เป็นมงคลอันสูงสุดของเทพดาและมนุษย์ทั้งหลายเหล่านั้น ถ้าเทพดาและมนุษย์ทั้งหลายประพฤติและปฏิบัติตามนี้จะเป็นมหาสิริมงคลแก่ตัวท่านเหมือนเงาติดตามตนไปทุกหนทุกแห่ง ตลอดกาลนาน หรือว่าพวกพุทธบริษัททั้งหลายได้นำเอามงคลสูตรนี้มาเจริญหรือว่าเอาสวดเป็นประจำวัน ก็จะมีบังเกิดเป็นมหาสิริมงคลแก่ตัวท่านและครอบครัวของท่านเอง เพราะว่าจะมีพวกเทพดาทั้งหลายเขาจะมาสาธุการด้วย และพร้อมกระนั้นแล้ว พวกเทพดาทั้งหลายเหล่านั้นพวกเขาจะให้ศิลาให้พรแก่บุคคลที่นำเอามงคลสูตรนี้สาธยายหรือว่านำเอาสวดและปฏิบัติตามหลักอันนี้ มงคลทั้ง ๓๘ ประการนี้ ถ้าใครท่องบ่นเอาไว้ได้พร้อมด้วยคำแปลแล้วก็เป็นมหาสิริมงคลแก่ตัวของพวกท่านเองตลอดกาลฯ

รัตนสูตรหรือกำแพงแก้ว ๓ ชั้น ในพระพุทธศาสนา พระพุทธมนต์บทนี้ สวดขับโรคห่าและปีศาจ

มีเรื่องราวอยู่ว่า ในสมัยหนึ่งในพุทธกาลเมื่อครั้งสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังมีพระชนม์ชีวิตอยู่ในสมัยนั้น ได้เกิดโรคห่าระบาดขึ้นที่เมืองไพศาลี พวกภูตผีปีศาจได้อาละวาดเบียดเบียนพวกมนุษย์ทั้งหลายที่อยู่อาศัยในเมืองไพศาลี เกิดทุกข์ภัยไข้เจ็บช้ำชากมาก แพทย์ทั้งหลายพากันฉีดยาต่าง ๆ เต็ดร้อนกันยิ่งนักไปทั่วพร้อมด้วยเหล่ามัลลกะศรัยทั้งหลายด้วยต่างก็เศร้าหมองเสื่อมราศีลงไป พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงรับสั่งให้พระอานนท์เถระ พร้อมด้วยพระภิกษุสงฆ์และชาวเมืองเจริญพุทธมนต์บทนี้ ปรากฏว่าพระอานนท์และพระภิกษุสงฆ์ทั้งหลายเหล่านั้น ได้ตั้งจิตดังนี้ เราทั้งหลายจงตั้งจิตอันประกอบไปด้วยความกรุณาในสัตว์ทั้งหลายดังพระอานนท์เถระผู้มีอายุ นี้ถึงพระพุทธคุณทั้งหลาย แม้ทั้งปวงของพระตถาคตเจ้า จำเดิมแต่ปรารถนาพุทธภูมิมาคือบารมี ๑๐ ทศน์ อุปบารมี ๑๐ ทศน์ ปรมัตถบารมี ๑ ทศน์ มหาบริจาต ๕ จริยา เสด็จลงส่งคัพโททร ในภพมิโนที่สุคติเสด็จออกอภิเนษกรรมณ์บำเพ็ญทุกกริยาชนะมาร ตรัสรู้พระสัพพัญญุตญาณ ณ โพธิ์ดลบัลังก์นวลโลกุตระธรรม ๕ ดังนี้ แล้วกระทำปริตร ตลอดราตรีทั้ง ๓ ยามในภายในกำแพง ๓ ชั้นในเมืองเวสาลี เทวดาทั้งหลายในแสนโกฏิจักรวาล

ย่อมรับเอาแม่ซึ่งอาชญาแห่งพระปริตรอันใด อนึ่งพระปริตรอันใด ยิ่งภัยทั้ง ๓ ประการอันเกิดจากโรค
อมมนุษย์และข้าวยากหมากแพง และความเดือดร้อนต่าง ๆ ในเมืองเวสานั้นจึงให้อันตรธานไปโดยเร็ว
พลัน พวกเราทั้งหลายจงสวดปริตรอันนั้นเทอญ

(บทสวด) ยานีระ ภูตานิ สมากะตานิ, ภูมมานิ วา ยานีระ อันตะลิกเข, สัพเพ วะ ภูติ สุมะนา
กะวันตุ, อะโถปิ สักกัจจะ สุนันตุ ภาติตัง, ตัสมา हि ภูตา นิสามะถะ สัพเพ, เมตตัง กะโรถะ มานุสฺสียา
ปะชาเย, ทิวา จะ รัตโต จะ หะรันติ เย พะลัง ตัสมา हि เน รักษะถะ อัมปะมัตตา, ยังกิญจิ วิตตัง อิธ
วา หุรังวา, สักเคสุ วา ยัง ระตะนัง ปะณีตัง นะโน, สมะมัง อตฺถิ ตะถาคะเตนะ อิทัมปิ พุทธะ ระตะนัง
ปะณีตัง, เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตฺถิ โหตุ.

จะยัง วิราคัง อะมะตัง ปะณีตัง, ยะทังคะคา สักขะมฺณี สะมาหิตโต, นะ เตนะ ชัมเมนะ
สะมัตถิ กิญจิ, อิทัมปิ ชัมเม ระตะนัง ปะณีตัง, เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตฺถิ โหตุ.

ยัมพุทธะเสฏฺฐิ ปะริวัณณะยิ สฺวจิง, สะมาธิมานันตะริกัญญะมาหุ, สะมาธินา เตนะ สะโมนะ
วิหะระติ, อิทัมปิ ชัมเม ระตะนัง ปะณีตัง, เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตฺถิ โหตุ.

เย ปุคคะลา อัญฺฐะ สะตัง ปะสัดธา, จัตตาริ เอตานิ ยุกานิ โหนติ, เต ทักขิณเยยา สุกะตัสสะ
สาวะกา, เอเตสุ ทินนานิ มะหัพะธานิ, อิทัมปิ สังฆะ ระตะนัง ปะณีตัง, เอเตนะ ลัทธา มุธา นิพพุติง
ภุญชะมานา, อิทัมปิสังฆะ ระตะนัง ปะณีตัง, เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตฺถิ โหตุ.

เย สุปปะยุดตา มะนะสา ทัพเพนะ, นิกกามิโน โคตะมะสาสะนัมहि, เต ปัตติปัตตา อะมะตัง
วิกัยหะ ลัทธา มุธา นิพพุติง ภุญชะมานา, อิทัมปิ สังฆะ ระตะนัง ปะณีตัง, เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตฺถิ โหตุ.

ยะถินทะจีโล ปะฐะเวิง สีโต ลียา, จตุพฺพิ วาเตกิ อะสัมปะกัมปิโย, ตะถุกปะมัง สัมปุริสสัง วะ
ทามิ, โย อะริยะสัจจานิ อะเวจจะ ปัสสะติ, อิทัมปิ สังฆะ ระตะนัง ปะณีตัง, เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตฺถิ
โหตุ.

เย อะริยะสัจจานิ นิภาวะันติ, คัมภีระปัญญะนะ สุเทสิตานิ, กิญจาปี เต โหนติ, ภิสัมปะมัตต,
นะ เต กะวัง อัญฺฐะมะมาทียันติ, อิทัมปิ สังฆะ ระตะนัง ปะณีตัง, เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตฺถิ โหตุ.

สะหาวัสสะ ทัสสะนะสัมปะทาเย, ตะยัสสุ ชัมมา ชะหิตา กะวันตุ, สักกายทิกฺกุสิ วิจิกิจฉิตฺถุ
จะ, สีลพะพะตัง วาปี ยะทตฺถิ กิญจิ, จะตุหะปาเยหิ จะ วิปะมุคโต, นะ จาภิฐานานิ อะภัพโพ กาคุง,
อิทัมปิ สังฆะ ระตะนัง ปะรีตัง เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตฺถิ โหตุ,

กิญจาปี โส กัมมัง กะโรติ ปาปะกััง, กาเยนะ วาจาพุทะ เจตะสา วา, อะภัพโพ โส ตัสสะ
ปะภุจจะทาเย, อะภัพพะตา ทิกฺกุระปะทัสสะ วุตตา, อิทัมปิ สังฆะ ระตะนัง ปะณีตัง, เอเตนะ สัจเจนะ สุ
วัตฺถิ โหตุ,

วะนัปปะคุมเพ ยะถา สุสสิตฺถเค, กิมหะนะมาเส ปะฐะมัสมิง กิมเห, ตะถุกปะมัง ชัมมะวะวัง
อะเทสะยิ, นิพพานะคามิง ปะระมัง หิตายะ, อิทัมปิ พุทธะ ระตะนัง ปะณีตัง, เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตฺถิ
โหตุ,

วะโร วะรัญญุ วะระโท วะระหะโร, อะนุตตะโร ชัมมะวรัง อะเทสะยิ, อิทัมปิ พุทฺเธ ระ
ตะนัง ปะณีตัง เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ,

จีณัง ปุราณัง นะวัง นัตถิ สัมพวัง วิรัตตะจิตตาเยติเก, ภาวัตมิง, เต จีณะ พินา อะวิรุพฺหิ
ฉันทา นิพพันติ ธีรา ยะถายัมปะทีโป, อิทัมปิ สัจเฆ ระตะนัง ปะณีตัง, เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ,

ยานิระ ภูตานิ สะมาคะตานิ, ภูมมานิ วา ยานิวะ อันตะลิกเข, ตะถาคะตัง เทวะมนุสสะปุชิตัง,
พุทฺธัง นะมัสสามะ สุวัตถิ โหตุ,

ยานิระ ภูตานิ สะมาคะตานิ ภูมมานิ วา ยานิวะ อันตะลิกเข, ตะถาคะตัง เทวะมนุสสะปุชิตัง,
ชัมมัง นะมัสสามะ สุวัตถิ โหตุ,

ยานิระ ภูตานิ สะมาคะตานิ ภูมมานิ วา ยานิวะ อันตะลิกเข, ตะถาคะตัง เทวะมนุสสะปุชิตัง,
สังหัง นะมัสสามะ สุวัตถิ โหตุ,

เมื่อพระอานนท์เถระเจ้าได้ประกาศพระบรมราชโองการขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
แล้วเช่นนั้น ซึ่งถ้าแปลเป็นภาษาไทยแล้วได้ใจความว่าดังนี้

หมู่ญาติประจําถิ่นเหล่าใด ประชุมกันแล้วในนครนี้ก็ดี เหล่าใดประชุมกันแล้วในอากาศก็ดี ขอ
หมู่ญาติทั้งปวงจงเป็นผู้ดีใจ และจงพึงภายิตโดยเคารพ เพราะเหตุนั้นแล ท่านญาติทั้งปวงจงตั้งใจฟัง กระทำ
ไมตรีจิต ในหมู่มนุษยชาติประชุมชน มนุษย์เหล่าใด ย่อมสังเวทึ่งกลางวัน กลางคืน เพราะเหตุนั้นแล
ท่านทั้งหลายจงเป็นผู้ไม่ประมาท รักษาหมู่มนุษย์เหล่านั้น ทรัพย์เครื่องปลื้มใจ อันใดอันหนึ่งในโลกนี้
หรือโลกอื่น หรือรัตนอันใดอันประณีตในสวรรค์ รัตนอันนั้นเสมอด้วยพระตถาคตเจ้าไม่มีเลย แม้อันนี้
เป็นรัตนอันประณีตในพระพุทธเจ้า ด้วยคำสัตย์นี้ จงความสวัสดีจึงมีพระศากยมุนีเจ้า มีพระเหตุภัยดำรง
มั่น ได้บรรลุธรรมอันใด เป็นที่สิ้นราคะ เป็นอมฤตธรรมอันประณีตสิ่งใด ๆ เสมอด้วยพระธรรมนั้นย่อม
ไม่มี แม้อันนี้เป็นรัตนอันประณีต ในพระธรรม ด้วยคำสัตย์นี้ขอความสวัสดีจึงมี พระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐ
สุดทรงสรรเสริญแล้วซึ่งสมาธิอันใด ว่าเป็นธรรมอันสะอาด บัณฑิตทั้งหลาย กล่าวซึ่งสมาธิอันใดว่าให้ผล
โดยลำดับ สมาธิอื่น เสมอด้วยสมาธินั้นย่อมไม่มี แม้อันนี้เป็นรัตนประณีต ในพระธรรมด้วยคำสัตย์นี้
ขอความสวัสดีจึงมี บุคคลเหล่าใด ๘ จำพวก ๔ คู่ อันสัตบุรุษทั้งหลายสรรเสริญแล้ว บุคคลเหล่านั้น
เป็นสาวกของพระสุคต ควรแก่ทักษิณาทาน ท่านทั้งหลายอันบุคคลถวายในท่านเหล่านั้น ย่อมมีผลมาก
แม้อันนี้เป็นรัตนอันประณีต ในพระสงฆ์ ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดีจึงมี พระอริยบุคคลทั้งหลายเหล่า
ใด ในพระศาสนาพระโคตมเจ้า ประกอบดีแล้ว มีใจมั่นคง มีความใคร่ออกไปแล้ว พระอริยบุคคล
ทั้งหลายเหล่านั้น ถึงพระอรหัตผลที่ควรถึงหยังเข้าสู่พระนิพพาน ได้ซึ่งความดับกิเลส โดยเปล่า ๆ แล้ว
เสวยผลอยู่ แม้อันนี้ เป็นรัตนอันประณีตในพระสงฆ์ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดีจึงมี เขาเขื่อนที่ลงดิน
แล้วไม่หวั่นไหวด้วยพายุ ๔ ทิศ ฉันทิใด ผู้ใด เล็งเห็นอริยสัจทั้งหลาย เราเรียกผู้นั้นว่าเป็นสัตบุรุษผู้ไม่
หวั่นไหวด้วยโลกธรรม อุปมาฉนั้น แม้อันนี้ เป็นรัตนอันประณีต ในพระสงฆ์ ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความ
สวัสดีจึงมี พระโศดาบันจำพวกใด กระทำให้แจ้ง อยู่ซึ่งอริยสัจทั้งหลาย อันพระศาสดามีปัญญาอัน
ลึกซึ้ง แสดงดีแล้ว พระโศดาบันจำพวกนั้น ยังเป็นผู้ประมาทก็ดี ถึงกระนั้น ท่านย่อมไม่ถือเอาภพที่ ๘

(คือเกิดอีกอย่างมาก ๗ชาติ) แม้อันนี้เป็นรัตนอันประณีต ในพระสงฆ์ ขอความสวัสดิจึงมี สักกายทิฐิวินิจจนา สิ้นพตปรามาส อันใดอันหนึ่งยังมีอยู่กรรมเหล่านั้น อันพระโศคานันได้แล้ว (คือโศคานันได้มรรค) ที่เดียว อนึ่ง พระโศคานันเป็นผู้พ้นแล้ว จากอบายทั้ง ๔ ไม่อาจเพื่อกระตักฐานทั้ง ๖ (คืออนันตริยกรรม ๕ และการเข้ารีต) แม้อันนี้เป็นรัตนอันประณีต ในพระสงฆ์ ด้วยคำสัจนี้ ขอความสวัสดิจึงมี พระโศคานันนั้น ยังกระทำบาปกรรมด้วยกายหรือวาจาหรือใจได้บ้าง (เพราะความพลาด) ถึงกระนั้นท่านไม่ควรเพื่อจะปกปิดบาปกรรมอันนั้น ความเป็นผู้มีทางพระนิพพานอันเห็นแล้ว ไม่ควรปกปิดบาปกรรมนั้น อันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสแล้ว แม้อันนี้เป็นรัตนอันประณีต ในพระสงฆ์ ด้วยคำสัจนี้ ขอความสวัสดิจึงมี พุ่มไม้ในป่ามียอดอันบานแล้ว ในเดือนต้นคิมหะ แห่งคิมหฤคณินโด พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ทรงแสดงพระธรรม ให้ถึงนิพพาน เพื่อประโยชน์แก่สัตว์ทั้งหลาย มีอุปมาจันนั้น แม้อันนี้ เป็นรัตนอันประณีตในพระพุทธเจ้า ด้วยคำสัจนี้ขอความสวัสดิ พระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐ ทรงทราบธรรมอันประเสริฐ ประทานตนธรรมอันประเสริฐ นำมาซึ่งธรรมอันประเสริฐ เป็นผู้กลับสันได้ทรงแสดงแล้ว ซึ่งพระธรรมอันประเสริฐ แม้อันนี้ เป็นรัตนอันประณีต ในพระพุทธเจ้าด้วยคำสัจนี้ ขอความสวัสดิจึงมีกรรมเก่า ของพระอริยบุคคล เหล่าใดสิ้นแล้ว กรรมสมภพใหม่ย่อมไม่มี พระอริยบุคคลเหล่าใดมีจิตอันหน่ายแล้วในภพต่อไป พระอริยบุคคลเหล่านั้นมีพิษสิ้นไปแล้ว มีความพอใจอกไม่ได้แล้ว เป็นผู้มีปัญญา ย่อมปรินิพพาน เหมือนประทีปอันดับไป ฉะนั้น แม้อันนี้ เป็นรัตนอันประณีตในพระสงฆ์ ด้วยคำสัจนี้ ขอความสวัสดิจึงมี ภูตประจําถิ่นเหล่าใด ประชุมกันแล้วในพระนครก็ดี เหล่าใดประชุมกันแล้วในอากาศก็ดี เราทั้งหลาย จงนมัสการพระพุทธเจ้าผู้มาแล้วอย่างนั้น ผู้อันเทพยดาและมนุษย์บูชาแล้ว ขอความสวัสดิจึงมี ภูตประจําถิ่นเหล่าใดประชุมกันแล้วในอากาศก็ดี เราทั้งหลาย จงนมัสการพระธรรม อันมาแล้วเหล่านั้น อันเทพยดา และมนุษย์บูชาแล้วขอความสวัสดิจึงมี ภูตประจําถิ่นเหล่าใด ประชุมกันแล้วในพระนครนี้ก็ดี เหล่าใดประชุมกันแล้วในอากาศก็ดี เราทั้งหลาย จงนมัสการ พระสงฆ์ ผู้มาแล้วอย่างนั้นผู้อันเทพยดา และมนุษย์บูชาแล้ว ขอความสวัสดิจึงมี ในตำนานความศักดิ์สิทธิ์ของพระพุทธรูปที่นี้ได้กล่าวเอาไว้ว่าเทวดาทั้งหลายในแดนโกกุตตลอดจักรวาล ย่อมรับเอาแม่ซึ่งอาชญา แห่งพระปริตรคือพระพุทธรูปแก้วบนี้ เพราะฉะนั้นทั้ง ๓ ชนิดหรือ ๓ ประการ อันเกิดจากโรคห่า โรคระบาดจากภูตผีปีศาจและข้าศึกหมากแพง และความเดือดร้อนต่าง ๆ ในพระนครไพศาลีได้หายอันตรธานไปโดยเร็วพลัน นับตั้งแต่พระอานนท์เถระและพระสงฆ์ได้ไปช่วยสวดพระพุทธรูปที่ดังกล่าวมาทั้งหมดนี้ ตั้งแต่ต้นจนจบโดยสมบูรณ์นี้

พุทธรูปศักดิ์สิทธิ์บนี้คือราชาโตะป้องกันภัย

ราชาโตะ วา โจรโตะ วา มะนุสสะโตะ วา อะมะนุสสะโตะ วา อัคคีโตะ วา อุทะกะโตะ วา ปีศาจโตะ วา ขาณุกะโตะ วา กัณฐะกะโตะ วา นักขัตตะโตะ วา ชะนะปะทะโรคะโตะ วา อะสังฆัมมะโตะ วา

อะสันทิภูติโต วา อะสัปปริสะโต วา จันฑะหัตถิธัสสะมิคะโคณะกุกุระอะหิวิจิกะมะนิสัปปิทีป้อัจจะ
ตะรัจจะสุกะระมะหิสะยักกะระกัสะสารทีหิ นานา ณะยะโต วา อารักขัง คัณ्हันตุง

ปะริชานะโต ปัญญาเย ตะถาคะตัสสะ ทะสะปะระมิโย ทะสะอุปะระปะระมิโย ทะสะปะระมะต
ตะปะระมิโย ปัญญาะมะหาปะริจจาเค คิสโสจริยา ปัจฉิมัพพะเก เว คัพภาวกัณ्हิ ชาติง อะภินิกกะมะนัง
ปะชานะจะริยัง โโพธิปลังเก มาระวิชะยัง สัพพะัญญะตะญาณัปปะฏิเวธัง นะวะโลกุตตะระระหมเมติ สัพเพปิ
เม พุทธคฺเณ อาวัชชิตวา เวสาเลีย ตีสฺสู ปารารันตะเรสุ ตियามะรัตติง ปะรัตติง กะโรนโต อายัสมา
อานัน्हัตถะโร วิยะ การุญญาะจิตติง อุပ္ปัญญาะเปตวา โภกิสสะตะสะหัตตะเสสุ จักกะวาเพสุ เทวะตา ยัสสาณัม
ปะภิกคัณ्हันติ ยัญจะ เวสายัณ्हิม ปุเร โรคาณะนุสสะทุพพิกกะสัมภุตัน्हิ วิธัมกะยังจิปปะมันตะระธาเปลิ
ปะริตตัน्हัมกะณามะ เหา

พระพุทธมนต์บทนี้อีกบทหนึ่งที่สำคัญที่สุด ที่พระพุทธเจ้าได้ให้พระอานนท์นำเอาไปสวดขับไล่
ภูตผีปีศาจและขับโรคร้ายไข้เจ็บต่าง ๆ และแก้ช้ำยากหมากแพงที่เมืองไพศาลีในสมัยพุทธกาล และเป็น
พุทธมนต์ที่สามารถนำเอาใช้กระทำพิธีสวดทำน้ำพุทธมนต์รักษาโรคร้ายไข้เจ็บได้ และขับเสนียดจัญไรและ
ป้องกันภัยอันตรายต่าง ๆ ได้สารพัด สุดแท้แต่ว่าผู้ที่จะนำเอามาใช้มีศรัทธาและสมาธิขนาดไหน และถ้า
พุทธบริษัทนำเอามาสวดเป็นประจำแล้ว สามารถป้องกันภัยและภูตผีปีศาจต่าง ๆ ได้แน่นอน

พระพุทธมนต์เมตตสูตร

(เมตตามหานิยมศัตรูกลบกลายมาเป็นมิตร)

มีเรื่องอยู่ว่า เมื่อครั้งพุทธกาล ในสมัยนั้นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราชาวพุทธทั้งหลาย
พระองค์ยังมีชนม์มายุดำรงพระชนม์ชีพอยู่ได้มีพระภิกษุสงฆ์สาวกบางพวกได้ท่องเที่ยวไปในป่าต่าง ๆ มี
พระสาวกอยู่พวกหนึ่งได้ไปอยู่อาศัยในป่าอันมีต้นไม้ใหญ่ ๆ เขาเป็นที่บำเพ็ญเพียรได้พักอาศัยอยู่ได้ต้นไม้
ใหญ่ ๆ เหล่านั้น เพื่อบำเพ็ญสมณธรรมในครั้งนั้น ปรากฏว่าเหล่าเทพฤกษ์รุกเทวาที่สถิตสิงอยู่ที่ต้นไม้
ทั้งหลายเหล่านั้นได้รับความเดือดร้อน จึงได้แปลงองค์หลอกหลอนกลั่นแกล้งต่าง ๆ นานา เพื่อจะให้พวก
ภิกษุทั้งหลายเหล่านั้นจากไปจากที่นั่นเสีย เพราะว่าพวกของตนได้รับความเดือดร้อนด้วยอำนาจที่มี
พระภิกษุสงฆ์เป็นจำนวนมากได้เข้ามาเอาต้นไม้เหล่านั้น พักอาศัยเพื่อบำเพ็ญสมณธรรม กระทำให้เทพ
ที่อยู่บนต้นไม้หรือสิงอยู่บนต้นไม้เหล่านั้น ไม่สามารถจะอยู่หรือสิงอยู่บนต้นไม้เหล่านั้นได้ จำเป็นจะต้อง
อุ้มลูกหรือว่าพาภรรยาของตนลงจากต้นไม้เหล่านั้นใหม่ ๆ ทีเดียว เทพเหล่านั้นก็คิดว่า พระสงฆ์สาวกพวกนี้คง
จะมาพักที่นั่นไม่กี่วันก็คงจะเดินทางไปอยู่ในสถานที่อื่นแต่แล้วปรากฏว่าพระสงฆ์สาวกกลุ่มนั้นได้ยึดเอา
สถานที่นั้นบำเพ็ญเพียรในสถานที่นั้นอย่างถาวร จึงกระทำให้พวกรุกขเทวาเหล่านั้นได้รับความเดือดร้อน
จึงได้แปลงองค์หลอกหลอนและกลั่นแกล้งต่าง ๆ นานา เพื่อให้พระภิกษุสงฆ์สาวกเหล่านั้นมีความตกใจ
กลัวจะได้ย้ายกันไปอยู่ที่อื่นเสีย อยู่ต่อมาวันหนึ่ง พระภิกษุสงฆ์สาวกเหล่านั้นได้ชักชวนกันมาเข้าเฝ้าพระ

บรมศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ก็ได้ทรงไต่ถามถึงสุขและทุกข์ต่าง ๆ แก่พวกพระภิกษุสงฆ์สาวกกลุ่มนั้นว่าเป็นอย่างไรบ้าง ในการที่ได้ท่องเที่ยวไปในป่าแสวงหาสถานที่เงียบสงบและวิเวกเพื่อบำเพ็ญเพียรสมณธรรมนั้น ได้รับความทุกข์สุขเป็นประการไร สะดวกสบายอยู่หรือ พระภิกษุสงฆ์สาวกเหล่านั้นจึงเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแก่พวกของตนให้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าฟังไปตามความเป็นจริงทั้งหมดตามที่ตนได้รับมา พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์จึงได้ทรงตรัสบอกพระพุทธรมณต์บทเมตตสูตรนี้ และได้ทรงชี้แนะนำให้พระภิกษุสงฆ์สาวกเหล่านั้นกลับไปอยู่ในป่าที่สถานนั้นใหม่ และให้เจริญพุทธรมณต์บทเมตตสูตรนี้ดังต่อไปนี้

กระฉิบย่มัตถะกุสะเลนะ ยันตัง สันตัง ปะทัง อะภิสะเมจจะ ลักโก อชฺฐ จะ สุหุชฺฐ จะ สุวะโจ จัสสะ มุฑฺฒ อนะติมานี สันตฺตสะโก จะ สุกะโร จะ อัมปะกัจโจ จะ สัลลหะกุสะวุตติ สันตินทริโย จะ นิปะโก จะ อัมปะคัพโภ กุเลสุ อนะนะนุกิทธิโจะ นะ จะ ขุททัง สะมาจะเร กิณฺญจิ เยนะวิณฺญู ปะเรอุปะเวะเทยฺยงฺ สุจิโน วา เขมิโน โหนตุ สัพเพ สัตตา ภาวันตุ สุจิตตตา เขเกจิ ปาณะภูตติ ตะสา วาถาวรา วา อนะนะ ะเสสา ทิฆา วา เข มะหันตา วา มัชฌิมา รัสสะกา อะณฺเฏกะณฺเฏตา ทิฏฺฐา วา เข จะอะทิกฺกุธา เข จะ ทูเร ะวันติ อะวิหุร ภูตา วา สัมภะเวสี วา สัพเพ สัตตา ภาวันตุ สุจิตตตา นะ ปะโรปะรังฺ นิกุพเพละ นาคิมฺญญะถะ กัตถจิ นัง กิณฺญจิ พะยาโรสะนา ปะภีฆะสัณฺญา นานฺญญะมัญญุสสะทุกะมิจเฉยยะ มาตา ยะถา นิยังฺ ปุคตัง อายุสา เอกะปุคตมะนุรฺกเข เอวัมปิ สัพพกุเตสุ มานะสัมภวะเย อะปะริมาณัง เมตตัญจะ สัพพะโลกัสสมีง มานะ สัมภวะเย อะปะริมาณัง อุทัง อะโจะ ติริยัญจะ อะสัมพาธัง อะเวรังฺ อะสะปัตตัง ติฏฺฐัญจะรังฺ นิลินโน วา สะยาโน วา ยะวะตัสสะ วิคะตะมิทโจะ เอตัง อะธิกฺกุเสยยะ พรหมะเมตัง วิหารังอิธะมาหุ ทิฏฺฐัญจะ อะนุปะคัมมะ สีละวา ทัสสะเนนะ สัมปันโน กามะสุ วินยยะ เคธัง นะ หิชาตุ กัปปะเสยยังฺ ปุณะเรตติฯ

เมื่อภิกษุสงฆ์สาวกเหล่านั้นได้นำเอาพุทธรมณต์บทเมตตสูตรนี้ไปเจริญหรือสวดท่องบ่นเป็นประจำตามคำแนะนำคำสั่งสอนของพระบรมศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว พระภิกษุสงฆ์สาวกทั้งหลายเหล่านั้นก็อยู่ร่วมเย็นเป็นสุขนับตั้งแต่นั้นในป่าแห่งนั้น ตามพุทธรมณต์บทนี้นั้น ถ้าจะแปลเป็นไทยก็ได้ใจความตามนี้คือ กิจนั้นใดอันพระอริยเจ้าบรรลุบทอันระงับกระทำแล้ว กิจนั้นอันกุลบุตรผู้ฉลาดในประโยชน์พึงกระทำ กุลบุตรนั้นถึงเป็นผู้อาจหาญและชื่อตรงดีเป็นที่ว่าง่าย อ่อนโยน ไม่มีอติมานะ (หลงผิด) เป็นผู้สันโดษ เลี้ยงง่าย เป็นผู้มีกิจธุระน้อย ประพฤติเบากายจิต มีอินทรีย์อันระงับแล้ว มีปัญญา เป็นผู้ไม่คะนอง ไม่พัวพันในสกุลงทั้งหลาย วิญญูชนดิเตยนชนทั้งหลายอื่นได้ด้วยกรรมอันใด ไม่พึงประพฤติกกรรมอันนั้นเลย (พึงแผ่ไมตรีจิต ไปในหมู่สัตว์ว่า) ขอสัตว์ทั้งปวงจงเป็นผู้มีสุข มีความเกษม มีตนถึงความสุขเถิด สัตว์มีชีวิตทั้งหลายเหล่าใดเหล่าหนึ่งมีอยู่ ยังเป็นผู้สะดุ้ง (คือมีคัมภีร์) หรือเป็นผู้มั่นคง (ไม่มีคัมภีร์) ทั้งหมดไม่เหลือเหล่าใดยาวหรือใหญ่หรือปานกลาง หรือสั้นหรือพอมพิ เหล่าใดที่เราเห็นแล้ว หรือมิได้เห็นเหล่าใดอยู่ในที่ไกลหรือที่ไม่ไกลที่เกิดแล้ว หรือกำลังแสวงหากฎที่ดี ขอสัตว์ทั้งปวงเหล่านั้นจงเป็นผู้มีตนถึงความสุขเถิด สัตว์อื่นอย่าพึงข่มเหงสัตว์อื่น อย่าพึงดูหมิ่นอะไร ๆ เขาในที่ไร ๆ เลย ไม่มีความปรารถนาทุกข์แก่กันและกัน เพราะความกริ้วโกรธและเพราะความคุ้มแค้น มารดาอนอมลูก

คนเดียว ผู้เกิดในตนด้วยขอมพร่าชีวิตได้ฉนั้นใจ ถึงเจริญเมตตา มีในใจ ไม่มีประมาณในสัตว์ทั้งปวงแม้ฉนั้น
นั้นบุคคลเจริญเมตตา มีในใจ ไม่มีประมาณไปในโลกทั้งสิ้น ทั้งเบื้องต้นและเบื้องต่ำ เบื้องเฉียง เป็น
ธรรมอันไม่คับแคบ ไม่มีเวร ไม่มีศัตรู ผู้เจริญเมตตาจิตนั้น ยืนอยู่ก็เดินไปก็ดี นั่งแล้วก็ดี นอนแล้วก็ดี
เป็นผู้ปราศจากความง่วงนอนเพียงใด ก็ตั้งสติอันนั้นไว้เพียงนั้น บัณฑิตทั้งหลาย กล่าวกิริยาอันนี้ บุคคลที่
มีเมตตา ไม่เข้าถึงทิวา เป็นผู้มีศีล ถึงพร้อมแล้วด้วยทัสสนะ (คือโศคาปัตติมรรค) นำความหมกมุ่นใน
กามทั้งหลายออก ย่อมไม่ถึงความนอน (เกิด) ในครรภ์อีก โดยแท้ทีเดียวแลฯ แสดงให้เห็นว่าด้วยอำนาจ
เมตตาตั้งได้กล่าวมาแล้วทั้งหมดนั้น สามารถป้องกันภัยต่าง ๆ แม้จำพวกเทพบุตรและพวกกุมภัณฑ์ มาร
ร้ายทั้งหลายมิให้มิให้มาเบียดเบียนเราได้ ถ้าพวกพุทธบริษัททั้งหลายได้สาธยาย หรือว่าสวดเอาไว้เป็น
ประจำแล้วก็จะบังเกิดความคิดแก่ตัวของพวกท่านเอง พวกศัตรูหมู่มารทั้งหลายที่คิดร้ายหรือว่าจะกระทำร้าย
กับเราจะต้องกลับกลายมาเป็นมิตรให้ความช่วยเหลือเหมือนกับเรื่องพวกภิกษุสงฆ์สาวกทั้งหลายเหล่านี้
ผลสุดท้ายปรากฏว่าพวกเทวดาทั้งหลายเหล่านั้นได้มากอบปฏิบัติวิถิตถาให้ความช่วยเหลือทุก ๆ อย่างแก่
ภิกษุสงฆ์สาวกทั้งหลายเหล่านั้นตามในเรื่องเมตตสูตรนี้ เป็นต้น ถ้าพวกพุทธบริษัทนำเอามาประพฤติ
ปฏิบัติบ้าง ก็คงจะได้รับผลเช่นเดียวกันแน่นอนฯ

พระพุทธรูปชั้นปริตร

(กัณโสรพิชร้ายและแก้โสรพิชและสัตว์มีพิชต่าง ๆ)

ตำนานในพระพุทธศาสนาได้กล่าวเอาไว้ว่า จำพวกสัตว์เลื้อยคลานมีจำพวกพระยานาคหรือนาค
ต่าง ๆ และโสรพิชคือพันธุ์ต่าง ๆ นั้น มีจำพวกพระยานาคหรือนาคต่าง ๆ นั้นจัดว่ามีพิชร้ายแรงที่สุด
ส่วนพวกพันธุ์ต่าง ๆ ชนิดนั้นก็มิพิชร้ายแรงไม่เท่ากัน สุดแต่จำพวกไหน เกี่ยวแก่เรื่องพวกนาคนั้นมี
ปรากฏในตำนานของพุทธเราตั้งแต่เมื่อแรกตรัสรู้ได้มีพระยานาคตัวหนึ่งได้มาแผ่พังพานกำบังลมบังฝนบัง
แสงแดดให้กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของพวกเราชาวพุทธทั้งหลาย ก่อนที่จะได้ตรัสรู้จึงได้มี
พระปางนาคปรก และหลังจากตรัสรู้แล้วพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เสด็จไปโปรดชฎิล ๓ พี่น้อง ได้ปราบ
พระยานาคในโรงเรือนไฟบูชายัญของพวกชฎิลที่มีชื่อว่า อรุณเวทกัศสปทั้ง ๓ พร้อมด้วยลูกศิษย์ และ
บริวารทั้งหมด และได้ลอยอัฐบริวารพร้อมด้วยพิชทั้งหมดไป และอยู่ต่อมาก็ได้มีพระยานาคได้ปลอมตัว
เข้ามาบวชในพระพุทธศาสนา จนได้มีชื่อก่อนที่จะบวชได้เรียกขานกันว่านาค เพราะพระยานาคได้
ขอร้องเอาไว้จนมาถึงทุก ๆ วัน นี้ และก็ยังมิเรื่องเกี่ยวแก่พระยานาคที่มีชื่อว่าเอกระปัดนาคราชได้ผูกเพลง
ขับให้กับลูกสาวของตน นำเอาไปร้องเพื่อจะพิชจนได้ว่ามีพระโพธิสัตว์ได้เสด็จลงมาตรัสรู้แล้วหรือยัง ซึ่ง
มีเรื่องอยู่ในธรรมบทนั้นและยังมีเรื่องพระโมคคัลลานะ ได้ทำการทรมานนันทโพนันทนาคราชให้สิ้นฤทธิ์
ละพยศ และยังมีเรื่องพระมหาโกฏิปิยะได้ปราบพระยานาคตนหนึ่งที่ทำพยาละ เหล่านี้ด้วยไมตรีจิตและบัง
ควันเปลวเพลิงและอำนาจของศีล ๕ เป็นต้นไป โดยลำดับเป็นขั้นตอนไปอย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นนับ

ได้ว่าเรื่องของนาคร้ายต่าง ๆ นั้นที่เกี่ยวข้องกับในพระพุทธศาสนาของเรานี้มีอยู่มากมายพอสมควรเลยทีเดียว และลักษณะของนาคนั้นเป็นสัตว์เลื้อยคลาน มีเกล็ดและมีหงอนสีแดงอยู่ที่ศีรษะ ส่วนหงอนนี้อาจจะมีสีต่าง ๆ ไปก็ได้ ส่วนว่างูนั้นก็ก็เป็นสัตว์เลื้อยคลานเหมือนกันมีพันธุ์ต่าง ๆ ไม่เหมือนกันและมีสีต่าง ๆ กันมีพิษอยู่ที่เขี้ยวของมัน ส่วนจะมีพิษมากน้อยกว่ากันนั้นอยู่ที่แต่ละชนิดของงูนั้น ๆ นอกจากสัตว์จำพวกนี้แล้วยังป้องกันและปราบปรามสัตว์จำพวกมีแมงป่อง ตะเข็บ ตะขาบ แมงมุมพิษต่าง ๆ และตุ๊กแกและจำพวกหนูอีกด้วย ไม่ให้สัตว์จำพวกดังกล่าวมารบกวน หรือว่ากระทำร้ายเราได้ ถ้าพวกท่านพุทธบริษัททั้งหลายนำเอาบทสวดพุทธมนต์ชั้นปริตรมาสวดหรือสาธยายเอาไว้เป็นประจำวันแล้ว พวกท่านพุทธบริษัททั้งหลายก็จะปลอดภัยอันตรายต่าง ๆ จากสัตว์จำพวกดังกล่าวมาแล้วข้างต้นนั้นอย่างแน่นอนด้วยอำนาจพุทธมนต์นี้ บทสวดคือ

วิรูปักษะเหติ เม เมตตัง เมตตัง เอรापะเถหิ เม ฉัพพยาปุตเตหิ เม เมตตัง เมตตัง กัณหาโคระมะ
เกหิ จะ อะปาพะเกหิ เม เมตตัง ทิปาพะเกหิ เม จะตุปะปะเทหิ เม เมตตัง เมตตัง พะหุปะปะเทหิ เม
มามัง อะปาพะโก หิงสิ มามัง หิงสิ ทิปาพะโก มามัง จะตุปะปะโท หิงสิ มามัง หิงสิ พะหุปะปะโท สัพ
เพ สัตตา สัพเพ ปาณา สัพเพ ภูตา จะ เภวะลา สัพเพ ภัทธานิ ปัสสันตุ มาภิญฺจิ ปาปะมาคะมา,

อัปปะมาโณ พุทฺโธ อัปปะมาโณ รัมโม อัปปะมาโณ สังโฆ ปะมาณะ วันตานิ สิริงสะปานิ
อะหิ วิจฉิกา สะตะปะที อุณณานาถิ สะระภู มุติกา กะตา เม รักษา กะตา เม ปะริตตา ปะฎิกกะมันตุ
ภูตานิ โสหัง นะโม ณะคะวะโต นะโม สัตตันนัง สัมมาสัมพุทธานังฯ

พระพุทธมนต์บทนี้ก็มีอำนาจมากมายเลยทีเดียว ถ้าพวกท่านพุทธบริษัททั้งหลายมีความเชื่อมั่น
ในคุณพระรัตนตรัย อย่างไม่หวั่นไหวแล้วเจริญพุทธมนต์บทนี้และพระพุทธมนต์นี้ถ้าจะแปลเป็นภาษาไทยก็
จะได้ใจความดังต่อไปนี้

ความเป็นมิตรของเราจะมีกับพระยานาคทั้งหลาย สกุลวิรูปักษ์ด้วย ความเป็นมิตรของเราจะมีกับ
พระยานาคทั้งหลาย สกุลเอราบลด้วย ความเป็นมิตรของเราจะมีกับพระยานาคทั้งหลาย สกุลฉัพพยาบุตร
ด้วย ความเป็นมิตรของเรา จะมีกับพระยานาคทั้งหลาย สกุลกัณหาโคตรมกะด้วย ความเป็นมิตรของเรา
จะมีกับสัตว์ทั้งหลายที่ไม่มีเท้าด้วย ความเป็นมิตรของเรา จะมีกับสัตว์ทั้งหลายที่มี ๒ เท้าด้วย ความเป็น
มิตรของเรา จะมีกับสัตว์ทั้งหลาย ที่มี ๔ เท้าด้วย ความเป็นมิตรของเรา จะมีกับสัตว์ทั้งหลาย ที่มีเท้ามาก
ด้วย สัตว์ไม่มีเท้าอย่าเบียดเบียนเรา สัตว์ ๒ เท้าอย่าเบียดเบียนเรา สัตว์ ๔ เท้าอย่าเบียดเบียนเรา สัตว์
มากเท้าอย่าเบียดเบียนเรา ขอสรรพสัตว์ที่มีชีวิตทั้งหลาย ที่เกิดมาทั้งหมดจนสิ้นเชิงด้วย จงเห็นซึ่งความ
เจริญทั้งหลายทั้งปวงเถิด โทษลามกใด ๆ อย่าได้มาถึงแล้วแก่สัตว์เหล่านั้น พระพุทธเจ้า ทรงพระคุณไม่มี
ประมาณ พระธรรม ทรงพระคุณไม่มีประมาณ พระสงฆ์ ทรงพระคุณไม่มีประมาณ สัตว์เลื้อยคลาน
ทั้งหลาย คือ งู แมงป่อง ตะเข็บ ตะขาบ แมงมุม ตุ๊กแก หนู เหล่านี้ล้วนมีประมาณ (ไม่มากเหมือนคุณ
พระรัตนตรัย) ความรักษา อันเรากระทำแล้ว ความป้องกัน อันเรากระทำแล้ว หมู่สัตว์ทั้งหลาย จงหลีกเลี่ยง
ไปเสีย เรานั้นกระทำกรณอบน้อม แต่พระผู้มีพระภาคเจ้าอยู่ ทำกรณอบน้อม แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ทั้งหลาย ๘ พระองค์อยู่คือ (๑) พระพุทธเจ้าวิปัสสี (๒) พระพุทธเจ้าสิขี (๓) พระพุทธเจ้าเวสสภู (๔) พระพุทธเจ้ากุกสันธะ (๕) พระพุทธเจ้าโกนาคมน (๖) พระพุทธเจ้ากัสสป (๗) พระพุทธเจ้าโคดมฯ

พระพุทธรูปมนต์ขันธปริตรนี้ ถ้าใครนำเอาไปสวดเป็นประจำวันแล้วจะเป็นมงคลแก่ตัวท่านเอง และสามารถขับพิษและถอนพิษสัตว์ร้ายต่าง ๆ ดังที่บอกมาแล้วทั้งหมด และจะปราศจากสัตว์ร้ายต่าง ๆ ทั้งปวงที่จะมาทำร้ายดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้น ที่จะมาทำอันตรายได้ฯ

เรื่องพระพุทธรูปมนต์บทต่าง ๆ ที่จะใช้สวดหรือว่าเจริญสาธยายอย่างใดอย่างหนึ่งก็ตาม จะได้รับผลแต่ไหนนั้นมันขึ้นอยู่กับว่าเราผู้ใช้ จะมีความศรัทธาในพระรัตนตรัยแค่ไหนและมีความเชื่อมั่นและมีสมาธิจิตแค่ไหน เพราะฉะนั้น ก่อนที่พวกเราชาวพุทธทั้งหลายจะนำเอาพระพุทธรูปมนต์ทุก ๆ บท จะเป็นบทไหนก็ดีเอาไปใช้นั้นเราก็ต้องทำตนให้ถูกต้องเสียก่อนคือ จะต้องเป็นผู้มีความกตัญญูต่อบิดาและมารดาและครูบาอาจารย์และประเทศชาติและแผ่นดินของเรา ซึ่งเป็นปิตุภูมิและมาตุภูมิของเราด้วย และโดยเฉพาะเราจะต้องเป็นผู้ที่มีศีลจรรยาอีกด้วย โดยเฉพาะศีลจรรยาต้องประพฤติปฏิบัติให้เคร่งครัดตลอดไป เพราะว่าศีลจรรยาธรรมนั้นจะนำมาซึ่งความศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ ผู้ที่จะประพฤติปฏิบัติธรรมต่าง ๆ หรือใช้เวทมนต์คาถาอาคมต่าง ๆ นั้น โบราณจารย์ต่าง ๆ เขาถือเอาศีลจรรยาเป็นหลักสำคัญมาก ถ้าใครผู้ใดผู้หนึ่งก็ตาม ถ้าจะเล่าเรียนศึกษาเวทมนต์คาถาหรือตำรับตำราทางเวทย์ทั้ง ๓ แล้วจะต้องรับคำสาบานจากครูอาจารย์ของตนเสียก่อน สุดแต่แต่ว่าครูอาจารย์นั้นจะให้ประพฤติปฏิบัติอย่างไรอันนี้จะไม่เหมือนกันเสมอไป เพราะว่าสุดแต่แต่ว่าแต่ละคนแต่ละครูอาจารย์เท่าที่ตน ๆ เล่าเรียนศึกษาถ่ายทอดกันมา จากอาจารย์แต่ละองค์หรือแต่ละคนเป็นหลักตายตัวฯ

พระพุทธรูปมนต์โมระปริตรยุงทองโพธิสัตว์

ในสมัยเมื่อสมเด็จพระบรมศาสดา พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของพวกเราที่ยังบำเพ็ญเพียรบารมีต่าง ๆ อยู่ ก่อนที่จะได้มาตรัสรู้เป็นหัวหน้าสังฆรัตนในนามองค์พุทธนั้น พระองค์ก็ได้เกิดเป็นสัตว์ต่าง ๆ หลายชนิดด้วยกัน แต่มีอยู่สมัยหนึ่งที่พระองค์ทรงถือกำเนิดเกิดเป็นพญายุงทอง ซึ่งเป็นนกที่มีความงามมากเป็นที่ต้องตาต้องใจของผู้ที่ได้ประสบพบเห็น อยากได้นกพญายุงทองตัวนี้เอามาเป็นเจ้าของ ในตำนานได้กล่าวเอาไว้ในสมัยนั้นสัตว์ทั้งหลายสามารถพูดภาษามนุษย์ได้ทุก ๆ ชนิด ไม่เหมือนในสมัยนี้ พูดถึงสัตว์ที่พูดภาษามนุษย์ได้นั้นไม่อัศจรรย์อะไร เพราะว่าถึงแม้เดี๋ยวนี้ก็ยังทั้งสัตว์บางชนิดเอาไว้ยืนยันเป็นตัวอย่างให้พวกเราดูอยู่แล้ว เช่น นกแก้ว และนกขุนทอง ก็ยังพูดภาษามนุษย์ได้อยู่ถึงทุก ๆ วันนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นในตำนานที่ได้บ่งบอกเอาไว้ว่า สัตว์ทั้งหลายในอดีตเท่าที่ผ่านมาพูดภาษามนุษย์ได้นั้น ก็หมดปัญหาไปในเรื่องที่เราทั้งหลายจะมีความสงสัยในข้อที่ว่าเมื่อก่อนนั้นสัตว์ทั้งหลายนั้นพูดได้จริงหรือไม่ มาว่าเกี่ยวแก่เรื่องพระโพธิสัตว์ของพวกเราชาวพุทธทั้งหลายกันต่อไปดีกว่า ในตำนานได้บ่งบอกเอาไว้ว่าเมื่อพระโพธิสัตว์ นกพญายุงทองตัวนั้นเมื่อเกิดมาแล้ว พระองค์ระลึกพระลึกชาติต่าง ๆ ได้ เพราะฉะนั้น

พญายุงทองพระโพธิสัตว์ ได้สวมมนต์ระลึกถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประจำทุก ๆ วัน ก่อนที่จะนอน หรือว่าออกจากที่อยู่อาศัย ก็ร้องไปทุก ๆ ครั้ง พญายุงทองพระโพธิสัตว์จะต้องสาธยายมนต์มัสการรำลึกถึงพระพุทธรูปเป็นประจำไม่เคยขาดแม้แต่วันและเวลาเดียวเป็นกิจวัตรประจำวันโดยตลอดมา ในชีวิตที่ได้เกิดมาเป็นนกพญายุงทองนั้นก่อนที่จะนอน หรือว่าออกจากรังไปแสวงหาอาหาร หรือว่าในเวลาหลังจากกลับมาจากไปแสวงหาอาหารกลับมาถึงรังแล้ว ทุก ๆ ครั้งในเวลาก่อนออกไปและได้กลับมา นกพญายุงทองพระโพธิสัตว์จะต้องสาธยายมนต์เพื่อเป็นการรำลึกนึกถึงคุณพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลาย ทุก ๆ ครั้งทุก ๆ วัน เป็นเนื่องนิจ อยู่มาวันหนึ่งนกพญายุงทองพระโพธิสัตว์นั้นได้พบกับนายพรานป่าที่เที่ยวไปทำการล่าสัตว์เข้าโดยบังเอิญ ส่วนนายพรานนั้นก็พยายามจะจับมาเพื่อจะได้นำเอามาถวายแก่พระราชาราชของตน เพื่อมุ่งหวังว่าจะได้รับรางวัลหรือความชอบอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่แล้วก็จับไม่ได้ตั้งใจนึกที่ได้ตั้งเอาไว้ เมื่อจับไม่ได้จึงไปกราบทูลพระราชวังคนให้ทรงทราบถึงคุณลักษณะของนกพญายุงทองพระโพธิสัตว์ที่ตนได้พบเห็นมานั้นเมื่อพระราชาทรงทราบดังนั้นแล้วจึงได้รับสั่งให้นายพรานไพร่นั้น ไปจับเอาพญายุงตัวนั้นเอามาถวายแก่พระองค์ให้ได้ จะด้วยวิธีใด ๆ ก็ตาม เมื่อนายพรานไพร่ได้รับสั่งเช่นนั้นแล้วก็ออกจากพระราชฐานมา เพื่อหวังจะไปจับนกพญายุงทองพระโพธิสัตว์มาถวายพระราชาราชของตน ในตำนานกล่าวเอาไว้ว่า ในสมัยหนึ่งมีเมืองหนึ่งชื่อว่าพาราณสี ในยุคนั้นซึ่งมีอยู่ในชมพูทวีปของเรานี้เอง เกี่ยวแก่เรื่องชมพูทวีปนี้ข้าพเจ้าได้เขียนเล่าประวัติเอาไว้ในหนังสือสังขารมเล่มนี้เอาไว้ข้างต้นนั้นแล้ว ได้มีพระราชาราชและพระราชธิดาของพระเจ้าพาราณสีผู้ครองแคว้นนั้นอยู่ในสมัยนั้น เมื่อมีนายพรานได้พบพญายุงทองพระโพธิสัตว์ ได้นำมาเล่าถึงสรรพคุณของพญายุงทองพระโพธิสัตว์พร้อมกระทั่งได้มาบรรยายถึงความสวยสดงดงามให้ฟังเช่นนั้น พระราชาราชและพระราชธิดานั้นมีความอยากได้นกพญายุงทองตัวนั้นถึงกับว่าได้ล้มเจ็บป่วยด้วยอำนาจของความอยากที่จะได้พญายุงทองพระโพธิสัตว์นั้น ส่วนนายพรานที่ไปพบกับพญายุงทองตัวนั้นไม่มีความสามารถที่จะจับเอานกพญายุงทองพระโพธิสัตว์เอามาถวายพระราชาราชได้เช่นนั้น พระราชาราชเมืองพาราณสีจึงได้คิดประกาศเป่าร้องหานายพรานที่มีความสามารถที่จะมาอาสาจับนกพญายุงทองตัวนั้นมาถวายให้จงได้ ได้ใช้ความพยายามทุก ๆ วิธีทางที่จะจับนกพญายุงทองตัวสวยงามนั้นเอามาถวายพระราชาราชให้ได้ นายพรานไพร่ต่าง ๆ ที่ได้มาอาสา นั้นได้หมดความสามารถที่จะทำการจับนกพญายุงทองตัวนั้นได้ผ่านไป แล้วถึงหกคนด้วยกัน ก็ยังไม่สามารถที่จะจับนกพระโพธิสัตว์ได้ จนมาถึงนายพรานคนที่เจ็ดที่มาอาสาจับนกพระโพธิสัตว์ได้เข้ามาอาสาพระราชาราชของตนเกิดความคิดด้วยปัญญาของตนขึ้นว่า พวกเราจะจับนกพญายุงทองตัวนี้ให้ได้นั้น พวกเราจะต้องจับนกพญายุงตัวเมียที่มีความสวยงามเอามาให้ได้เสียก่อน แล้วค่อยเอามาฝึกให้ทำตามลีลาท่าต่าง ๆ และเอามาสอนสั่งการเจรจาด้วยวาจาอันอ่อนหวานทุก ๆ ชนิดเสียก่อน เพื่อที่จะหลอกล่อให้นกพญายุงทองตัวนี้ให้หลงกบิลลงมาติดบ่วงของพวกเราให้จงได้ เมื่อนายพรานไพร่คนที่เจ็ดที่ได้มาอาสาพระราชาราชพระเจ้าพาราณสีในสมัยนั้น จึงได้กระทำตามนโยบายของตนที่ตนได้คิดได้เช่นนั้น ด้วยปัญญาที่แยบยลเช่นนั้นจึงได้ไปพยายามจับเอานางพญายุงตัวหนึ่งที่มีความสวยงามมากตัวหนึ่งเอามาทำการฝึกฝนลีลาท่าต่าง ๆ และฝึกหัดการเจรจาดูด้วยถ้อยคำอันไพเราะและอ่อนหวานด้วยมารยาทของสตรีเพศทุก ๆ ชนิด จนแคล้วคล่องทุก ๆ ชนิดแล้ว นายพรานคนที่เจ็ดนั้นจึงได้นำเอานางพญายุงตัวนั้นเอาไป

ผูกไว้ที่ใกล้บ่วงที่ตนได้ทำการตัดนกงูทองพระโพธิสัตว์เอาไว้ แล้วจึงได้ตบมือขึ้น ๓ ครั้ง เพื่อให้สัญญาณ แก่นกนางยุงตัวเมียตัวที่ตนได้จับเอามาสอนสั่งเอาไว้ทุก ๆ ชนิดอย่างแคล่วคล่องทุก ๆ อย่างแล้วนั้น ทำ การลำแพนและส่งเสียงร้องขึ้นอย่างไพเราะจับใจไปตามคำสอนของพรานนั้น ส่วนนกงูทองพระโพธิสัตว์ ในครั้งนั้นเมื่อได้ยินเสียงนกงูตัวเมียดังนั้น ซึ่งมีนายพรานคอยกำกับการอยู่ด้วยเช่นนั้น ก็กระทำให้นกงู ทองพระโพธิสัตว์ถึงกับลืมนกขยาขยาทุก ๆ วันและเวลาก่อนที่จะออกจากที่อยู่ อาศัย คือรังของตนในครั้งนั้น จึงได้โผบินลงมาติดบ่วงนายพรานไพรคนที่เจ็ดนั้น เมื่อนายพรานได้จับ นกงูทองพระโพธิสัตว์ได้แล้วเช่นนั้นจึงได้นำเอาไปถวายแก่พระราชชายาของตน ซึ่งมีความเศร้าพระทัยพร้อม ด้วยพระราชธิดาของพระองค์ด้วยความอยากได้ที่จะเป็นเจ้าของนกงูพระโพธิสัตว์ ในครั้งนั้น เมื่อนกงูทอง พระโพธิสัตว์ได้เข้าไปอยู่ในพระราชวังแล้วได้เทศน์โปรดพระราชชายาและพระราชธิดาของพระเจ้าเมือง พาราณสีถึงเรื่องความยิ่งใหญ่ของเจ้าเมืองพาราณสีนั้นให้พระราชชายาและพระราชธิดาฟังด้วยอำนาจที่นกงู ยาของพระโพธิสัตว์นั้นระลึกภพระลึกชาติได้ต่าง ๆ จนกระทำให้พระราชชายาและพระราชธิดาของพระองค์ หายจากความโศกเศร้าในการที่อยากจะได้ยกนกงูของพระโพธิสัตว์ตัวนั้นเอามาเป็นของตนจนหมดสิ้น ผลสุดท้ายพระราชชายาและพระราชธิดา เมื่อมีจิตสำนึกได้แล้ว และหายจากความโศกเศร้าแล้วจึงปล่อยนกงู ยาของพระโพธิสัตว์ให้เป็นอิสระกลับไปรังที่อยู่ของตนด้วยความปลอดภัยทุก ๆ ประการ พระมณฑที่ นกงูของพระโพธิสัตว์ได้กระทำการสวดหรือว่าได้สาธยายอยู่ประจำนั้นคือ

โมระปริตดังต่อไปนี้

อุทตะยัญจักขุมมา เอกะราชา, หะริสสะวัณโณ ปะฐะวีปะภาโส, ตัง ตัง นะมัสสามิ หะริสสะ วัณณัง ปะฐะวีปะภาสัง, ตะยัชชะ กุตตะ วิหะเรมุ, ทิวาสัง เย พรหมะณะ เวทะกุ สัพพะชัมเม, เต เม นะโน เต จะ มัง ปาละยันตุ นะมัตถุ พุทธานัง นะมัตถุ โพธิยา, นะโม วิมุตตานัง, นะโม วิมุตตายา, อิมัง โส ปะริตตัง กัตวา โมโร จะระติ เอสะนา,

อะปะเตยัญจักขุมมา เอกะราชา, หะริสสะวัณโณ ปะฐะวีปะภาโส, ตัง ตัง นะมัสสามิ หะริสสะ วัณณัง ปะฐะวีปะภาสัง, ตะยัชชะ กุตตะ วิหะเรมุ, รัตติง เย พรหมะณะ เวทะกุ สัพพะ ชัมเม นะโม เต จะ มัง ปาละยันตุ, นะมัตถุ พุทธานัง นะมัตถุ โพธิยา, นะโม วิมุตตานัง นะโม วิมุตตยา, อิมัง โส ปะ ริตตัง กัตวา โมโร วาสะมะกิปะยัตถิฯ (บุคคลที่เกิดในวันอาทิตย์นั้น ควรสวดมนต์บทธัมมจักขุเป็นประจำ พระอาทิตย์นั้นมิกำลัง ๖)

ถ้าจะแปลเป็นไทยแล้วได้ใจความดังต่อไปนี้ พระอาทิตย์ เป็นดวงตาของโลกเป็นเอกราช มีสี เพียงดั่งสีแห่งทอง ยังพื้นปฐพีให้สว่างอุทัยขึ้นมา เพราะเหตุนี้ ข้าพชนอบน้อมพระอาทิตย์เอกราช ซึ่งมีสี เพียงดั่งสีแห่งทอง ยังพื้นปฐพีให้สว่าง ข้าทั้งหลาย อันท่านปกครองแล้วในวันนี้พึงอยู่เป็นสุขตลอดวัน พราหมณ์ทั้งหลายเหล่าใด ผู้ถึงซึ่งเวทย์ในธรรมทั้งปวง พราหมณ์ทั้งหลายเหล่านั้น จงรับความนอบน้อม ของข้า อนึ่ง พราหมณ์ทั้งหลายเหล่านั้น จงรักษาซึ่งข้านอบน้อมของข้า จงมีแต่ท่านผู้พินแล้วทั้งหลาย ความนอบน้อมของข้า จงมีแต่พระโพธิญาณ ความนอบน้อมของข้า จงมีแต่ ท่านผู้พินแล้วทั้งหลาย ความ นอบน้อมของข้า จงมีแต่ วิมุตติธรรม นกงูนั้นได้กระทำปริตรอันนี้แล้วจึงเที่ยวไปเพื่อแสวงหาอาหาร

พระอาทิตย์นี่ เป็นดวงตาของโลก เป็นเอกราช มีสีเพียงดั่งสีแห่งทองยังพื้นปรุพีให้สว่าง ย่อมอัสดงคตไป เพราะเหตุนั้น ข้อนอนบ้น้อม พระอาทิตย์นั้น ซึ่งมีสีเพียงดั่งสีแห่งทอง ยังพื้นปรุพีให้สว่าง ข้าทั้งหลาย อันท่านปกครองแล้วในวันนี้ พึงอยู่เป็นสุขตลอดคืนปราหมณ์ทั้งหลายเหล่าใด ผู้ถึงซึ่งเวทย์ในธรรมทั้งปวง ปราหมณ์ทั้งหลายเหล่านั้น จงรับความนอบน้อมของข้า อนึ่ง ปราหมณ์ทั้งหลายเหล่านั้นจงรับ ความนอบน้อมของข้า อนึ่ง ปราหมณ์ทั้งหลายเหล่านั้น จงรักษาซึ่งข้า ความนอบน้อมของข้า จงมีแต่ พระโพธิญาณ ความนอบน้อมของข้า จงมีแต่ ท่านผู้พ้นแล้วทั้งหลาย ความนอบน้อมของข้า จงมีแต่วิมุติธรรม นกยุนั้น ได้กระทำปริตรอันนี้แล้วจึงสำเร็จความอยู่แลฯ

พระพุทฺธมนต์นี้ เป็นพรหมมนต์ได้รวมเอาอำนาจทั้งหลายของพระอาทิตย์และพระดาบส พระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้าพร้อมด้วยพระอรหันต์ทั้งหมดเข้าเอาไว้ในตัวของเราทั้งหมด พระพุทฺธมนต์บทนี้ ถ้าใครได้นำเอามาสดหรือสาธยายเอาไว้เป็นประจำวันแล้วจะเป็นสิริมงคลแก่ตัวเอง และจะแคล้วคลาดจากศัตรูทั้งหลายถึงแม้ว่าจะถูกจับถูกกุมก็ต้องปลดปล่อยให้ออกมาด้วยความปลอดภัยเสมอ ๆ (ถือได้ว่าเป็นพระพุทฺธมนต์ที่ศักดิ์สิทธิ์มากบทหนึ่งด้วยในพระพุทฺธศาสนา) ฯ

ในเรื่องนกพญาของพระโพธิสัตว์นี่ก็เป็นอุทาหรณ์อย่างดีแก่พุทธบริษัททั้งหลายผู้ที่ประพฤติปฏิบัติธรรม และแก่เหล่าสรรพสัตว์ทุกหมู่เหล่าว่า ถ้าเราตกอยู่ในความประมาทขาดสติสัมปชัญญะแล้วสามารถกระทำให้เราได้รับความเดือดร้อนได้ตลอดเวลา ถึงแม้ว่าจะเป็นพระโพธิสัตว์ก็ตามก็จะได้รับภัยอันตรายต่าง ๆ ได้เช่นเดียวกัน ไม่ผิดเพี้ยนจากประชาชนคนทั้งหลายไปได้เลย และเป็นเครื่องเตือนสติอีกอย่างหนึ่ง ในด้านเพศตรงกันข้าม ถ้าเป็นชายหมายถึงหญิง แต่ถ้าเราเป็นหญิงหมายถึงชาย ด้วยอำนาจโมหะจิตที่ติดอยู่ในจิตของสรรพสัตว์ทุก ๆ ชนิดไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นใครก็ตาม ถ้าถูกมารยาของเพศตรงกันข้ามเข้าหว่านล้อมเกลี้ยกล่อมให้หลงใหล ด้วยคำพูดอันอ่อนหวานและไพเราะ จนหลงใหลเคลิบเคลิ้มไปแล้ว ก็กระทำให้ขาดสติและสัมปชัญญะหลงลืมทุก ๆ สิ่งทุก ๆ อย่างแม้ที่สุดคุณธรรม และศีลธรรมต่าง ๆ ที่เราพึงจะประพฤติปฏิบัติให้ถูกต้องไปได้ กระทำให้ต้องเป็นบุคคลที่ต้องกระทำกุศลกรรมต่าง ๆ ไปโดยที่ไม่ได้เจตนาจะกระทำมาก่อนเลยในชีวิตก็เป็นได้ ดังเรื่องพระโพธิสัตว์ที่ได้เกิดเป็นนกพญาของนี่เป็นต้น เพราะฉะนั้น ท่านพุทธบริษัททั้งหลายพึงจดจำเอาเรื่องพญาของพระโพธิสัตว์นี้เอาไว้เป็นอย่างดี เกี่ยวกับชีวิตของพวกเขาท่านเองในวันข้างหน้าเพื่อว่าจะไปประสบพบเหตุการณ์แบบอย่างนี้เข้ากับท่านเอง

พระพุทฺธมนต์อาภูนาภีเยปริตร เกี่ยวแก่ท้าวเวสสุวรรณพญาักษ์

พระพุทฺธมนต์บทนี้ตามตำนานโบราณจารย์ทั้งหลาย มีความเชื่อถือกันว่าเป็นพุทฺธมนต์ที่ศักดิ์สิทธิ์ในด้านสดหรือสาธยาย ขับจำพวกภูตผีปีศาจทั้งหลายที่มารบกวนผู้คนต่าง ๆ ทุกกรณี เพราะว่าได้อำนาจ

มาจากท้าวเวสสุวรรณ เพราะฉะนั้น พวกเราจึงได้ใช้ในเวลาที่เขากระทำพิธีสวดภาณยักษ์ เขาจะทำรูปท้าวเวสสุวรรณเอาไว้ด้วยเป็นประจำทุก ๆ ครั้งไป เพราะในตำนานได้บ่งบอกเอาไว้ว่าท้าวเวสสุวรรณหัวหน้าเทพในชั้นจาตุมองคนนี้ได้เป็นเจ้าหน้าที่โดยตรงที่คอยกำกับการดูแลสัตว์จำพวกที่เป็นภูตผีปีศาจต่าง ๆ โดยได้มีการคำสั่งออกประกาศเอาไว้ว่าไม่ให้พวกลูกน้องซึ่งอยู่ในความปกครองดูแลของตนมากระทำการอันตรายใด ๆ ทั้งสิ้นกับพวกมนุษย์ทั้งหลายที่สวดหรือหรือสาธยายพระพุทธรูปมนต์บทนี้อย่างเด็ดขาด ถ้าผู้ใดผู้หนึ่งฝ่าฝืนจะได้รับโทษอย่างหนักจากท้าวเวสสุวรรณ ซึ่งเป็นเทพชั้นจาตุมเป็นผู้ดูแลหรือว่าเป็นเจ้าหน้าที่ปกครองเหล่าสรรพสัตว์จำพวกภูตผีปีศาจโดยตรงอย่างหนัก จึงเป็นคำประกาศิตของท้าวเวสสุวรรณตลอดเวลาในสมัยพุทธันดรนี้ เพราะว่าองค์ท้าวเวสสุวรรณซึ่งเป็นหัวหน้าฝ่ายพวกกุมภัณฑ์ทั้งหลายเหล่านี้ มีอาวุธร้ายแรงเป็นคทาหรือตะบองศักดิ์สิทธิ์เป็นอาวุธประจำองค์อยู่ซึ่งได้รับพระราชทานมาจากผู้ปกครองดูแลเหล่าสรรพสัตว์ ในจักรวาลนี้เป็นของศักดิ์สิทธิ์ซึ่งไม่มีผู้ใดในหมู่กุมภัณฑ์ทั้งหลายในเขตแดนการดูแลของตนทั้งหมดไม่สามารถที่จะมาสู้ได้เลยทีเดียว พระพุทธรูปต่ออาณานิคมยะประริตรมีใความดังต่อไปนี้คือ

วิปัสสิสสะ นะมัตถุ จักขุมันตัสสะ สิริมะโต สิขิสสะปี นะมัตถุ สัพพะภูตานุกัมปิโน, เวสสะภูตัสสะ นะมัตถุ นะหาตะกัสสะ ตะปัสสิโน นะมัตถุ กะกุสันธัสสะ มาระเสนปป์มะททิโน โจนาคะมะนัสสะ นะมัตถุ พรหมะณัสสะ วุสิมะโต กัสสะปัสสะ นะมัตถุ วิปะมุตตัสสะ สัพพะธิ อังคีระสัสสะ นะมัตถุ สักกะยะปุตตัสสะ สิริมะโต โย อิมัง ชัมมะมะเทเสสิ สัพพะทุกขาปะนุทธะนัง เย จาปีนิพพุตา โลเก ยะถาภูตัง วิปัสสิสุง เต ชะนา อปิสุณา มะหันตา วิตะสาระทา หิตัง เทวะมะนุสสถานัง ยัง นะมัสสันติ โคตะมัง วิชชาจะระณะสัมปันนัง มะหันตัง วิตะสาระทัง วิชชาจะระณะสัมปันนัง พุทธัง วันทา มะ โคตะมันติ,

เอเต จัญญู จะ สัมพุทธา อะเนกะสะตะโกฏะโย สัพเพ พุทธา อะสะมะสะมา สัพเพ พุทธา มะหิทธิกา สัพเพ ทะสะพะลุเปตา เวสาร์ชเชหุปาคะตา สัพเพ เต ปะภูชานันติ อาสะกัณฐานมุตตะมัง สีหะนาทัง นะพันเตเต ประริสาสุ วิสาระทา พรหมะจักกััง ปะวัตเตนติ โลเก อัปปะภูวัตติยัง อุเปตา พุทธะชัมเมหิ อัญญาระสะหิ นายะกา ทะวัตติง สะลักกะณูเปตา สีตยานุพยัญชนะนาระรา พะนามปป์ปะกายสุปะปะภาสัพเพ เต มุนิกุญชะรา พุทธา สัพพะัญญูโน เอเต จีณาสะวา ชินา มะหัพปะภา มหาเตชามะหาปัญญา มะหัพพะลา มะหาการุณิกา ธีรา สัพเพสานัง สุขาวะหา ทีปา นาธา ปะติญญา จะ ตาณา เลณา จะ ปาณินัง คะตี พันธู มะหัสสาสา สะระณา จะ หิตะสิโน สะเทวะกัสสะ โลกัสสะสัพเพ เอเต ปะระยะนา เตสาหัง สิริสะปาเท วันทามิ ปุริสูตตะเม ะจะสะ มะนะสะ เจวะ วันทาเมเต ตะถาคะเต สะยะเน อาสะเน ฐาเน คมะเน จาปี สัพพะทา สะทา สุเขนะ รักขันตุ พุทธา สันติกะรา ดูวัง เตหิ ตะวัง รักจิโต สันโต มุตโต สัพพะกะเยนะ จะ สัพพะโรคะวินิมุตโต สัพพะสันตาปวัชชีโต สัพพะเวระมะตักกันโต นิพพุโต จะ ดูวัง ะวะ สัพพิติโย วิวชขันตุ สัพพะโรโล วินัสสะตุ มาเต ะวัตวันตะราโย สุพิทิมายูโก ะวะ อะภิวาทะนะ สิลิสสะนิจัจจ วุทธาปะจาโยโน จัตตาโร ชัมมา วัชณันติ อายุ วัณโณ สุขัง พลังฯ

พุทธมนต์อาถรรพ์ปริตรนี้ ถ้าจะแปลเป็นภาษาไทยแล้ว ได้ใจความว่านอบน้อมแห่งข้าพเจ้า จงมี แต่พระวิปัสสีพุทธเจ้า ผู้มีจักขุ ผู้มีสิริ ความนอบน้อมแห่งข้าพเจ้า จงมีแม่แต่พระสิขิพุทธเจ้า ผู้มี ปกตินุเคราะห์แก่สัตว์ทั้งปวง ความนอบน้อมแห่งข้าพเจ้า จงมีแต่พระเวสสภูพุทธเจ้า ผู้มีกิเลสอันล้าง แล้ว ผู้มีตบะความนอบน้อมแห่งข้าพเจ้า จงมีแต่พระกกุสันธพุทธเจ้า ผู้ย้ายเสียซึ่งมารและเสนา ความนอบ น้อมแห่งข้าพเจ้า จงมีแต่พระโกนาคมนพุทธเจ้า ผู้มีบาปอันลอยเสียแล้ว ผู้มีพรหมจรรย์อันอยู่จบแล้ว ความนอบน้อมแห่งข้าพเจ้า จงมีแต่กัสสปพุทธเจ้า ผู้พ้นแล้วจากกิเลสทั้งปวง ความนอบน้อมแห่งข้าพเจ้า จงมีแต่พระอังคิรสพุทธเจ้าผู้เป็นโอรสแห่งศากยราช ผู้มีสิริ พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ได้ทรงแสดงแล้วซึ่ง ธรรมนี้ เป็นเครื่องบรรเทาเสีย ซึ่งทุกข์ทั้งปวง อนึ่ง พระพุทธเจ้าทั้งหลายเหล่าใดก็ดี ที่ดับกิเลสแล้วใน โลก เห็นแจ้งธรรมตามความเป็นจริง พระพุทธเจ้าทั้งหลายเหล่านั้นเป็นคนที่ไม่มี ความส่อเสียด ผู้ใหญ่ ผู้มี ความครั่นคร้ามไปปราศแล้ว เทพดาและมนุษย์ทั้งหลาย นอบน้อมอยู่ ซึ่งพระพุทธเจ้าพระองค์ใด ผู้เป็น โคตรมโคตร ผู้เป็นประโยชน์แก่ภูตแก่เทพดา และมนุษย์ทั้งหลาย ถึงพร้อมแล้วด้วยวิชาและจรณะ ผู้ใหญ่ ผู้มีความครั่นคร้ามไปปราศแล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายขอนมัสการพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้โคตรม โคตร ผู้ถึงพร้อมแล้วด้วยวิชาและจรณะ พระพุทธเจ้าเหล่านี้ก็ดี เหล่าอื่นก็ดีหลายร้อยโกฏิ พระพุทธเจ้า เหล่านี้ทั้งหมดเสมอกัน ไม่มีใครเหมือนพระพุทธเจ้าเหล่านั้น ล้วนแล้วมีฤทธิ์มาก ล้วนประกอบแล้วด้วย ทศพลญาณ ประกอบไปด้วยเวสัชชญาณ พระพุทธเจ้าเหล่านั้น ล้วนตรัสรู้อยู่ ซึ่งอาสภฐานอันอุดม พระพุทธเจ้าเหล่านั้นเป็นผู้องอาจไม่ครั่นคร้ามบันลือสีหนาทในบริษัททั้งหลาย ยังพรหมจักรให้เป็นไป อันใคร ๆ ยังไม่ให้เป็นไปแล้วในโลก พระพุทธเจ้าทั้งหลายเหล่านั้นประกอบแล้วด้วยพุทธธรรมทั้งหลาย ๑๘ เป็นนายก ผู้ประกอบด้วยพระลักษณะ ๓๒ ประการ และทรงซึ่งอนุพยัญชนะ ๘๐ มีพระรัศมีอันงาม ด้วยพระรัศมีมณฑลข้างละวา พระพุทธเจ้าเหล่านั้นล้วนเป็นมุณีอันประเสริฐ พระพุทธเจ้าเหล่านั้น ล้วน เป็นพระสัพพัญญู ล้วนเป็นพระจินาสพผู้ชนะ มีพระรัศมีมาก มีพระเดชมาก มีพระปัญญามาก เป็น นักปราชญ์นำสุขมาเพื่อสัตว์ทั้งหลายทั้งปวงเป็นเกราะ เป็นที่พึ่ง และเป็นที่ยอาศัย เป็นที่ด้านทานและเป็นที่ เร้นของสัตว์ เป็นคติ เป็นเผ่าพันธุ์ เป็นที่ยินดีมาก เป็นที่ระลึก และทรงแสวงหาประโยชน์ เพื่อสัตว์โลก กับเทวโลก พระพุทธเจ้าเหล่านั้น ล้วนเป็นเบื้องหน้าของสัตว์ ข้าพเจ้าขอวันทาพระบาทของพระพุทธเจ้า ทั้งหลายเหล่านั้นด้วยเศียรเกล้า และขอวันทาพระพุทธเจ้าทั้งหลายเหล่านั้น ผู้เป็นบุรุษอันอุดมผู้เป็นตถาคต ด้วยวาจาและใจที่เดียวในที่นอนด้วย ในที่นั่งด้วย ในที่ยืนด้วย แม้ในที่เดินด้วย ในกาลทุกเมื่อพระพุทธเจ้า ผู้กระทำความระงับจงรักษาท่านด้วยสุขในกาลทุกเมื่อ ท่านผู้อันพระพุทธเจ้าเหล่านั้นทรงรักษาแล้ว จงเป็น ผู้ระงับ พ้นแล้วจากภัยทั้งปวง และพ้นแล้วจากโรคทั้งปวง เว้นแล้วจากความเดือดร้อนทั้งปวง ล่วงเสียซึ่ง เหวทั้งปวง ท่านจงเป็นผู้ดับทุกข์ทั้งปวงด้วย ความจัญไรทั้งปวงจงเว้นไปโรคทั้งปวงจงฉิบหายไป อันตราย อย่าได้มีแก่ท่าน ขอท่านจงเป็นผู้มีสุข มีอายุยืน ธรรมทั้งหลาย ๔ คือ อายุ วรรณะ สุขะ พละ ย่อมเจริญ แก่บุคคลมีความไหว้ต่อบุคคล ผู้ควรไหว้เป็นปกติ ผู้อ่อนน้อมต่อบุคคลผู้เจริญเป็นนิตย์ (เป็นพุทธมนต์ ศักดิ์สิทธิ์บทหนึ่งเหมือนกัน) เพราะได้รับพรมาจากท้าวเวสสุวรรณ จึงทำให้พระพุทธรูปนี้ศักดิ์สิทธิ์อีก ขึ้นมาอีกๆ

พระพุทธรณ์อังคุลิมาละปริตรองคุลิมาล

พระพุทธรณ์ต้นที่ตามพระโบราณจารย์ทั้งหลาย นิยมใช้สวดหรือสาธยายกันเพราะถือว่าเป็นพระพุทธรณ์ ที่ศักดิ์สิทธิ์บทหนึ่งใช้ในทางมหาเสดาะกระทำน้ามนต์ตลอดลูกง่ายหรือนิยม เอามาเสกกล้วยให้คนมีท้องทานเพื่อจะได้ตลอดลูกง่าย ๆ จะได้ปลอดภัยต่าง ๆ ในคราวคลอดลูกและเสกยาเป็นครรรักษาเด็กในท้อง และพระพุทธรณ์ใช้ในทางมหาเสดาะทุก ๆ ชนิด (โดยเฉพาะบุคคลที่เกิดวันเสาร์ ควรสวดบทนี้เป็นประจำพระเสาร์นั้นมีกำลัง ๑๐) คำว่าองคุลิมาลนั้นแปลเป็นไทยว่าพวงมาลัยนิ้วมือ เป็นชื่อใหม่ขององคุลิมาลที่ประชาชนทั้งหลายตั้งได้ใหม่หลังจากได้เป็นจอมโจรผู้ยิ่งใหญ่ด้วยอำนาจที่หลงผิดกระทำกรรมลงไปเพราะคำสั่งของอาจารย์และเพื่อน ๆ ที่กลั่นแกล้งเพื่อจะให้ตายด้วยน้ำมือของชาวบ้านหรือน้ำมือของทางราชการบ้านเมือง ชื่อตั้งเดิมขององคุลิมาลนั้นชื่อว่าอหิงสกะ ๆ เป็นคนที่มีความสามารถและเก่งกล้าทุก ๆ อย่างด้วยเหตุที่มีปัญญามาก และมีรูปโฉมโนมพรรณสมดสวยงามมากคนหนึ่งในยุคนั้น อหิงสกะเป็นลูกของราชบุโรหิต ของพระเจ้าปัสเสนทิโกศลมหาราช ในวันที่เกิดมานั้นเป็นวันที่ดาวโจรเกิดเสวยฤกษ์ในวันนั้นและในเวลานั้น เพราะฉะนั้น ราชบุโรหิตผู้เป็นบิดาจึงคิดจะมาเสีย เพราะรู้ที่อยู่แก่ใจตนเองแล้วลูกของตนที่ได้เกิดมาในวันนี้ต่อไปในอนาคตจะกลายเป็นขุนโจรใหญ่ในแผ่นดิน จะกระทำให้ประชาชนในแผ่นดินได้รับความเดือดร้อนไปทั่วจะเป็นผู้ที่หวาดเกรงของประชาชนทั่วไปทั้งแผ่นดินจึงเข้าไปเฝ้ากราบทูลพระราชินีให้ทรงทราบ เมื่อเจ้าปัสเสนทิโกศลได้ทรงทราบอย่างนั้นแล้ว พระองค์ได้ทรงขอร้องราชบุโรหิตของพระองค์เอาไว้ไม่ให้ทำการฆ่าทารกนั้น พระองค์ทรงตั้งชื่อทารกนั้นว่าอหิงสกะ ซึ่งแปลเป็นไทยว่าผู้ไม่เบียดเบียน ตัดไม้ข่มนามเอาเป็นเคล็ดเอาไว้ที่หนึ่งก่อน และพระองค์ได้ตรัสสั่งราชบุโรหิตให้เลี้ยงทารกนั้นเอาไว้ให้ดีอีกด้วย เพราะฉะนั้นในตอนปฐมวัยอหิงสกะจึงได้ถูกเลี้ยงดูมาอย่างดีและอบรมสั่งสอนมาในทางศีลธรรมจนเป็นเด็กผู้มีเมตตาจิตแก่คนทั่วไปจนเป็นที่รักใคร่ของคนทั้งหลายในละแวกนั้น ด้วยอำนาจที่อหิงสกะเป็นเด็กที่ดีว่านอนสอนง่าย และมีน้ำใจงามและอ่อนน้อมแก่คนทั้งหลายผู้ที่ได้มารู้จักมักคุ้นด้วย จนเติบโตใหญ่ถึงเวลาที่จะต้องส่งไปเล่าเรียนศึกษาที่เมืองตักศิลา ซึ่งเป็นสถานที่เล่าเรียนศึกษาที่มีชื่อเสียงที่สุดในยุคนั้น เพราะอหิงสกะเป็นเด็กที่มีความอ่อนน้อมและกตัญญู จึงเป็นที่โปรดปรานของภรรยาของอาจารย์ และเป็นเด็กที่มีปัญญามากเฉลียวฉลาดกว่าเด็กนักเรียนในรุ่นราวคราวเดียวกันในสมัยนั้นจึงเป็นที่อิจฉาของเพื่อน ๆ ที่ได้เล่าเรียนศึกษาอยู่ด้วยกัน จึงเป็นสาเหตุที่กระทำให้อหิงสกะเด็กที่ฉลาดและมีความประพฤติดี เป็นที่รักของคนทั่ว ๆ ไป จะต้องมาเป็นขุนโจรผู้ยิ่งใหญ่อยู่ในป่า จนชาวบ้านได้ขนานนามให้ใหม่ ชื่อว่าองคุลิมาล เพื่อทำตามอาจารย์ได้ตั้งเสียมา โดยหลอกให้ไปเที่ยวฆ่าคนจนถึงหนึ่งพันคนแล้ว จะทำการสั่งสอนวิชาพิเศษให้คือไม่ต้องกลับมาเวียนว่ายเกิดตายกันอีกในสังสารวัฏถ้าพวกกัน ๆ ธรรมดา ๆ เรียกว่า วิชาที่ทำให้เป็นอมตะ ด้วยอำนาจที่เพื่อน ๆ อิจฉาจึงได้ใส่ร้ายต่าง ๆ นานา จนอาจารย์หลงเชื่อกระทำตามพวกลูกศิษย์ดังกล่าวนั้น อันนี้เป็นปฐมเหตุที่อาจารย์จำเป็นจะต้องหลอกลูกศิษย์ของตน ซึ่งในอดีตเป็นลูกศิษย์หัวโปรดมาแล้ว เพราะหลงเชื่อลูกศิษย์อีกกลุ่มหนึ่งที่มีความอิจฉาต่ออหิงสกะทั้งทางรูปร่างหน้าตาและปัญญาที่เล่าเรียนศึกษาทุก ๆ ชนิดเก่งกว่าเพื่อน ๆ ปรากฏว่าอยู่

ต่อมาอหิงสกะกลับกลายเป็นโจรที่ขโมยคนแล้วเอาหัวแม่มือมาร้อยเป็นพวงมาลัย เพื่อจะรู้ว่าถึงหนึ่งพันคนตามที่อาจารย์ได้สั่งมาแล้วหรือยัง จะได้กลับไปปรับการถ่ายถอดวิชาอมตะจากอาจารย์ของตนดังกล่าวมาแล้วนั้น เรื่องนี้เป็นประวัติอย่างย่อ ๆ ของอหิงสกะหรือว่าโจรองค์ลีมาล และกลับกลายมาเป็นพระองค์ลีมาลอรหันต์สาวกของพระศัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์หนึ่ง และจนมาเป็นเจ้าของพุทธมนต์ศักดิ์สิทธิ์ที่ชื่อว่าอังกุลิมาละปริตรดังต่อไปนี้

ยะโตหัง ภะคะณี อะริยาเย ชาติยา ชาโต นาภิขานามิ สัจฺจิจจะ ปาณัง ชีวิตา โวโรเปตา เตะนะ สัจเจนะ โสตถิ เต โหตุ โสตถิ กัพภัสสะฯ

ในตำนานได้กล่าวเอาไว้หลังจากขุนโจรองค์ลีมาล เมื่อพระบรมศาสดาพระศัมมาสัมพุทธเจ้าได้ช่วยโปรดให้ได้เห็นแสงธรรม จนฝากตัวเข้ามาบวชอยู่ในพระพุทธศาสนาอยู่แล้วก็ตาม ประชาชนทั้งหลายก็ยังคงมีความเกรงกลัวอยู่เหมือนเดิมไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าเก่า เพราะว่าในอดีตเป็นขุนโจรที่ซื่อโกงไปทั่วแผ่นดินในด้านความชั่วร้ายและโหดเหี้ยม ได้ฆ่าคนมาเป็นจำนวนมากมานั่นเอง ถึงแม้ว่าตนเองได้เลิกและละการกระทำมาแล้วก็ตาม ด้วยผลกรรมชั่วที่ตนได้เคยกระทำเอาไว้ก่อนหน้านี้ ยังให้ผลอยู่จะเดินไปบิณฑบาตในทางไหนมีแต่คนคอยวิ่งหนีกันจ้ำระวันกันไปหมด อยู่มาในวันหนึ่ง พระองค์ลีมาลได้ออกเดินไปบิณฑบาตเช่นเคย ไปพบคนกลุ่มหนึ่งที่เคยรู้จักมาก่อน พวกคนทั้งหลายก็ได้วิ่งหนีพระองค์ลีมาลกันไปหมดแล้ว ยังเหลือแต่คนมีท้องแก่อยู่อีกคนหนึ่งซึ่งวิ่งหนีไม่ไหว ไปจนมุมอยู่ที่นั่นในที่ใกล้ ๆ นั้นมีความกลัวตัวสั่นงันงกอยู่ด้วยความกลัวพระองค์ลีมาล แต่ในเวลานั้นพระองค์ลีมาลเป็นพระอรหันต์ผู้ถึงพร้อมด้วยญาณสมาบัติ และได้ถือปฏิญญาอย่างแก่กล้าแล้วจึงได้กล่าวเป็นพระคาถาซึ่งเป็นพระพุทธมนต์ดังที่ได้เขียนเอาไว้ข้างหน้านั้นแล้วผลปรากฏว่ากระทำให้หญิงนั้นได้คลอดลูกออกมาในที่นั้นด้วยความปลอดภัย พระพุทธมนต์องค์ลีมาลนี้ ถ้าจะแปลเป็นภาษาไทยแล้วได้ใจความว่า คุณก่อนน้องหญิง ตั้งแต่เราเกิดแล้วโดยชาติอริยะ ไม่รู้จักแก่ง ปลงสัตว์มีชีวิจากชีวิต ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดิจะมีแก่ท่าน ขอความสวัสดิ จงมีแก่ครรภ์ของท่าน ในตำนานได้กล่าวเอาไว้ว่า แม่น้ำลำที่นึ่งของพระองค์ลีมาลเถระ ผู้กล่าวซึ่งพระปริตรอันใด ให้อันตรายทั้งปวงพินาศไป อนึ่ง พระปริตรอันใดยังความปลอดภัยจากครรภ์ให้สำเร็จโดยสวัสดิในขณะนั้น ที่พระโลกนาถทรงภายิตแก่พระองค์ลีมาลเถระเราทั้งหลาย จงสวดปริตรอันนั้นซึ่งเป็นของตั้งอยู่ตลอดกาลปี และมีเดชอันใหญ่เทอญ ก็แสดงให้เห็นว่าพระพุทธมนต์นี้เป็นของศักดิ์สิทธิ์มาก เพราะว่าพระองค์ลีมาลเถระท่านสำเร็จเป็นพระอรหันต์พร้อมด้วยสัมภิทาญาณทั้ง ๔ และอภิญญา ๖ อย่างสมบูรณ์แล้ว ท่านตั้งสัตย์ขึ้นแล้วกล่าววาจาตามที่ได้เขียนบอกมาทั้งหมดนี้เท่านั้น ก็กระทำให้พระคาถาที่ท่านกล่าวมานั้นมีความศักดิ์สิทธิ์ ตามคำสัตย์ของท่านทันที จนเป็นนิยมนำเอามาสวดถึงทุกวันนี้

พระพุทธมนต์โพชฌังคปริตร

เป็นพุทธมนตร์ตรัสรู้

พระพุทธมนต์บทนี้ ส่วนมากแล้วเขานิยมนำไปสวดต่อนามหรือต่ออายุของคนเจ็บป่วย เพราะมีประวัติได้กล่าวเอาไว้ว่า ถ้าได้นำเอาพุทธมนต์บทนี้ไปสวดให้คนไข้ฟังแล้วคนเจ็บไข้จะหายจากความเจ็บไข้ป่วยนั้นได้ มีอยู่คราวหนึ่ง พระโมคคัลลานะเถระ ซึ่งเป็นพระอัครสาวกเบื้องซ้ายขององค์พระบรมศาสดาของเราทั้งหลาย ได้ล้มเจ็บป่วยลงมีเวทนาอย่างแรงกล้า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของพวกเรา พระองค์ท่านใช้พระพุทธมนต์บทนี้สาธยายหรือว่าสวดให้พระโมคคัลลานะเถระฟัง พอพระพุทธองค์สวดจบหรือว่าสาธยายพระพุทธมนต์จบแล้วปรากฏผลออกมาว่าพระโมคคัลลานะเถระนั้นได้หายจากโรคร้ายไข้เจ็บนั้นคือทุกข์เวทนาต่าง ๆ ได้หายไปจนหมดสิ้น และอยู่มาอีกคราวหนึ่ง พระมหากัสสปะเถระท่านได้ล้มเจ็บป่วยเช่นเดียวกันเหมือนกัน เหมือนพระโมคคัลลานะเถระนั้น พระพุทธองค์ก็ทรงนำเอาพระพุทธมนต์บทนี้เอามาสวดหรือว่าสาธยายให้พระกัสสปะเถระฟังเช่นเดียวกัน ผลปรากฏออกมาว่า พระกัสสปะก็ได้หายจากความเจ็บป่วยเช่นเดียวกัน และอยู่ต่อมาในวันหนึ่ง พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระบรมศาสดาพระสมณโคดมของพวกเราชาวพุทธทั้งหมดนี้ พระองค์ได้ล้มเจ็บป่วยลงเช่นเดียวกัน พระจุนเถระก็ได้นำเอาพระพุทธมนต์บทนี้ อีกเหมือนกันได้นำเอามาสวดหรือสาธยายให้องค์สมเด็จพระบรมศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของพวกเราฟังเช่นเดียวกัน เหมือนกับที่พระพุทธเจ้าที่พระพุทธองค์ได้ทรงแสดงหรือสาธยายพระพุทธมนต์ให้กับพระโมคคัลลานะเถระและพระกัสสปะฟังมาแล้วเช่นเดียวกัน ผลปรากฏออกมาว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ได้ทรงหายจากโรคร้ายไข้เจ็บและเวทนาต่าง ๆ ที่ได้ทรงบังเกิดขึ้นแก่พระองค์เช่นเดียวกัน เหมือนกับพระเถระทั้งสองพระองค์นั้น เพราะฉะนั้น พระพุทธมนต์บทนี้พวกเราชาวพุทธบริษัททั้งหลาย จึงได้นิยมนำเอามาสวดต่อนามหรือว่าต่ออายุให้กับคนป่วยหรือว่าเอามาทำน้ำพระพุทธมนต์รดให้กับบุคคลที่เป็นโรคร้ายไข้เจ็บต่าง ๆ จนมาถึงทุก ๆ วันนี้ พระพุทธมนต์โพชฌังคปริตรนั้นคือ โพชฌังโค สะติสังขาโต รัมมานัง วิจะโย ตะธา วิริยัมปีติปีสัสสัทธิ โพชฌังคา จะ ตะธาปะเร สะมาชูปเภกะโพชฌังคา สัตเตเต สัพพะทัสสินา มุณินา สัมมะทักขตา ภาวิตา พะหุลีกะตา สังวัตตันติ อะภิญญายะ นิพพานายะ จะ โพธิยา เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา เอกัสมิง สะมะเย นาโถ โมคคัลลานัญจะ กัสสะปัง คิลานะ ทุกขิตะ ทิสวา โพชฌัง เค สัตตะ เทสะยิ เต จะ ตัง อภินันทิตวา โรคา มุจจิงสุ ตังขะณเอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา เอกะทา รัมมะราชาปี เกลัญญะ นาภิปีพิโต จุนทัตเถระนะ ตัญญะวะ ณะนาเปตวานะ สาทะรัง สัมโมทิตวา จะ อาพาธา ตัมहा วุฏฐาสิ ฐานะโส เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา ปะหีนา เต จะ อาพาธา ตันณันนัมปิ มะหะสิณัง มัคคาหะตะกิเลสา วะ ปัตตานุปัตติตัมมะตัง เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โสตถิ เต โหตุ สัพพะทาฯ

พระพุทธมนต์บทนี้แหละที่พระพุทธเจ้าได้นำเอามาสวดหรือว่าสาธยายให้กับพระเถระทั้งสองดังกล่าวมาแล้วข้างต้นนั้น พร้อมกระนั้นพระพุทธมนต์บทเดียวกันนี้แหละที่พระจุนเถระได้นำเอามาสวด

หรือว่าสาธยายให้กับพระบรมศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงรับฟังเช่นเดียวกันในสมัยหนึ่งที่พระองค์ได้ทรงพระประชวรคือโรคภัยไข้เจ็บเช่นเดียวกัน ผลปรากฏว่าทั้ง ๓ พระองค์ดังกล่าวพร้อมทั้งพระบรมศาสดาด้วยก็ได้หายจากโรคภัยไข้เจ็บทั้งหมดทุก ๆ พระองค์ด้วยอำนาจพระพุทธรูปที่นั่นนั่นเอง จึงได้เป็นที่นิยมนั้นในหมู่พุทธบริษัททั้งหลาย จนมาถึงทุก ๆ วันนี่ว่าถ้าใครก็ตามเจ็บไข้เป็นโรคอะไรก็ตามส่วนมากแล้วจะนิมนต์พระสงฆ์ทำการสวดพระพุทธรูปนี้เสมอ ๆ พระพุทธรูปที่โพขฌงค์ปริตรนี้ถ้าแปลเป็นภาษาไทยแล้วได้ใจความดังต่อไปนี้คือ โพขฌงค์ ๗ ประการ คือ สติสัมโพชฌงค์ ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์ อุเบกขาสัมโพชฌงค์เหล่านี้ อันพระมุณีเจ้าผู้เห็นธรรมทั้งสิ้น ตรัสไว้ชอบแล้ว อันบุคคลมาเจริญทำให้มากแล้วย่อมเป็นไปเพื่อความรู้อย่าง เพื่อนิพพานและเพื่อความตรัสรู้ ด้วยความกล่าวสัตย์นี้ ขอความสวัสดิ จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ ในสมัยหนึ่งพระโลกนาถเจ้า ทอดพระเนตรพระโมคคัลลานะและพระกัสสปะ เป็นไข้ถึงทุกข์เวทนาแล้วทรงแสดงโพชฌงค์ ๗ ประการ ท่านทั้ง ๒ ก็เปลือกเปลือกกายิตนั้นหายโรคในขณะนั้น ด้วยความกล่าวสัตย์นี้ ขอความสวัสดิ จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ ครั้งหนึ่งแม่พระธรรมราชาอันความประชวรเบียดเบียนแล้ว รับสั่งให้พระจุนทเถระ แสดงโพชฌงค์นั้นโดยยินดีทรงบังเหิงพระหฤทัยหายความประชวรไปโดยฐานะ ด้วยความกล่าวสัตย์นี้ ขอความสวัสดิ จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ ก็อาพาธทั้งหลายนั้น อันพระมหาฤทธิทั้ง ๓ องค์ละได้แล้ว ถึงความไม่บังเกิดเป็นธรรมดุจกิเลสอันมรรคกำจัดแล้ว ด้วยความกล่าวสัตย์นี้ ขอความสวัสดิ จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ ทั้งหมดได้ดังได้เขียนบอกมานี้ซึ่งเป็นคำแปลเป็นภาษาไทยของเรา เพราะฉะนั้น พวกท่านพุทธบริษัททั้งหลายจะนำเอาพระพุทธรูปที่เอามาสวดหรือสาธยายเป็นประจำวันหลังจากนุชาพระเรียบร้อยแล้ว ก็ถือได้ว่าจะเป็นมหายานมงคลเกิดแก่ตัวพวกท่านเองและเป็นการรำลึกนึกถึงพระพุทธรูปตรัสรู้ของบรมศาสดาไปในตัวอีกด้วยหรือว่าจะตั้งบาตรหรือตุ่มน้ำเล็ก ๆ ขึ้นสักใบหนึ่งแล้วเอาค้ำสายสิญจน์พันคุ่มเอาไว้แล้วนำเอาพระพุทธรูปต่าง ๆ ทุก ๆ บทพร้อมด้วยบพณีด้วย สวดหรือสาธยายทุก ๆ วัน แล้วเวลาใครเจ็บไข้ได้ป่วยด้วยโรคภัยต่าง ๆ แล้วอาราธนา นำเอาน้ำพุทธรูปที่เราได้นำเอาพุทธรูปทุก ๆ บทที่เขียนมาในหนังสือ “สังฆกรรม” เล่มนี้ นำเอามาสวดหรือสาธยายทุก ๆ วันยิ่งทำการนั่งสมาธิแล้วบริกรรมด้วยพระพุทธรูปต่าง ๆ ดังที่ได้เขียนเอาไว้ในหนังสือเล่มนี้ทั้งหมดก็ยิ่งเป็นการดี แล้วอาราธนา นำเอามาใช้ได้ทุก ๆ ชนิดในสิ่งที่เราต้องการ แต่ก่อนอื่นเราต้องปลูกศรัทธาให้มีความเชื่อมั่นและเลื่อมใสในพระพุทธรูปศาสนาและในสิ่งศักดิ์สิทธิ์และในอำนาจคุณพระรัตนตรัยทั้ง ๓ เสียก่อน แล้วตั้งสัจอธิษฐานจตุรปูชาบอกเล่าให้ดีเสียก่อนทุก ๆ ครั้ง ไปก่อนที่จะนำเอาน้ำพุทธรูปที่เราได้สวดพระปริตรบทต่าง ๆ เอามาใช้นั้นเราก็จะได้สำเร็จสมความปรารถนาของเราที่ต้องการแน่นอน ด้วยอำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์และคุณพระรัตนตรัยซึ่งเป็นของสูงสุดในจักรวาลนี้ เพราะฉะนั้น พวกพุทธบริษัทที่มีความเลื่อมใสในพระพุทธรูปศาสนาจึงเป็นต่อกว่าพวกที่นับถือศาสนาต่าง ๆ ในโลกนี้มากมายนัก เพราะว่าในหลักพระพุทธรูปศาสนาของพวกเราชาวพุทธนั้น มีสิ่งดี ๆ ต่าง ๆ ซ่อนเร้นอยู่มากมายเหลือทีเดียวกว่า ถ้าพวกเราจะเป็นผู้ที่ฉลาดสักหน่อย รู้จักหยิบฉวยเอาของดี ๆ ในพระพุทธรูปศาสนาของพวกเราชาวพุทธนำเอามาใช้เป็นประโยชน์ ต่อตัวเราและครอบครัวของเราหรือว่าจะนำเอามาใช้ต่อการทำงานในอาชีพต่าง ๆ หรือการบริหารราชการแผ่นดิน หรือจะนำเอาธรรมในหัวข้อต่าง ๆ ที่พระพุทธรูปได้ทรง

เทศนาสั่งสอนเอาไว้ทุก ๆ ชนิดถึงแปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ อันนี้ขึ้นอยู่กับว่าเราจะเลือกเอาของดีอะไรที่มีอยู่ในพระพุทธศาสนาของพวกเราชาวพุทธทั้งหลายนี้เอาไปใช้ให้เป็นประโยชน์แก่ตัวเราเองหรือว่าผู้อื่น ๆ เพราะว่าของดี ๆ ในพระพุทธศาสนาของพวกเรานี้มีมากมาย

พระพุทธรูปที่อะภะยะปริตร เป็นพระพุทธรูปที่ห้ามเกทภัยต่าง ๆ

พระพุทธรูปที่นั้นก็ถือได้ว่าเป็นพระพุทธรูปที่มีความศักดิ์สิทธิ์อีกบทหนึ่ง เช่นเดียวกับเหมือนกับต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้น ๆ มีตำนานได้กล่าวเอาไว้ว่าพระพุทธรูปที่นี้เกิดจากพระญาติของพระบรมศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์เองได้เกิดทะเลาะกัน สาเหตุมาจากน้ำ มีเรื่องอยู่ในสมัยหนึ่งพวกศากยวงศ์แห่งเมืองกบิลพัสดุ์ กับพวกโกถิยวงศ์แห่งเทวทหะนคร ซึ่งทั้งสองพวกหรือสองเมืองนี้ต่างก็เป็นที่ประสูติของพระบรมศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยกันทั้งนั้นเกิดจะทำศึกสงครามกัน โดยได้ยกเอากองทัพทั้งสองเมือง เอามาตั้งประจันหน้ากันโดยสาเหตุเพียงแย่งชิงน้ำกินน้ำใช้ และใช้น้ำเอาเข้าทำนาเท่านั้นที่เป็นต้นเหตุและปัจจัยที่จะกระทำให้พระญาติของพระองค์ทั้งสองวงศ์หรือสองเมืองนี้ถึงกับจะต้องยกทัพเอามาเพื่อหมายจะรบฆ่าฟันกันทั้ง ๆ ที่เป็นพระญาติอันใกล้ชิดกันอีกด้วย ด้วยอำนาจของกิเลสคือโมหะเป็นสำคัญ แต่เดิมนั้นแม่น้ำสายนี้เป็นแม่น้ำที่ทั้งสองเมืองนี้ได้ใช้ร่วมกันตลอดมา แต่โบราณนานมาแล้วในอดีต แต่ในตอนนี้แม่น้ำเกิดไหลผิดเส้นทาง จากที่ได้เคยเป็นมาแต่เก่าก่อนได้ไหลเข้าไปอยู่ในเขตของเมืองพวกโกถิยะ ส่วนพวกชาวเมืองพวกโกถิยะเมื่อมีสายน้ำที่ไหลผ่านเข้าไปในเขตบ้านเมืองของตนเช่นนั้น เกิดมีโมหะจิตขึ้นอย่างแรงกล้าในใจถึงกับไม่ยอมแบ่งน้ำซึ่งเคยได้ใช้ร่วมกันมาตลอดในสายน้ำนี้ ไม่ยอมแบ่งปันให้กับพวกศากยวงศ์ซึ่งเป็นพระญาติกันด้วย เมื่อทั้งสองเมืองสองตระกูลทั้งศากยวงศ์และโกถิยวงศ์ เมื่อเจรบกันด้วยวาจาจากกันไม่รู้เรื่องเช่นนั้น ถึงกับว่าสองพระนครได้ยกเอากองทัพของตน ๆ มาตั้งประจันหน้ากัน เพื่อจะตัดสินกันด้วยกำลังทหาร ๆ ของตนเมื่อพระองค์พระบรมศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ได้ทรงทราบเหตุ ที่พระญาติของพระองค์ทั้งสองเมืองนั้นกำลังจะรบฆ่าฟันกันนั้นด้วยพุทธานุภาพของพระพุทธองค์เองจึงได้เข้าอภิญญาแล้วเหาะไปในสถานที่ ๆ พระญาติของพระองค์ทั้งสองเมืองหรือสองตระกูลที่กำลังจะลงมือรบกันนั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงมายืนอยู่ตรงระหว่างกลางกองทัพทั้งสองเมืองนั้นแล้ว ทรงยกพระหัตถ์ขึ้นห้ามแล้วตรัสว่า “ระหว่างน้ำกับความเป็นพี่น้องกัน อะไรสำคัญยิ่งกว่ากัน” กษัตริย์ทั้งสองหัวเมืองนั้นพร้อมด้วยกองทัพอันเกรียงไกรของตนที่มีจิตสำนึกได้ จึงได้ยุติศึกในครั้งนั้น และได้กระทำการขออภัยโทษต่อเบื้องพระพักตร์พระบรมศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และได้กลับคืนดีกันเช่นเดิม แบ่งปันน้ำทำเหมือนแต่ก่อนในเหตุการณ์ในครั้งนั้นเสมือนว่าได้ตื่นขึ้นจากความฝันร้าย เพราะว่าถ้าองค์สมเด็จพระบรมศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้เสด็จไปห้ามพระญาติสองเมืองนั้นก็จะต้องรบพุ่งฆ่าฟันกันล้มตายจากกันไปด้วยกันทั้งสองฝ่ายแน่นอน แต่ด้วย

ความที่พระพุทธองค์เสมือนหนึ่งว่าตื่นจากความฝันร้ายอันนั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงได้ตรัสพุทธมนต์ บทนี้ขึ้นมาจิตใจความว่า อะระกะยะปะริต ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ โยจามะนาโป สะกุกัสสะ สัทโท ปาปัคคะโท ทุสสุปีนัง อะกันตัง พุทธานุภาวณะ วินาสะเมนตุ ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ โยจามะนาโป สะกุกัสสะ สัทโท ปาปัคคะโท ทุสสุปีนัง อะกันตัง ชัมมานุภาวณะ วินาสะเมนตุ ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ โยจามะนาโป สะกุกัสสะ สัทโท ปาปัคคะโท ทุสสุปีนัง อะกันตัง สัมมานุภาวณะ วินาสะเมนตุฯ (บุคคลที่เกิดในวันจันทร์ ควรสวดพุทธมนต์บทนี้เป็นประจำวันพระจันทร์มีกำลัง ๑๕)

พระพุทธมนต์บทนี้เป็นต้นกำเนิดของพระปางห้ามญาติ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดมีพระปางห้ามญาติแล้ว เจริญพระพุทธมนต์บทนี้เป็นประจำก็จะเป็นมงคลแก่ตัวของท่านเอง แม้ท่านไม่มีพระปางห้ามญาติก็สามารถ เจริญพระพุทธมนต์บทนี้เป็นประจำได้เหมือนกัน สามารถป้องกันเภทภัยต่าง ๆ ได้และเมื่อเราอนหลับก็ จะไม่ฝันร้าย ถ้าฝันไม่ดีตื่นขึ้นมาแล้วเจริญพระพุทธมนต์บทนี้เสียหนึ่งจบ ความฝันที่ร้ายนั้นก็กลับเป็นดี แก่ตัวท่านทุก ๆ เรื่องที่เราได้นอนหลับแล้วฝันร้ายไป งานมงคลทุก ๆ ชนิด พระสงฆ์ท่านก็จะนำเอาพระ พุทธมนต์นี้มาสวดหรือสาธยายในการพระพิธีในงานนั้น เพื่อปิดเป่าในสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลายไปหมดไป และ เอาสิ่งที่ดีที่เป็นมงคลทั้งหลายให้มาบังเกิดขึ้นในงานนั้น ๆ พุทธมนต์อะระกะยะปะริตนี้ ถ้าแปลเป็นไทยได้ ใจความว่า ลางชั่วร้ายอันใดเสียงนกเป็นที่ไม่ชอบใจอันใด และบาปเคราะห์อันใดสุบินชั่วอันไม่พอใจอัน ใด มีอยู่ ขอสิ่งเหล่านั้นจนถึงความพินาสไป ด้วยอานุภาพพระพุทธเจ้า ลางชั่วร้ายอันใดและอวมงคลอัน ใด เสียงนกเป็นที่ไม่ชอบใจอันใด และบาปเคราะห์อันใด สุบินชั่วอันไม่พอใจอันใด มีอยู่ ขอสิ่งเหล่านั้น จนถึงความพินาสไป ด้วยอานุภาพพระธรรมเจ้า ลางชั่วร้ายอันใดและอวมงคลอันใด เสียงนกเป็นที่ไม่ชอบ ใจอันใด และบาปเคราะห์อันใด สุบินชั่ว อันไม่พอใจอันใด มีอยู่ ขอสิ่งเหล่านั้นจนถึงความพินาสไป ด้วย อานุภาพพระสงฆ์เจ้า

พระพุทธมนต์ฉัททันตปริตร

พระพุทธมนต์บทนี้ก็เป็พระพุทธมนต์ที่ศักดิ์สิทธิ์อีกบทหนึ่งเหมือนกัน เพราะว่าพระโบราณาจารย์ทั้งหลาย ในอดีตเท่าที่ผ่านมาท่านเรียกว่าเป็นพุทธมนต์หรือคาถากำบังไพร เหมาะแก่ผู้ที่นิยมท่องเที่ยวตามป่าเขาลำเนาไพร และพวกพระนักธุดงค์ต่าง ๆ เมื่อใช้พุทธมนต์หรือพระคาถานี้จะปราศจากภัยอันตรายจากสัตว์ป่านานาชนิด และมีอำนาจเหนือว่าสัตว์ทุก ๆ ชนิดในป่าต่าง ๆ นั่นที่เราเดินทางไปท่องเที่ยวหรืออยู่พักแรมในป่าต่าง ๆ ทั่วโลกเป็นพระคาถาของพระโพธิสัตว์เมื่อในสมัยที่พุทธองค์ยังต้องไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในป่าเรียกว่าในสมัยที่พระบรมศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ของพวกเราชาวพุทธ พระองค์นี้เองในครั้งเมื่อยังท่องเที่ยวอยู่ในสังวรวาณนั้น พระบรมศาสดาพระองค์ได้ไปถือกำเนิดเป็นพระยาช้างเผือกชื่อว่าฉัททันต์ หรือเรียกว่าเรื่องพระยาฉัททันต์ช้างเผือกพระโพธิสัตว์นั่นเอง และพระเทวทัตเถระในสมัยนี้ ซึ่งเป็นศัตรูคู่อาฆาตพระบรมศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราได้กำเนิดเป็นนายพราน (โสนุคร) ซึ่งเป็น

นายพรานล่าสัตว์ป่า ได้ไปพบพระยาฉัตรทนต์ช้างเผือกพระโพธิสัตว์ที่อาศัยอยู่ในป่าลึกนั้น เมื่อพบแล้วจึงได้มากราบทูลให้พระราชาทรงทราบพระราชาราชจึงรับสั่งให้ไปจับเอามาถ้าจับเอาตัวมาได้ ก็ให้นำเอามาทูลถวายเมื่อนายพรานโสณครได้ใช้ความพยายามทุก ๆ ชนิด ของพรานป่าซึ่งมีความชำนาญเกี่ยวแก่เรื่องล่าสัตว์ทุก ๆ ชนิดอยู่แล้วไม่สามารถที่จะจับช้างเผือก พระยาฉัตรทนต์พระโพธิสัตว์เอามาทูลถวายพระราชาก็ตามรับสั่ง เมื่อไม่สามารถจะจับตัวเอมาได้ก็ต้องหาวิธีตัดเองมาทูลถวาย นายพรานโสณครเจ้าเล่ห์ซึ่งเป็นศัตรูเก่ากับพระโพธิสัตว์มาแทบทุกชาติก็คิดหาวิธีหนึ่งคือ จะใช้ลูกศรหรือลูกธนูที่อาบยาพิษยิงพระโพธิสัตว์ พระยาช้างเผือกฉัตรทนต์นั้น เราจึงจะทำการตัดเองได้ด้วยความสำเร็จของนายพรานโสณครนั้นก็คิดได้ด้วยปัญญาของตน ด้วยอำนาจกรรมบันดาลที่เป็นศัตรูเก่าผูกอาฆาตจองเวรกันตลอดมาว่าพระยาช้างเผือกฉัตรทนต์เป็นช้างพระโพธิสัตว์จึงได้ใช้ผ้าโพกหัวของตนด้วยสีเหลืองอันย้อมด้วยน้ำฝาด อันเป็นสัญลักษณ์ของธงชัยของพระพุทธศาสนา เพื่อป้องกันพระยาฉัตรทนต์พระโพธิสัตว์จะทำร้ายตน ในตำนานได้กล่าวเอาไว้ว่าเมื่อนายพรานโสณครนั้น เมื่อเข้าไปในป่าลึกอันเป็นสถานที่ที่พระโพธิสัตว์พระยาช้างเผือกฉัตรทนต์นั้นอยู่อาศัยแล้วได้ทำการยิง พระโพธิสัตว์พระยาช้างเผือกฉัตรทนต์นั้นด้วยลูกศรหรือลูกธนูอาบยาพิษอันร้ายแรง เมื่อพระยาช้างเผือกฉัตรทนต์พระโพธิสัตว์ถูกยิงด้วยลูกธนูอาบยาพิษอันร้ายแรงเช่นนั้น แต่ว่าพระยาช้างเผือกฉัตรทนต์พระโพธิสัตว์ด้วยความเฉลียวฉลาดของพระองค์เอง ได้ทำการจับนายพรานโสณครนั้นเอาไว้ด้วยวงของพระองค์หมายที่พลาดเสียให้ตายคางวงนั้น ในขณะที่นายพรานโสณครที่กำลังจะเข้าไปตัดเองของพระยาช้างเผือกฉัตรทนต์พระโพธิสัตว์นั้น แต่แล้วพระโพธิสัตว์ซึ่งอยู่ในร่างของพระยาช้างเผือกนั้น ก็มีจิตสำนึกขึ้นมาได้ว่าผ้ากาสาฬหพัศตร์ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของพระพุทธศาสนาซึ่งนายพรานโสณครได้ใช้นำเอามาโพกหัวนั้น เป็นสัญลักษณ์ของธงชัยของพระอรหันต์ทั้งหลายทั้ง ๆ ที่กำลังเจ็บปวดอยู่ด้วยความทารุณ แสนหาหัตถ์ที่เกิดจากลูกธนูอาบยาพิษของนายพรานโสณคร เมื่อพระโพธิสัตว์ซึ่งอยู่ในร่างของพระยาช้างเผือกที่ชื่อว่าฉัตรทนต์ เมื่อพระองค์ระลึกนึกได้ดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ระงับโทษจริตซึ่งเกิดขึ้นมาในพระทัยของพระองค์เสียได้โดยไม่กระทำร้ายสัญลักษณ์ ผ้ากาสาฬหพัศตร์เป็นสัญลักษณ์ของธงชัยของพระอรหันต์เลยจึงได้ปล่อยให้นายพรานโสณครนั้นพ้นจากความตายไป ในครั้งนั้นพร้อมกระนั้น พระองค์ยังทรงพระกรุณาธิคุณในห้วงของพระองค์ หลุดออกมาให้กับนายพรานโสณครนำเอามาถวายพระราชาราช พร้อมด้วยบอกพระมนต์ให้อีกบทหนึ่งด้วยพระมนต์บทนี้ เขาเรียกว่ามนต์มหากาลัง เมื่อยกของหนักทางไกลหรือแบกของหนัก ๆ เดินทางไกล ๆ แล้วไม่เหนื่อยและเดินเร็วอีกด้วย และมีความปลอดภัยมนต์บทนี้มีใจความว่าคือ

ระสิสสะเมนนติ ปะรามะสันโต กาสาวะมัททักจิ ะชัง อีสันัง ทุกณะะ ะภูฏัสสุทะปาหิ
สัตถุญา อะระหัตโธ สัพพิ อะวัชณะรุโป สัลเลนะ วิทโธพะถิตโตปิ สันโต กาสาวะวัตถัมหิมะนัง นะ
ทุสสะยิ สะเจ อิมัง นาคะวะเรนะ สัจจัง มา มัง ะเน พาละมิกา อะคัญจนติฯ

พระพุทธมนต์บทนี้ถ้าแปลเป็นไทยได้ใจความว่า พระยาช้างเผือกพระโพธิสัตว์ ได้จับพรานไพรด้วยหมายว่าเราจักฆ่ามัน ครั้นได้เห็นผ้ากาสาฬหพัศตร์ อันเป็นธงของพวกฤาษี สัญลักษณ์ได้เกิดขึ้นแก่พระโพธิสัตว์ ผู้นั้นทุกข์ถูกต้องแล้ว ว่าธงชัยของพระอรหันต์มีรูปอันสัตบุรุษหาควรฆ่าไม่ แม้พระโพธิสัตว์ถูก

ศร ควรจะห้วนไหว แต่เป็นผู้สงบระงับได้ ไม่ทำใจประทุษร้ายในผ้ากาสาพัสตร์ ถ้าคำนี้อันพระยาข้างกล่าวจริงแล้ว ขอเหล่าพาลมฤคในไพร อย่าได้กล้ากรายตัวเราดังนี้

พระพุทธรมณต์บทนี้นั้นแสดงถึงธรรมที่พระโพธิสัตว์มีอยู่คือ ขันธธรรม สติ สัมปชัญญะ และสังขธรรม ที่พระโพธิสัตว์ทรงใช้ในการที่เกิดเป็นพระยาข้างเผือกชื่อว่าจัททันต์นี้ เพราะฉะนั้นผู้ที่จะนำเอาพระพุทธรมณต์เอาไปใช้ให้เกิดมีความศักดิ์สิทธิ์ต้องตั้งอยู่ตามหลักทุก ๆ อย่างตามที่ข้าพเจ้าได้ชี้แนะเอาไว้แล้วข้างต้น ๆ นั้น และเน้นหนักถึงสังขธรรมสำคัญที่สุด เพราะว่าผู้ที่กระทำของหรือทำให้กาลาอาคมต่าง ๆ มีความศักดิ์สิทธิ์เป็นไปตามที่ตนปรารถนาได้นั้น ก่อนอื่นใดเราต้องมีสังขธรรมเป็นหัวใจเสียก่อน

แล้วจึงบำเพ็ญศีล เมื่อมีศีลแล้วก็ต้องฝึกสมาธิจนบรรลุฌานญาณและสมาบัติจนถึงขั้นอภิญญาต่าง ๆ ตามลำดับไปและเมื่อฝึกได้แล้วก็ต้องฝึกความชำนาญอีกทีหนึ่ง เพราะฉะนั้น พระพุทธรมณต์ทุก ๆ บทนั้นมีความศักดิ์สิทธิ์ทั้งนั้น ถ้าเราขึ้นต้นให้ถูกต้อง ตามหลักการประพฤติปฏิบัติของพระพุทธศาสนาของพวกเราชาวพุทธ เท่าที่มีหลักฐานอยู่ในพระไตรปิฎกดังเช่นเรื่องอภิญญาก็มีหลักฐานในพระไตรปิฎกฉบับหลวงเล่มที่ ๕ มากมายอย่างนี้เป็นต้น ข้อที่สำคัญที่สุดพวกท่านพุทธบริษัททั้งหลายจะต้องมีความเชื่อมั่นในคุณพระรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลกอย่างมั่นคงไม่ห้วนไหว และจะต้องมีความกตัญญูทศเวทต่อบิดาและมารดาและประเทศชาติ ซึ่งเป็นภูมิและมาตุภูมิของตนอีกด้วยทุกอย่างเท่าที่ชี้แนะมานี้สำคัญที่สุด และต้องใช้ความพยายามไปเรื่อย ๆ อย่าท้อถอย ถ้าทุก ๆ อย่างยังไม่สำเร็จตามที่เราได้ตั้งใจเอาไว้ หมายถึงผลลัพธ์ที่เราพึงจะได้รับจากพระคานานี้ นั้น หรือจากพระพุทธรมณต์บทนั้น ๆ ตามคำบอกอุปเท่ห์ต่าง ๆ ถึงสรรพคุณของพระพุทธรมณต์บทต่าง ๆ และพระคาถาต่าง ๆ ตามในหนังสือนี้

พระพุทธรมณต์วัฏฏกปริตร (คาถานกลุ่ม)

พระพุทธรมณต์บทนี้ตำนานได้กล่าวเอาไว้ว่า เมื่อพระบรมศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราได้มาเกิดเป็นกำเนิดเป็นนกลุ่มไฟ เป็นสัตว์ที่มีตัวเล็กที่สุด เมื่อมาเกิดเป็นสัตว์ที่มีตัวใหญ่ที่สุด คือได้มาเกิดเป็นพระยาข้างเผือกที่มีชื่อว่าจัททันต์ที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น แต่คราวนี้กลับตรงกันข้าม มาเกิดเป็นสัตว์ที่มีตัวเล็กที่สุด คือนกลุ่มไฟ ถึงแม้ว่าเป็นพระโพธิสัตว์แล้วก็ตาม ยังจะต้องท่องเที่ยวเกิดในสังสารวัฏต่าง ๆ ก็ต้องเป็นไปตามกฎแห่งกรรมของสัตว์โลกที่ได้กระทำเอาไว้แต่ละภพแต่ละชาติ เหมือนกับเหล่าสรรพสัตว์ทั้งหลายโดยทั่วไป หออะไรแตกต่างกันไม่ สิ่งที่จะแตกต่างกับสัตว์โดยทั่วไปก็คือ การกระทำต่าง ๆ เท่านั้น เพราะว่าบรรดาเหล่าสรรพสัตว์จำพวกที่บำเพ็ญบารมีต่าง ๆ เพื่อพระโพธิญาณนั้นอาจจะเป็นผู้ที่มีสติ ขันติ และสัมปชัญญะและกรรมต่าง ๆ ซึ่งเกิดขึ้นมีในใจของพระโพธิสัตว์เหล่านั้น ๆ เป็นการเป็นเครื่องกระตุ้นเตือนสติให้พระโพธิสัตว์ที่บำเพ็ญบารมีเพื่อพระโพธิญาณต่าง ๆ เหล่านั้นระงับในการที่จะกระทำอกุศลกรรมต่าง ๆ ต่อไป แต่ถ้าได้กระทำอกุศลกรรมต่าง ๆ ไปแล้วก็จะต้องไปชดใช้ผลของอกุศลกรรมทุกชนิด เท่าที่ได้กระทำลงไปด้วยเจตนาเช่นเดียวกันเหมือนกับเหล่าสรรพสัตว์ทั้งหลายเช่นเดียวกัน จะไม่มีอะไรที่แตกต่าง ๆ กับเหล่าสรรพสัตว์ทั้งหลายที่ได้กระทำอกุศลกรรมทั้งหลายลงไป ด้วยเจตนาต่าง ๆ

เช่นเดียวกัน อันนี้เป็นสังขธรรมที่มีอยู่ตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา เช่นในสมัยที่พระบรมศาสดา พระสมณ โคดม ได้มาเกิดเป็นมนุษย์ในสมัยหนึ่งที่เมืองพาราณสี พระองค์ได้ฆ่ามนุษย์กระทำให้ต้องไปตกนรกอยู่ถึงแปดหมื่นปีมนุษย์ ทั้งที่พระองค์ใช้เวลาครองราชย์อยู่เพียงยี่สิบปีมนุษย์เท่านั้น ด้วยหน้าที่ของพระองค์จำเป็นจะต้องฆ่ามนุษย์เพื่อกาอยู่รอด และตำแหน่งหน้าที่ของพระองค์เองในสมัยนั้นจึงต้องไปตกนรก หลังจากที่พระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์ชีพจากโลกมนุษย์ไปแล้วต้องไปชดใช้ส่วยทนทุกข์เวทนาต่าง ๆ อยู่ในมหานครกนั้นเสียแปดหมื่นปีมนุษย์ พอมาเกิดอีกครั้งหนึ่ง พระองค์ระลึกชาติได้ ตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์อยู่จึงไม่ยอมพุดในคราวที่พระองค์บำเพ็ญบารมีชื่อว่าขันติบารมีเป็นต้น เรื่องอันนี้ก็เป็นอุทาหรณ์อย่างที่อยู่แล้วเกี่ยวแก่พระโพธิสัตว์ถ้าได้กระทำอกุศลกรรมลงไปแล้ว ก็จะต้องไปปรับผลกรรมของตนเองที่ได้กระทำลงไปอย่างแน่นอน ที่ได้ยกอุทาหรณ์เอามากแล้วเอาไว้นี้ก็เพื่อจะชี้แนะให้พุทธบริษัททั้งหลายได้รับทราบกันเอาไว้ว่าพระโพธิสัตว์ทุกพระองค์ถ้าได้กระทำอกุศลกรรมด้วยเจตนาลงไปแล้ว เมื่อได้ตายไปจากมนุษย์แล้วก็ต้องไปชดใช้อกุศลกรรมที่ตนได้กระทำเอาไว้เหมือนกับเหล่าสรรพสัตว์ทั้งหลายโดยทั่ว ๆ ไปเหมือนกัน เพราะฉะนั้น ในการที่พระโพธิสัตว์จะมากเกิดเป็นพระยาช้างเผือกที่ชื่อว่าฉัททันต์หรือที่พระองค์จะมาเกิดเป็นพญานกยูงทอง และที่มากเกิดเป็นนกคุ้มไฟนี้ก็ไม่อัสจรรยอะไร ขอให้พุทธบริษัททั้งหลายพึงเข้าใจตามนี้ด้วยอันนี้เป็นหลักกฎแห่งกรรมในพระพุทธศาสนาที่เหล่าสรรพสัตว์ทั้งหลาย เมื่อได้กระทำอกุศลกรรมลงไปแล้วด้วยเจตนาพึงจะได้รับผลกรรมของอกุศลกรรมต่าง ๆ ตามฐานาทุโทษนั้น ๆ ตามหลักของสังขธรรมในพระพุทธศาสนาในตำนานได้กล่าวเอาไว้ว่า พระโพธิสัตว์ในสมัยเมื่อเกิดเป็นนกคุ้มไฟนั้นนกคุ้มไฟพระโพธิสัตว์นั้นมากเกิดยังไม่ทันได้โต ถึงกับที่จะช่วยตัวเองได้โดยที่ยังไม่มีปีกและขนพอที่จะบินไปไหน ๆ ได้ด้วยตัวเอง กำลังนอนอยู่ในรังของตน อยู่มาในวันหนึ่งได้เกิดมีไฟไหม้ป่าขึ้น นกคุ้มไฟพระโพธิสัตว์พระบรมศาสดาพระสมณ โคดมในสมัยนั้นกำลังลูกกลม โชติช่วงและกำลังจะลูกกลมมาถึงที่รังพระโพธิสัตว์นกคุ้มไฟนอนอยู่นั้น เมื่อนกคุ้มไฟซึ่งอยู่ในสภาพของลูกนกน้อยที่ไม่สามารถจะช่วยตัวเองได้เช่นนั้นคือไม่สามารถที่จะหนีให้พ้นไฟป่าซึ่งลูกกลมใกล้เข้ามาจะถึงรังของตนที่อยู่เช่นนั้นจึงได้ตั้งสัจจะกิริยาขึ้น จนกลายเป็นพุทธตำนานหรือพุทธมนต์อันศักดิ์สิทธิ์จนมาถึงทุก ๆ วันนี้ ซึ่งคำที่กล่าวตั้งสัจจะนั้นคือ

อตฺถิ โลกํ สีลํคฺคฺโค โสจจํ โสเจยยะนุททะยา เตนะ สัจเจนะ กาทามิ สัจจะกิริยะมะนุคตะรัง อวชฺชิตวา ฐัมมะพะลัง สเรตฺวา ปุพฺพะเก ชิเน สัจจะพะละมะวัตสาเย สัจจะกิริยะมากาสะหัง สันติ ปักขา อะปัตตะนา สันติ ปาทา อะวัญจะนา มาตา ปิตา จะ นิกขันตา ชาตะเวทะ ปะฎีกกะมะ สะหะสัจ เจ กะเต มัยหัง มะหาปัสชะสิโต ลิจิ วัชเชสิโสพะสะ กรีสานิ อุทะกัง ปัตตะวา ยะถาลิจิ สัจเจนะ เม สะโม นตฺถิ เอสา เม สัจจะปาระมิตฺตา

พระพุทธมนต์บทนี้ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ ได้ทรงเทศนาให้พุทธสาวกของพระองค์ ฟัง ในสมัยพุทธกาลซึ่งมีพระสาวกทั้งหลายเป็นจำนวนมากฟังอยู่ ในขณะที่นั้นมีพระสารีบุตรซึ่งเป็นพระอัครสาวกฝ่ายขวารับฟังอยู่แล้วด้วย ในตอนนั้น พระพุทธองค์ได้ทรงตรัสบอกกับพระสาวกทั้งหลายมีพระสารีบุตรเป็นต้นนั้นว่า ด้วยอำนาจสังขธรรมที่นกคุ้มไฟนั้นได้ตั้งสัจกล่าวขึ้นแล้วในครั้งนั้น กระทำให้ไฟ

ป่าซึ่งกำลังลูกกลมใกล้เข้ามาจะถึงรังที่พระองค์อยู่ที่นั่น ได้หลีกไปเสมือนหนึ่งว่าเปลวไฟได้ตกลงน้ำจะนั้น ซึ่งพุทธมนต์วัฏฏกปริตรนี้ ถ้าจะแปลเป็นภาษาไทยแล้วได้ใจความว่า คุณแห่งศีลมีอยู่ในโลก ความสัจย์ ความสะอาดกาย และความเอ็นดู มีอยู่ในโลกด้วยคำสัตย์นั้น ข้าพเจ้าจักทำสังจกิริยาอันเยี่ยม ข้าพเจ้า พิจารณาซึ่งกำลังแห่งธรรมและระลึกถึงพระชินเจ้าทั้งหลายในปางก่อนอาศัยกำลังสังจะ ขอทำสังจกิริยา ปีกทั้งหลายของข้ามีอยู่ แต่บินไม่ได้ เท้าทั้งหลายของข้ามีอยู่ แต่เดินไม่ได้ มารดาและบิดาของข้า ออกไป หาอาหาร ดูก่อนไปป่า ขอท่านจงหลีกไป ครั้นเมื่อสังจะ อันเราทำแล้วเปลวไฟอันรุ่งเรืองใหญ่หลีกไป ๑๖ กรีส พร้อมกับคำสัตย์ ประหนึ่งเปลวไฟอันตกลงน้ำ สิ่งไรเสมอด้วยสังจะของเราไม่มีนี้เป็นสังจกิริยา ของเรา ดังนี้ๆ

เรื่องพระพุทธรูปต่าง ๆ นั้นพวกเราจะสังเกตเห็นได้ว่าความสำเร็จหรือความศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย นั้นเกิดจากสังจธรรมหรือที่เรียกว่าเกิดจากสังจะทั้งนั้นก็ว่าได้ ส่วนมากแล้วพวกพุทธบริษัททั้งหลายท่าน จะสังเกตเห็นว่า พระพุทธเจ้าของพวกเราในสมัยที่พระพุทธองค์ยังต้องเวียนว่ายเกิดตายอยู่ในสังสารวัฏต่าง ๆ นั้นพระองค์จะกระทำอะไรให้ได้สำเร็จผลตามที่พระองค์ต้องการแล้ว ส่วนมากแล้วพระองค์จะต้องตั้ง สังจะอธิษฐานถึงบุญกุศลและบารมีต่าง ๆ และสิ่งที่พระพุทธองค์ในสมัยเป็นพระโพธิสัตว์จะขาดกล่าวเสีย ไม่ได้ทุก ๆ ครั้งไป คือสังจธรรมหรือสังจะบารมีต่าง ๆ ของพุทธองค์บ้างของโลกหรือในจักรวาลต่าง ๆ บ้างเป็นส่วนใหญ่ หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งเอาไว้ว่าสังจะเป็นหัวใจของความศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดนั่นเอง เพราะฉะนั้น ขอให้พุทธบริษัททั้งหลายจงถือเอาหลักอันนี้เอาไว้ใช้ต่อไปในวันหน้า ถ้าเราจะกระทำอะไรลงไปหรือว่า สวดพระพุทธรูปนั่งสมาธิหรือเจริญสมณะและวิปัสสนากรรมฐานอย่างใดอย่างหนึ่งก็ตาม พวกเราชาวพุทธ ทั้งหลายสมควรเดินรอยตามเยี่ยงเบื้องยุคลพระพุทธบาท พระบรมศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่งเป็นพระ บรมครูของพระพุทธศาสนา ในสมัยพุทธันดรนี้เป็นหลักจะได้ไม่ผิดพลาดในการทำงาน และในการที่เราจะ สวดพุทธรูปหรือใช้คาถาอาคม และมนต์บทในบทใดหนึ่งในหนังสือ “สังจธรรม” เล่มนี้ หรือว่าได้เล่า เรียนศึกษาเอามาที่ไหน ๆ ก็ตาม สมควรระลึกถึงความจริงอันนี้ไว้ที่พระโพธิสัตว์คือพระพุทธเจ้า ของพวกเราเอาไว้เป็นตัวอย่างให้ดี จะได้ไม่ผิดพลาดและจะได้รับผลตามที่พวกท่านต้องการให้เป็นไปๆ

พระพุทธรูปสัมพุทธะและมงคลจักรวาลน้อยและ มงคลจักรวาลใหญ่ เป็นพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์

ในบรรดาพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายทั้งหมดนั้น พระพุทธรูปทั้ง ๓ บทมีสัมพุทธะและมงคล จักรวาลน้อยและมงคลจักรวาลใหญ่ ทั้ง ๓ บทนี้ก็จัดได้ว่าเป็นพระพุทธรูปที่ศักดิ์สิทธิ์มากเช่นเดียวกัน พระโบราณจารย์ทั้งหลายนิยมเอามาใช้น้ำพระพุทธรูปเป็นมหาสะเดาะต่าง ๆ และที่เขาเรียกว่าน้ำ พุทธรูป ๓ วัด ก็คือมงคลจักรวาลน้อย เราจะได้ยินผู้ใหญ่พูดกันอยู่เสมอว่าให้ไปอาบน้ำพุทธรูปเจ็ดวัด

เสียจะได้หายโรคภัย และเคราะห์กรรมต่าง ๆ ถ้าพูดแบบชาวบ้านพูดกันก็คือจะได้หายช่วยกันเสียที่
อย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้น พระพุทธมนต์ทั้ง ๓ บทนี้ พระโบราณจารย์ทั้งหลายจึงถือว่าสำคัญมาก
ทีเดียว ถ้าพวกท่านพุทธบริษัทได้นำเอาพระพุทธมนต์ศักดิ์สิทธิ์ทั้ง ๓ เอามาสดหรือว่าสาธยายเป็นประจำ
แล้วก็เป็นมงคลแก่ตัวของท่านเอง แต่ถ้าจะสดหรือสาธยายเพื่อตัวของท่านเองนั้นพระพุทธมนต์บท
ต่าง ๆ ตรงไหนเป็น เตะ ก็ให้เปลี่ยนเป็น เม เสียเท่านั้นเอง ถ้าจะใช้เพื่อผู้อื่นทั้งหลายก็ถือว่าเป็น เตะ
เหมือนเดอมมีเคล็ดลับอยู่ท่านี่เอง ในบรรดาพุทธมนต์บทต่าง ๆ ที่ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายทุก ๆ บท พระพุทธ
มนต์สัมพุทธ นั้นคือ อัญฐะวิสัยจะปาฐะนี้

สัมพุทธ อัญฐะวิสัยจะ ทะวาทะสัยจะ สะหัสสะเก ปัญจะสะตะสะหัสสานิ นะมามิ สิระสา
อะหัง เตสัง รัมมัญจะ สังฆัญจะ อาทะเรนนะ นะมามิหัง นะมะการานุภาเวนนะ หันตะวา สัพเพ อุปัตทเว
อันตะรายาปี วินัสสันตุ อะเสสะโตฯ

สัมพุทธ ปัญจะปัญญาสัยจะ จะตุวิสะติสะหัสสะเก ทะสะสะตะสะหัสสานิ นะมามิ สิระสา
อะหัง เตสัง รัมมัญจะ สังฆัญจะ อาทะเรนนะ นะมามิ นะมะการานุภาเวนนะ หันตะวา สัพเพ อุปัตทเว
อะเนกา อันตะรายาปี วิปัสสันตุ อะเสสะโตฯ

สัมพุทธ นะวุตตะระสะเต อัญฐะจิตตาพิสะสะหัสสะเก วิสะติสะตะสะหัสสานิ นะมามิ สิระ
สา อะหัง เตสัง รัมมัญจะ สังฆัญจะ อาทะเรนนะ นะมามิหัง นะมะการานุภาเวนนะ หันตะวา สัพเพ อุปัต
ทเว อะเนกา อันตะรายาปี วินัสสันตุ อะเสสะโตฯ

พระพุทธมนต์บทนี้ ถ้าจะแปลเป็นภาษาไทยแล้วได้ใจความว่า ข้าพเจ้าขอนอบน้อมพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าทั้งหลาย ๕ แสน ๑ หมื่น ๒ พัน ๒๘ พระองค์ด้วยเศียรเกล้า ข้าพเจ้าขอนอบน้อมพระธรรม
ด้วยพระสงฆ์ด้วยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเหล่านั้น โดยเคารพด้วยอนุภาพแห่งการกระทำความนอบน้อม
จงจัดเสียอุปัตทเวทั้งปวง แม้อันตรายทั้งหลายเป็นอนกจกพินาศไปโดยไม่เหลือ ข้าพเจ้าขอนอบน้อมพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลาย ๑ ล้าน ๒ หมื่น ๔ พัน ๕๕ พระองค์ด้วยเศียรเกล้า ข้าพเจ้าขอนอบน้อมพระ
ธรรมด้วยพระสงฆ์ด้วย ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเหล่านั้น โดยเคารพด้วยอนุภาพแห่งการกระทำความ
นอบน้อม จงจัดเสียซึ่งอุปัตทเวทั้งปวง แม้อันตรายทั้งหลายเป็นอนกจกพินาศไป โดยไม่เหลือ ข้าพเจ้าขอ
นอบน้อมพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลาย ๒ ล้าน ๔ หมื่น ๘ พัน ๑๐๕ พระองค์ด้วยเศียรเกล้า ข้าพเจ้า
ของนอบน้อมพระธรรมด้วยพระสงฆ์ด้วย ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเหล่านั้น โดยเคารพด้วยอนุภาพแห่ง
การกระทำความนอบน้อม จึงจัดเสียซึ่งอุปัตทเวทั้งปวง แม้อันตรายทั้งหลายเป็นอนกจกพินาศไป โดยไม่
เหลือฯ

ส่วนพระพุทธมนต์บทจักรวาลน้อยนั้นได้เขียนเอาไว้ในหนังสือเล่มนี้ข้างต้นแล้ว แต่เพื่อให้เรื่อง
ทั้งหมดนี้ต่อเนื่องกันจะนำเอามาเขียนเอาไว้ตรงนี้อีกครั้งหนึ่งเมื่อ

สัพพะพุทธานุภาเวนนะ สัพพะชัมมานุภาเวน สัพพะสังฆานุภาเวนนะ พุทธระตะนัง ชัมมะระ
ตะนัง สังฆะระตะนัง คิณณัง ระตะนัง อานุภาเวนนะ จะตุราสีติสะหัสสะรัมมกขันธานุภาเวนนะ ปิฎะกัถ
ตะยานุภาเวนนะ ชินะสวาทะกานุภาเวนนะ สัพเพ เต อะวะมังคะลา วินัสสันตุ อายุวัฑฒะโก ธนะวัฑฒะโก

สิริวัฑฒะโก ยะสะวัฑฒะโก พะละวัฑฒะโก วัณณะวัฑฒะโก สุชะวัฑฒะโก โหตุ สัพพะทา ทุกชะโร
คะกะยา เวรา โสกา สัตตุ จุปัททะวา อะเนกา อันตะรายาปี วินัสสันตุ จะ เตชะสา ชะยะสิทธิ ะชนัง
ลาภัง โสติดิภาคยัง สุขัง พลัง สิริ อายุ จะ วัณโณ จะ โภคัง วุฒตี จะ ยะสะวา สะตะวัสสา จะ อายุ
จะ ชีวะสิทธิ ะวันตุ เต ะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา สัพพะพุทธานุภาเวนะ สะทา
โสทธิ ะวันตุ เต ะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา สัพพะสัมมานุภาเวนะ สะทา โสทธิ
ะวันตุ เต ะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา สัพพะสังฆานุภาเวนะ สะทา โสทธิ ะวันตุ เตฯ

พระพุทธรมณต์มงคลจักรวาลน้อยนี้ ถ้าจะแปลเป็นภาษาไทยแล้วได้ใจความว่า คือด้วยอานุภาพ
แห่งพระพุทธเจ้าทั้งปวง ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมเจ้าทั้งปวง ด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆ์เจ้าทั้งปวง ด้วย
อานุภาพแห่งรัตนตรัยทั้ง ๓ คือ พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมชั้น ๘
หมื่น ๔ พัน ด้วยอานุภาพแห่งพระไตรปิฎก ด้วยอานุภาพแห่งพระสาวกของพระชินเจ้าสรรพโรคทั้งหลาย
ของท่าน สรรพภัยทั้งหลายของท่าน สรรพอันตรายทั้งหลายของท่าน สรรพอุปัทวะทั้งหลายของท่าน
สรรพนิมิตต์ทั้งหลายของท่าน สรรพอวมงคลทั้งหลายของท่าน จงพินาศไป ความเจริญอายุ ความเจริญ
ทรัพย์ ความเจริญสิริ ความเจริญยศ ความเจริญกำลัง ความเจริญวรรณะ ความเจริญสุข จงมี (แก่ท่าน)
ในกาลทั้งปวงทุกข์โรคภัย และเวรทั้งปวง ความโศก ศัตรูและอุปัทวะทั้งหลาย ทั้งอันตรายทั้งหลายเป็น
เอนก จงพินาศไปด้วยเดช ความชนะ ความสำเร็จ ทรัพย์ ลาภ ความสวัสดิ ความมีโชค ความสุข กำลัง
สิริ อายุ และวรรณะ โภคะ ความเจริญ และความเป็นผู้มียศและมีอายุยืน ๑๐๐ ปี และความสำเร็จกิจใน
ความเป็นอยู่จงมีแก่ท่าน ขอสรรพมงคล จงมีแก่ท่าน ขอเหล่าเทพดาทั้งปวง จงรักษาท่าน ด้วยอานุภาพ
แห่งพระสงฆ์ทั้งปวง ขอความสวัสดิทั้งหลายจงมีแก่ท่านทุกเมื่อทั้งหมดดังกล่าวมานี้เป็นภาษาไทยของพวก
เรา ถึงแม้ว่าจะไม่ต้องอธิบายอะไรใด ๆ พวกท่านพุทธบริษัททั้งหลายก็คงจะทราบกันเป็นอย่างดีแล้ว ส่วน
พระพุทธรมณต์มงคลจักรวาลใหญ่นั้นคือ

สิริธิมะติเตโข ชะยะสิทธิมะหิทธิมะหาคุณาเประิมิตตะปุญญาธิการัสสะ สัพพันตะรายา นิ
วารณะสะมัดดีสสะ ะกะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะทะวัตติงสะมะหาปริสสะลักกะณานุภา
เวนะ อะสีตะยานุพยัญชนะนานุภาเวนะ อัญจัตตะระสะตะมังคะลานุภาเวนะ ฉัพพะพันธะรัง ลียานุภาเวนะ
เกตุมาลานุภาเวนะ ทะสะปาระมิตานุภาเวนะ ทะสะอุปะปาปริमितานุภาเวนะ ทะสะปะระมัดตะปาปริमितานุ
ภาเวนะ สีละสะมาธิปัญญาภาเวนะ พุทธานุภาเวนะ สัมมานุภาเวนะ สังฆานุภาเวนะ เตชานุภาเวนะ
อิทธานุภาเวนะ พะลานุภาเวนะ ญะยะชะรัมมานุภาเวนะ จตุราสีติสะหัสสะชะรัมมังขันธานุภาเวนะ นะวะโล
กุตตะระชะรัมมานุภาเวนะ อัญจัตตะมังคะลานุภาเวนะ อัญจัตตะปะติยานุภาเวนะ ะพะภิญญาภาเวนะ
จะตุสัจจะญาณานุภาเวนะ ทะสะพะละยานุภาเวนะ สัพพะปัญญาตะญาณานุภาเวนะ เมตตะกะระณามุทิตาอุ
เปกขานุภาเวนะ สัพพะปะริตตานุภาเวนะ ระตะนัตตะยะสะระณานุภาเวนะ คุยหัง สัพพะโรคโสภุฑัททะ
วะทุกชะโทมะนัสสุปะยาสาปี วินัสสันตุ สัพพะอันตะรายาปี วินัสสันตุ สัพพะสังกัปปา คุยหัง สะมิชฉัน
ตุ ทีฆายุตตา คุยหัง โหตุ สะตะวัสสะชีวะนะสสะมังคิโก โหตุ สัพพะทาอากาศะปะพะตะวะนะภูมิกงคา
มะหาสะมุททา อารักกะกา เทวะตา สะทา คุมเห อะนุรักขันตุ ะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเท

วธา สัพพะพุทธานุภาวณะ สะทา โสตถิ ภวัตตะ เต ภาวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะทเวตา
สัพพะธัมมานุภาวณะ สะทา โสตถิ ภวัตันตุ เต ภาวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะทเวตา สัพพะ
ตั้งมานุภาวณะ สะทา โสตถิ ภวัตันตะ เตฯ

นักขัตตะยักขะภูตานัง ปาปิกะหะนิวาระณา ประริตตัสสาณูภาวณะ หันตะวา เตสัง อุปัตทะเว
นักขัตตะยักขะภูตานัง ปาปิกะหะนิวาระณา ประริตตัสสาณูภาวณะ หันตะวา เตสัง อุปัตทะเว นักขัตตะ
ยักขะภูตานัง ปาปิกะหะนิวาระณา ประริตตัสสาณูภาวณะ หันตะวา เตสัง อุปัตทะเวฯ

พระพุทธมณฑลบรมจักรวาลใหญ่นี้ถ้าแปลเป็นไทยแล้วได้ใจความว่า ด้วยอนุภาพแห่งพระ
มหาปริสถลักษณะ ๓๒ ประการ แห่งพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้อรหันต์ ผู้ตรัสรู้แล้วเองโดยชอบ ผู้มีบุญญา
ธิการอันกำหนดมิได้ ด้วยพระฤทธิ์อันใหญ่และพระคุณอันใหญ่ อันสำเร็จด้วยพระสิริพระปัญญา เครื่องตั้ง
มั่น พระปัญญาเครื่องรู้ พระเดชและพระชัย ผู้สามารถในอันห้ามเสียซึ่งสรรพอันตรายด้วยอนุภาพแห่ง
พระอนุพยัญชนะ ๘๐ ด้วยอนุภาพแห่งมงคล ๑๐๘ ประการ ด้วยอนุภาพแห่งพระรัศมีพรรณ ๖
ประการ ด้วยอนุภาพแห่งพระเกตุมาลา ด้วยอนุภาพแห่งพระบารมี ๑๐ ประการ ด้วยอนุภาพแห่งพระ
อุบารมี ๑๐ ประการ ด้วยอนุภาพแห่งปรมัตถบารมี ๑๐ ประการ ด้วยอนุภาพแห่ง สีล สมาธิ ปัญญา
ด้วยอนุภาพแห่งพระพุทธรัตนะ ด้วยอนุภาพแห่งพระธรรมรัตนะ ด้วยอนุภาพแห่งพระสังฆรัตนะ ด้วย
อนุภาพแห่งพระเดช ด้วยอนุภาพแห่งพระฤทธิ์ ด้วยอนุภาพแห่งพระกำลัง ด้วยอนุภาพแห่งพระ
ญะยธรรม ด้วยอนุภาพแห่งพระอริยมรรคมีองค์ ๘ หมั่น ๔ พัน ด้วยอนุภาพแห่งโลกุตระธรรม ๕
ประการ ด้วยอนุภาพแห่งพระอริยมรรคมีองค์ ๘ ประการ ด้วยอนุภาพแห่งพระสมาบัติ ๘ ประการ
ด้วยอนุภาพแห่งพระอภิญา ๖ ประการ ด้วยอนุภาพแห่งพระญาณในสังขะ ๔ ด้วยอนุภาพแห่งพระ
ญาณมีกำลัง ๑๐ ประการ ด้วยอนุภาพแห่งพระสัพพัญญุตญาณ ด้วยอนุภาพแห่งอันระลึกถึงพระ
รัตนตรัย (ที่กล่าวมานี้) แม่เหล่าโรค โสกะ อุปัทวะ ทุกข์ โทมนัส อุปายาส ทั้งปวง ของท่าน จงสิ้นสูญ
ไป แม่เหล่าอันตรายทั้งปวง จงสิ้นสูญไป สรรพความดำริทั้งหลายของท่านจงสำเร็จด้วยดี ความเป็นผู้มี
อายุยืน จงมีแก่ท่าน ท่านจงเป็นผู้มีความพร้อมเพรียงด้วยความเป็นอยู่สิ้น ๑๐๐ ปีทุกเมื่อ เทพเจ้าทั้งหลาย
ผู้คุ้มครองสถิตอยู่ในอากาศ และบรรพตไพโรศณห์ ภูมิสถานแม่น้ำคงคาหาสมุทรจงตามรักษาท่าน
ทั้งหลายทุกเมื่อเทอญ ขอสรรพมงคลจงมีแก่ท่าน ขอเหล่าเทพดาทั้งปวงจงรักษาท่าน ด้วยอนุภาพแห่ง
พระพุทธเจ้า ขอความสวัสดิ์ทั้งหลาย จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ ขอสรรพมงคล จงมีแก่ท่าน ขอเหล่าเทพดาทั้งปวง
จงรักษาท่านด้วยอนุภาพแห่งพระธรรม ขอความสวัสดิ์ดีทั้งหลาย จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ ขอสรรพมงคล จง
มีแก่ท่าน ขอเหล่าเทพดาทั้งปวง จงรักษาท่าน ด้วยอนุภาพแห่งพระสงฆ์ ขอความสวัสดิ์ทั้งหลาย จงมี
แก่ท่านทุกเมื่อ ความป้องกันบาปเคราะห์ทั้งหลาย แต่สำนักแห่งเหล่านั้นกษัตริและยักข์และภูตได้มีแล้ว ด้วย
อนุภาพแห่งพระปริตรจงกำจัดเสียซึ่งอุปัทวะทั้งหลายแต่สำนักแห่งนักษัตริ และยักข์และภูตเหล่านั้น

พระพุทธมณฑลศักดิ์สิทธิ์ทุกบทๆ จะมีความศักดิ์สิทธิ์ได้ก็ต้องอาศัยผู้ที่จะใช้พุทธมณฑลทั้งหลายเหล่านั้น
เป็นปฐมเหตุ คือผู้ที่ใช้พระพุทธมณฑลต่าง ๆ ให้มีความศักดิ์สิทธิ์ได้สมควรปรารถนาของตน ๆ นั้น
ก็ต้องอาศัยตัวของท่านเองเป็นหลักให้พระพุทธมณฑล เกิดมีความศักดิ์สิทธิ์ขึ้นตามคำแปลของพระพุทธ

มนต์บทต่าง ๆ นั้น ท่านพุทธบริษัทจะต้องดำรงตนตามที่ข้าพเจ้าได้แนะนำมาแล้วข้างต้น ๆ นั้น และจะต้องประพฤติปฏิบัติให้เคร่งครัดตามหลักดังกล่าวมาแล้วทั้งหมดนั้นด้วย พระพุทธมนต์ทั้งหลายเหล่านี้จึงจะบังเกิดความศักดิ์สิทธิ์ขึ้นทุก ๆ ชนิด สมความปรารถนาของพวกเขาท่านพุทธบริษัทที่นำเอาพระพุทธมนต์บทต่าง ๆ ไปใช้ เพราะฉะนั้น ขอให้พวกท่านพุทธบริษัททั้งหลายพึงกำหนดจดจำหลักการประพฤติปฏิบัติตนในการที่จะนำเอาพระพุทธมนต์บทต่าง ๆ ทั้งหลายดังได้นำเอามาบริจาศให้เป็นที่วิชายาทาน ซึ่งอยู่ในหนังสือ “สัจธรรม” เล่มนี้ทั้งหมด แต่ถ้าว่าพวกท่านพุทธบริษัททั้งหลายได้ประพฤติปฏิบัติไปตามหลักที่ได้ชี้แนะเอาไว้ในหนังสือแล้วอย่างเคร่งครัด ข้าพเจ้าขอรับรองว่าพระพุทธมนต์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายเหล่านี้จะมีความศักดิ์สิทธิ์ทุก ๆ อย่าง ทุก ๆ ประการตามดังที่ได้ชี้แนะเอาไว้ในหนังสือ “สัจธรรม” เล่มนี้ ทุก ๆ อย่างทุก ๆ ประการทีเดียว ขออย่าให้พวกท่านพุทธบริษัททั้งหลายผู้ที่มีความเชื่อในคุณพระรัตนตรัยทั้ง ๓ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลกเกิดกังขาเลย เพราะว่าสิ่งดังกล่าวนี้เป็นสัจธรรมที่แท้จริง ไม่ใช่เป็นของหลอกลวงอะไรทั้งนั้น มันเป็นธรรมคาอยู่ได้อย่างหนึ่งที่สัตว์ทั้งหลายจะได้มาซึ่งของศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ นั้น ก็จำเป็นเราจะต้องลงทุน กล่าวคือ ศรัทธาในพระพุทธศาสนาและในคุณพระรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ซึ่งมีอยู่ประจำในจักรวาลนี้ เพราะฉะนั้น เราจะต้องประพฤติปฏิบัติให้ถูกต้อง ตามกฎเกณฑ์ต่าง ๆ อีกด้วย

พระพุทธมนต์ชะยะปะริตตั้ง พระพุทธมนต์บทนี้ใช้สำหรับตัดทุกข์

ในบรรดาพระพุทธมนต์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย เท่าที่ได้เขียนมาทั้งหมดทุก ๆ บทนั้น พระพุทธมนต์บทชะยะปะริตนี้ก็ถือได้ว่าเป็นพระพุทธมนต์ที่สำคัญมากและศักดิ์สิทธิ์อีกด้วย พระโบราณจารย์ทั้งหลายนั้นยกเอาพุทธมนต์ชะยะปะริตนี้เป็นเอกเพราะว่าพุทธมนต์นี้เป็นพระพุทธมนต์ใช้สำหรับตัดทุกข์ยามผาณิตเพื่อให้ได้มาซึ่งความเป็นมหาสิริมงคลต่าง ๆ และชัยชนะแก่ศัตรูหมู่มารทั้งหลายทุก ๆ ชนิด ที่จะมาบังเกิดขึ้นในทางใดทางหนึ่งก็ตามหรือว่าถ้าเรามีความประสงค์ที่จะให้พิธีทุก ๆ ชนิด ที่เราจะกระทำขึ้นทุก ๆ อย่าง และทุก ๆ สถานที่และทุก ๆ เวลาต้องการให้เป็นมหามงคลทุกชนิด และกำจัดศัตรูหมู่มารหรือป้องกันภัยต่าง ๆ แล้ว เราจำเป็นจะต้องใช้พระพุทธมนต์บทนี้สวดหรือสาธยายเสียก่อนเพื่อที่จะได้เป็นมหามงคลแก่พิธีต่าง ๆ นั้น เพราะฉะนั้น พระสงฆ์ทั้งหลายจึงได้นิยมนำเอามาใช้ในเวลาประพรมน้ำพุทธมนต์ให้แก่พุทธบริษัทเนื่องด้วยในงานต่าง ๆ ทุก ๆ ชนิดอยู่เสมอ เพราะถือว่าเป็นพระพุทธมนต์ที่ศักดิ์สิทธิ์มากบทหนึ่งซึ่งจะขาดเสียไม่ได้เลย พระพุทธมนต์บทอื่นนั้นตัดออกได้ แต่ถ้าว่าพระพุทธมนต์บทนี้ไม่สามารถตัดออกจากพิธีต่าง ๆ ได้เลย ยิ่งสวดหรือสาธยายมากเทียว หรือมากจบเท่าไรก็ยิ่งดีเท่านั้น จะเป็นผลลัพท์ในความดีหรือเป็นมหามงคลแก่งาน หรือพิธีต่าง ๆ มากขึ้น โดยลำดับพระพุทธมนต์ชะยะปะริตตั้งนี้คือ

มะหาการุณิก โนาโถ หิตายะ สัพพะปาณินัง ปุเรตวา ปาระมี สัพพะปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เต ชะยะมังคะมัง

ชะยันโต โพธิยา มูเล สักยานัง นันทิวาณะโน เอวัง ตะวัง วิชะโย โหหิ ชะยัสสุ ชะยะมัง
คะเล อะปะราชิตะปัลลังเก สีเส ปะฐะวิโปกชะเร อะภิเสเก สัพพะ พุทธาณัง อักคัปปัตโต ปะโมหะติ

สุนักขัตตัง สุมังคะลัง สุปะภาตัง สุหุฏฐิตัง สุชะโณ สุมุหุตโต จะ สุยิฏฐัง พรหมะจารีสุ ปะ
ทักขิริง กายะกัมมัง วาจากัมมัง ปะทักขิณัง ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง ปะณิธิ เต ปะทักขิณา ปะทักขิณานิ
กัตวานะ ละภันตัตถะ ปะทักขิณ

พระพุทธมนต์ชะยะปริตต์ตั้ง บทนี้ถ้าแปลเป็นไทยได้ใจความว่า ผู้เป็นที่พึ่งของสัตว์ ประกอบ
แล้วด้วยพระมหากรุณา ยังบารมีทั้งหลายทั้งปวงให้เต็ม เพื่อประโยชน์แก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย ถึงแล้วซึ่ง
ความตรัสรู้อันอุดมด้วยความกล่าวสัตย์นี้ ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน ขอท่านจงมีชัยชนะ ในมงคลพิธีเหมือน
พระจอมมุนีทรงชนะมาร ที่โคนโพธิพฤกษ์ถึงความเป็นผู้เลิศในสรรพพุทธาภิเษก ทรงปราโมทย์อยู่บน
อปราจิตบัลลังก์อันสูง เป็นจอมมหาปฐพีทรงเพิ่มพูนความยินดีแก่เหล่าประยูรญาติสาภพวงศ์ ฉะนั้น เทอญ
เวลาที่สัตว์ประพฤติชอบ ชื่อว่าฤกษ์ดี มงคลดี สว่างดี รุ่งดี บุชาดีแล้ว ในพรหมจารี บุคคลทั้งหลาย
กายกรรมเป็นประทักษิณส่วนเบื้องขวา ขวีกกรรมเป็นประทักษิณส่วนเบื้องขวา มโนกรรมเป็นประทักษิณ
ส่วนเบื้องขวา ความปรารถนาของท่านเป็นประทักษิณส่วนเบื้องขวา สัตว์ทั้งหลายทำกรรมอันเป็นประทักษิณ
ส่วนเบื้องขวาแล้วย่อมได้ประโยชน์ทั้งหลาย อันเป็นประทักษิณส่วนเบื้องขวาฯ

เพราะฉะนั้น ขอให้ท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ที่จะนำเอาพระพุทธมนต์ศักดิ์สิทธิ์บทต่าง ๆ และ
พระคาถาบทต่าง ๆ นำเอาไปใช้ให้มีความศักดิ์สิทธิ์ เป็นสังฆกรรมที่แท้จริงได้แล้วให้สมกับคำอุปเท่ห์ต่าง ๆ
ของพระพุทธมนต์ และของพระคาถาบทต่าง ๆ ในหนังสือ “สังฆกรรม” เล่มนี้ ซึ่งได้บรรยายสรรพคุณ
ทุก ๆ ชนิดเอาไว้มากมายนั้น ขอให้พุทธบริษัททั้งหลายนึกถึงสังฆกรรมที่ว่าเอาไว้ในพระไตรปิฎกของ
พระพุทธศาสนาของพวกเราชาวพุทธทั้งหลาย ที่พระพุทธองค์ทรงเทศนาสั่งสอนแก่เหล่าสรรพสัตว์ในเรื่อง
ไตรสิกขาทั้ง ๓ นั่นคือ ศีล สมาธิ ปัญญา ก่อนอื่นใดพวกพุทธบริษัททั้งหลายจะต้องปลุกศรัทธาให้มี
ความเชื่อมั่นทุก ๆ ชนิดในคำสั่งสอนของพระบรมศาสดาพระสมณโคดมพระสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่งเป็นพระ
บรมครูของพวกเราชาวพุทธะทั้งหลายเสียก่อน และมีความเชื่อมั่นในพระคุณของพระรัตนตรัยทั้ง ๓ มีพระ
พุทธันตะ พระธรรมรัตนตะ พระสงฆ์รัตนตะ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากลโลกซึ่งเป็นอมตธรรมมีอยู่ในจักรวาล
ต่าง ๆ นี้ และจะต้องมีสังฆกรรมอยู่ในตัวของท่าน และจะต้องเป็นผู้ที่มีความกตัญญูต่อบิดามารดาและครูบา
อาจารย์ พร้อมด้วยประเทศชาติและแผ่นดินซึ่งเป็นปิตุภูมิของตนเป็นหลักเป็นที่ตั้งเอาไว้ในใจของตน ๆ
เสียก่อน อื่นใดเมื่อคุณธรรมทุก ๆ ชนิดได้อยู่ในตัวของท่านพุทธบริษัททั้งหลายแล้วทุก ๆ ประการ
ตามที่ได้เขียนบอกมาในที่นี้ทั้งหมด แล้วดำเนินไปตามหลักของไตรสิกขาทั้ง ๓ ประการนั้น ขอรับรองว่า
พระพุทธมนต์และพระคาถาทุก ๆ บท ทุก ๆ ชนิดนี้จะเกิดมีความศักดิ์สิทธิ์มีประสิทธิภาพทุก ๆ อย่าง ทุก
ๆ ประการ เป็นไปตามคำอุปเท่ห์ทั้งหลายที่ได้เขียนบอกเอาไว้ในหนังสือ “สังฆกรรม” เล่มนี้แน่นอน
และจะเป็นผลลัพธ์ของพวกท่านพุทธบริษัททั้งหลายจะได้รับผลสำเร็จสมดังความปรารถนาของพวกท่าน

ทุกสิ่งทุกอย่างแน่นอน อันนี้ถือว่าเป็นสังฆกรรมในพระพุทธศาสนาของพวกเราชาวพุทธที่ได้กล่าวเอาไว้ เกี่ยวแก่เรื่องไตรสิกขาทั้ง ๓ ประการ คือ ศีล สมาธิ และปัญญา เมื่อพวกท่านมีศีลแล้วได้บำเพ็ญสมาธิ จนสำเร็จญาณฉานและสมาบัติและอภิญญา ๕ คือตัวปัญญานั้นเอง ถึงแม้พวกท่านจะยังไม่ได้ถึงขั้นญาณ ฉานและสมาบัติและอภิญญาใด ๆ อย่างหนึ่งก็ตาม พระพุทธมุนีและพระศาสดาต่าง ๆ นั้นยังมีผลสำเร็จได้ ด้วยอำนาจสมาธิและด้วยอำนาจที่พวกท่านพุทธบริษัททั้งหลายที่มีศรัทธามีความเลื่อมใสในพุทธศาสนา และยึดมั่นเอาพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งเป็นสรณะและในการที่เชื่อมั่นและเลื่อมใสในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่มี อยู่ในจักรวาลนี้ และด้วยอำนาจที่พวกท่านมีความกตัญญูทศเวทิต่อบิดาและมารดาพร้อมด้วยประเทศชาติ และแผ่นดินซึ่งเป็นปิตุภูมิและมาตุภูมิของตน ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของคนดีเป็นคุณธรรมอันสูงส่ง ผลกรรมดี ทั้งหลายเหล่านี้จะส่งผลให้ท่านได้รับความปรารถนาในพระพุทธมุนีศักดิ์สิทธิ์และพระศาสดาต่าง ๆ อย่าง แน่นนอน เพราะเป็นคำสั่งสอนในหลักธรรมของพระพุทธศาสนาของพวกเราชาวพุทธอยู่แล้วว่าถ้าผู้หนึ่งผู้ใด ก็ตามถ้าได้กระทำความดีก็จะได้รับผลดีตอบแทน ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดกระทำความชั่วที่เป็นอกุศลกรรม เขาผู้นั้น ก็จะได้รับผลชั่วตอบแทนเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นถ้าพวกท่านพุทธบริษัททั้งหลายได้ประพฤติปฏิบัติไป ตามที่ข้าพเจ้าได้ชี้แนะเอาไว้ข้างต้นนั้นพวกท่านทั้งหลายก็ย่อมจะเป็นผู้ได้รับผลดีตอบแทน กล่าวคือผลของ การที่พวกท่านทั้งหลายที่จะนำเอาพระพุทธรูปหนึ่งหรือว่าพระศาสดาหนึ่งหรือว่าพระศาสดาหนึ่ง นำเอาไปใช้ หรือว่าสวดหรือสาธยายอย่างใดอย่างหนึ่งจะต้องได้รับผลดังความปรารถนาของพวกท่านทั้งหลายทุกสิ่งทุก ประการอย่างแน่นอนทีเดียว

พระคาถาพิธีต่าง ๆ คาถาจุดเทียนชัย

พระคาถาจุดเทียนชัยนี้ถือว่าสำคัญมากเช่นเดียวกัน พระโบราณจารย์ทั้งหลายท่านได้กล่าวเอาไว้ ในตำรามหาเวทย์ทั้ง ๓ เอาไว้ว่า ถ้าจะกระทำพิธีต่าง ๆ ในด้านไสยเวทย์ และมหาเวทย์ และพิธีพุทธาภิเษก ทำการปลุกเสกเครื่องรางของขลังต่าง ๆ หรือกระทำพิธีเททองหล่อพระพุทธรูปปางต่าง ๆ และกรทำพิธีมงคลใหญ่ ๆ ต่าง ๆ ทุก ๆ ชนิด ต้องการให้มีความศักดิ์สิทธิ์ และมีความสำเร็จได้สมความปรารถนาแล้วก็ต้องตั้งพิธีตามตำรับมหาเวทย์และมีเทียนชัยขึ้น ๑ เล่ม หรือ ๒ เล่ม หรือว่า ๕ เล่ม หรือ ๑๒ เล่ม สุดแต่แต่ว่าพิธีต่าง ๆ นั้นเราจะกระทำอะไรเป็นปฐมเหตุ และเทียนชัยนั้นจะต้องใช้ใ้ ๑๐๕ เส้น น้ำหนัก ๘๐ บาท เป็นอย่างต่ำ อันเป็นน้ำหนักของเทียนที่จะใช้ เป็นเทียนชัยและส่วนสูงนั้นเท่ากับผู้เป็นเจ้าของพิธี นั้น ๆ อันนี้เป็นตำรับของมหาเวทย์ที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระโบราณจารย์ทั้งหลาย แต่เก่ก่อนของคนไทยเราได้ ประพฤติปฏิบัติกันสืบต่อกันมาจนถึงทุก ๆ วันนี่ เป็นตำรับตำราของพวกเราชาวพุทธทั้งหลาย พระคาถาจุดเทียนชัยนั้นคือ

พุทโธ สัพพัญญุตญาณ โธมโธ โลกุตระโร วัชร สังโฆ มัคคะฆะลังกุโร จะ อิจเจตัง ระตะนัตตะยัง เอตัสสะ อานุกาเวนนะ สัพพะทุกขา อุปัตทะวา อันตะรายาจะ นัสสันตุ สัพพะโสถถั ภาวันตุ เต

พระคาถานี้ใช้สำหรับจุดเทียนชัยในพิธีต่าง ๆ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ข้างต้นนั้นพระคาถาจุดเทียนชัยนี้ ถ้าจะแปลเป็นภาษาไทยแล้วได้ใจความว่า พระพุทธเจ้ามีพระสัพพัญญุตญาณ พระธรรมอันประเสริฐเป็นโลกุตระ พระสงฆ์เป็นผู้ตั้งอยู่ในมรรคและผลนี้รวมเป็น ๓ รัตนะดังนี้ ด้วยอานุภาพแห่งรัตนตรัยนี้ ทุกข์ทั้งปวง อุปัทวะทั้งหลายและอันตรายทั้งหลาย จงเสื่อมสูญไป ขอความสวัสดิ์ทั้งปวงจงมีแก่พิธีนี้ (แก้ท่าน)ฯ

พระคาถาดับเทียนชัย

เมื่อได้กระทำพิธีต่าง ๆ เสร็จเรียบร้อยแล้ว เช่นมีพิธีสวดพุทธาภิเษก และมีพระเกจิอาจารย์ต่าง ๆ มานั่งปรกปลุกเสกเครื่องรางของขลังต่าง ๆ ซึ่งถือกันว่าเป็นวัตถุมงคลต่าง ๆ ในพิธีนั้น เมื่อพิธีต่าง ๆ ได้เริ่มต้นมาโดยลำดับในงานพิธีนั้น ๆ จนมาถึงขั้นจะต้องดับเทียนชัยในพิธีนั้นแล้ว พระโบราณจารย์ทั้งหลายแต่เก่าก่อนที่พวกเขาทั้งหลายเหล่านั้นได้ประพาดปฏิบัติสืบ ๆ ต่อเนื่องกันจนถึงทุก ๆ วันนี้นั้นคือ ท่านใช้พระคาถาสำหรับดับเทียนชัยคือ

นัตถิ เม ธรรมัง พุทโธ เม ธรรมัง ะรัง เอตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เต ชะยะมังคะลัง
นัตถิ เม ธรรมัง อัญญัง ัมโม เม ธรรมัง ะรัง เอตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เต ชะยะมังคะลัง
นัตถิ เม ธรรมัง สัมโม เม ธรรมัง ะรัง เอตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เต ชะยะมังคะลังฯ

อันนับทหนึ่งซึ่งส่วนมากแล้วพระพิธีที่เป็นองค์ดับเทียนชัย จะกล่าวภาวนาหรือสวดหรือสาธยายเท่านั้นแล้วทำการดับเทียนชัยในพิธีนั้น ๆ ส่วนพระสวดดับเทียนชัยในพิธีต่าง ๆ นั้นยังจะต้องสวดหรือสาธยายต่อไปอีกบทหนึ่งคือ

ยังกัญจิ วิตถัง อิระ วา หุรัง วา สักเคสุ วา ยัง ระตะนัง ปะณีตัง นะ โน สมะมัง อัตถิ ตะธา
คะเตนะ อิทัมปิ พุทธะ ระตะนัง ปะณีตัง เอตนะ สัจจะนะ สุวัตถิ โหตุ ชะยัง วิราลัง อะมะตัง ปะณีตัง
ยะทัชชะคา สักกะมุณี สะมาหิโต นะ เตนะ ัมเมนะ สมัตถิ กัญจิ อิทัมปิ ัมเม ระตะนัง ปะณีตัง เอต
นะ สัจจะนะ สุวัตถิ โหตุ ัมพุทธเสฏโฐ ปะริวัณณะยิ สุจิง สะมาธิมานันตะริกัญญะมาหุ สะมาธินา เต
นะ สะโม นะ วิชชะติ อิทัมปิ ัมเม ระตะนัง ปะณีตัง เอตนะ สัจจะนะ สัจจะนะ สุวัตถิ โหตุ เย ปุ
คคะลา อัญฐะสะตัง ปะสัฏฐา จัตตาริ เอตานิ ยุกานิ โหนติ เต ทักขิณเยชา สุคะตัสสะ สาวะกา เอตสุ
ทินนานิ มหัพพะลานิ อิทัมปิ สัจจะ ระตะนัง ปะณีตัง เอตนะ สัจจะนะ สุวัตถิ โหตุ เย สุปปะยุตตามะ
นะสา ทัพพะนะ นิกกามิโน โคตะมะสาสะนัมปิ เต ปัตติปัตตา อะมะตัง วิกัยะหะ ลัทธา มา นิพพุตัง ภูญ
ชะมานา อิทัมปิ สัจจะ ระตะนัง เอตนะ สัจจะนะ สุวัตถิ โหตุ ชินัง ปุราณัง นะวัง นัตถิ สัมภะวัง วิรัต
ตะ จิตตายะติเก ะวะสัสมิง เต ชินะพิชา อะวิรุพพิณันทา นิพพันติ ธีรา ยะถายัมปะทีโป อิทัมปิ สัจจะ ระ
ตะนัง ปะณีตัง เอตนะ สัจจะนะ สุวัตถิ โหตุ สัพพะโรคะวินิมิตโต สัพพะสันตา ปะวัชชีโต สัพพะเวระ
มะตักกันโต ยะธา ทีโป จะ นิพพุโต

พระคาถาดอน ๒ นี้เขาเรียกว่าพระคาถาสวดดับเทียนชัยในพิธี พระคาถานี้พระพิธีซึ่งได้รับนิมนต์มาสวดในพิธีนั้น ๆ จะต้องเป็นผู้สวดหรือว่าสาธยายด้วยพระคาถานี้ ส่วนพระคาถาดอนที่หนึ่งนั้นเป็นพระคาถาที่พระพิธีที่จะกระทำการดับเทียนชัยด้วยใบพลูทั้ง ๕ ใบ ซึ่งได้เตรียมเอาไว้ในพิธีนั้นแล้ว พระคาถาบทนั้นซึ่งแปลเป็นภาษาไทยได้ใจความว่า ที่พึ่งอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งอันประเสริฐของข้าพเจ้าด้วยความกล่าวสัตย์นี้ ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่านที่พึ่งอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระธรรมเป็นที่พึ่งอันประเสริฐของข้าพเจ้า ด้วยความกล่าวสัตย์นี้ ขอชัยมงคล จงมีแก่ท่านที่พึ่งอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระสงฆ์ เป็นที่พึ่งอันประเสริฐของข้าพเจ้า ด้วยความกล่าวสัตย์นี้ ขอชัยมงคล จงมีแก่ท่านพิธีนี้ ส่วนพระคาถาดับเทียนในตอนที่สองซึ่งพระพิธีจะต้องสวดพระคาถาดับเทียนชัยนี้ ถ้าแปลเป็นภาษาไทยได้ใจความว่า ทรัพย์เครื่องปลื้มใจอันใดอันหนึ่งในโลกนี้หรือในโลกอื่นก็ดี หรือรัตนอันใดอันประณีตในสวรรค์ วัตถุอันนั้นจะเสมอด้วยพระตถาคตเจ้า ย่อมไม่มี แม้อันนี้ เป็นรัตนอันประณีตในพระพุทธเจ้า ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดิ จงมี พระศากยมุณีเจ้ามีพระหฤทัยดำรงมั่น ได้บรรลुरुธรรมอันใดเป็นที่สิ้นไปแห่งกิเลส เป็นที่สํารอกกิเลส เป็นธรรมอันไม่ท่วมมรณ์ เป็นธรรมอันประณีตสิ่งใดสิ่งหนึ่งเสมอด้วยพระธรรมนั้น ย่อมไม่มี แม้อันนี้เป็นรัตนอันประณีตในพระธรรมด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดิจงมี พระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐ ทรงสรรเสริญแล้ว ซึ่งสมาธิอันใดว่าเป็นธรรมอันสะอาด บัณฑิตทั้งหลายกล่าวแล้วซึ่งสมาธิอันใดว่าเป็นอนันตริกะให้ผลโดยลำดับ สมาธิอื่นเสมอด้วยสมาธินั้น ย่อมไม่มี แม้อันนี้เป็นรัตนอันประณีตในพระธรรมด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดิจงมี บุคคลทั้งหลายเหล่าใด ๘ จำพวก ๔ คู่ อันสัตบุรุษทั้งหลายสรรเสริญแล้ว บุคคลทั้งหลายเหล่านั้นเป็นสาวกของพระสุคตควรแก่ทักษิณาทาน ทานทั้งหลายอันบุคคลถวายแล้วในทานเหล่านั้นย่อมเป็นของมีผลมาก แม้อันนี้เป็นรัตนอันประณีตในพระสงฆ์ ด้วยคำสัตย์ขอความสวัสดิ จงมีอริยบุคคลทั้งหลายเหล่าใด ในพระศาสนาพระโคตมเจ้า ประกอบด้วยดีแล้ว มีใจมั่นคงมีความใคร่ออกใจแล้ว อริยบุคคลทั้งหลายเหล่านั้นถึงแล้ว ซึ่งพรอรหัตผลที่ควรถึงหยั่งเข้าสู่พระนิพพานได้ซึ่งความดับกิเลสโดยเปล่า ๆ ไม่ต้องซื้อแล้วสวดยผลอยู่ แม้อันนี้เป็นรัตนอันประณีตในพระสงฆ์ ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดิจงมี กรรมเก่าของพระอริยบุคคลเหล่าใดสิ้นไปแล้ว กรรมใหม่เป็นเหตุเกิดย่อมไม่มีพระอริยบุคคลเหล่าใดมีจิตอันหน่ายแล้วในภพต่อไป พระอริยบุคคลเหล่านั้นมีพืชอันสิ้นแล้ว มีความพอใจออกไม่ได้แล้วเป็นผู้มีปัญญา ย่อมปรินิพพานเหมือนประทีปนี้ดับไปจะนั้น แม้อันนี้เป็นรัตนอันประณีตในพระสงฆ์ ด้วยคำสัตย์นี้ขอความสวัสดิจงพ้นจากโรคทั้งปวง จงพ้นจากความเดือดร้อนทั้งปวงด้วย จงล่วงเสียซึ่งเวรทั้งปวงด้วยเหมือนดวงประทีปดับไปจะนั้น (ทั้งหมดนี้เป็นคำแปลเป็นภาษาไทยของพระคาถานี้)

พระคาถาจุดเทียนชัยสำหรับพิธีพิธีพุทธศาสตร์

พุทโธ สัพพัญญุตญาณโม ธัมโมโลกุตตระโร ะโร สังโฆ มัคคะพะลัญญู จะ อิจเจตัง ะระตะนัตตะยัง เอตัสสะ อานุกาเวนะ เทโว วัสสตุ กาลโต วัสสันตะรายา มาหะสุง สัพพะโสทธิ กวันตุ โนฯ

พระคาถาจุดเทียนชัยสำหรับในพิธีพืชมงคลนี้ ถ้าแปลเป็นภาษาไทยแล้วได้ใจความว่าดังนี้ คือ พระพุทธเจ้ามีพระสัมพันธคุณญาณ พระธรรมอันประเสริฐเป็นโลกุตระ พระสงฆ์เป็นผู้ตั้งอยู่ในมรรค และผล สี่รวมเป็น ๑ รัตนะ ดังนี้ ด้วยอนุภาพแห่งพระรัตนตรัยนี้ ขอฝนจงตกตามฤดูกาล อันตรายแห่ง ฝนทั้งหลายอย่าได้มีแล้ว ขอความสวัสดิ์ทั้งปวง จงมีแก่เราทั้งหลายฯ

ทั้งหมดนี้เป็นคำแปลเป็นภาษาไทย ได้ใจความดังกล่าวมาทั้งหมดนั้นแต่ก็ต้องอาศัยผู้ที่มีสมาธิจิต หรือถ้าได้ผู้มีญาณสมาบัติ และอธิญาทั้ง ๕ ก็ยังมีความศักดิ์สิทธิ์มากยิ่งขึ้นเป็นเงาตามตัวขึ้นมาทีเดียว ก็จะกระทำพิธีต่าง ๆ ที่เราจะกระทำขึ้นทุก ๆ ชนิดได้รับผลมหาศาล จะได้ตามคำอุปเท่ห์ทุก ๆ ประการ โดยไม่ต้องสงสัยเลยทีเดียว

พระคาถาสวดพระราชพิธีพืชมงคล

พระคานี้สำหรับพระสงฆ์ที่จะไปทำการสวด หรือสาธยายในพระราชพิธีพืชมงคลนั้น พิธีอันนี้ถ้าประชาชนทั้งหลายจะกระทำขอฟ้าขอฝนให้ตกมาในแผ่นดินตรงไหนก็ได้ ถ้าพวกท่านพุทธบริษัททั้งหลายมีความประสงค์ เพราะเป็นหลักวิชาของพืชมงคลโดยตรงทั่วไป แต่ส่วนมากแล้วประชาชนทั้งหลายไม่ค่อยจะทราบกันโดยทั่ว ๆ ไป เท่านั้นเองก็เลยกระทำไปไม่มีโอกาสจะได้ใช้พระคาถานี้ หรือว่าพิธีอันนี้ประชาชนทั้งหลายได้มีโอกาสได้เรียนรู้ในเรื่องพิธีพืชมงคลนี้ และได้ช่วยกันนำเอาไปใช้ทั่วแผ่นดินไทยของเราแล้ว ก็จะทำให้แผ่นดินไทยของเรามีแต่ความร่มเย็นเป็นสุขกันทั่วหน้าทุก ๆ ภาคทั่วประเทศ จะได้ไม่แห้งแล้งกันต่อไปอีก เป็นประโยชน์อันมหาศาลต่อประเทศชาติและประชาชนในด้านการเพาะปลูกและในด้านน้ำกินน้ำใช้ต่าง ๆ ทั่วประเทศชาติและแผ่นดินของไทย ซึ่งเป็นที่รักและห่วงแหนของพวกพี่น้องชาวไทยของพวกเราชาวไทยทั้งหลาย ทุก ๆ หมู่เหล่า อันนี้เป็นสังฆกรรมอีกอย่างหนึ่ง พระคาถาสวดพระราชพิธีพืชมงคลนั้นคือ

ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ฉายันัง ะโร อุตตะโม อิทิมันตานัง สัตเตสวาภิตยาอุโก สาวัตถิยะเมกะทา เจสะ พุทโธ เซตะวะนังวะสัง อะนาถะปิณฑิการาม วัสสะมุปะคะโต อะหุ ตะทา ทุพ พุทธิยา สุกขา สัพพา โกสะละภูมิโย มะหันตะมาสี ทุพภิกขัง ทุกขัง มะหาชนัสสะ จะ ปินญาเย จะ ปะวิสันตัง ภะคะวันตัง ตะหิง ตะหิง วัสสัง วัสสาปะนัตถายะ อะภิยาจิ มหาชะโน ตัสมิถ ปะภุจจะ กา รุณณัง พุทโธ เซตะวะนัง คะโต สุกขาเย โปกชะรัญยาปี เตโร จูโต นะหายิตัง นิวาเสตวา ตัตถะเณนะ อันเตโนทะกะสาฎะกัง เอะเณะ จะ ปารูปปีตวา โสปาณะ ภะคะวา จูโต อะถะ ปัจฉิมาเย ทิสายะ มะหา เมโฆ สมภูจจะหิ ตะโต ดาเว วัสสิ วัสสัง ยาวัตโถ อาสิ ปุริโต ตัสสะ เตนานุภาเวนะ วิสสุเตเนวิทานิปี เทโว วัสสะตุ กาละนะ สะมิทขัง เนตุ เมทะนิง มะหาการุณิโก นาโถ อัตถายะ สัพพะปาณินัง ปุเรตวา ปาระมี สัพพา ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง เอะเตนะ สัจจะวัชชะนะ เทโว วัสสะตุ ชัมมะโต มะหาราฎิโก

นาโถ หิตายะ สัพพะปาณินัง ปุเรตวา ปาระมึ สพพา ปัตโต สัมโพธิ มุตตะมัง เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ เทโว วัสสตะ กาละโต มหาการุณิโก นาโถ สุขายะ สัพพะปาณินัง ปุเรตวา ปาระมึ สัพพา ปัตโต สัมโพธิ มุตตะมัง เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ เทโว วัสสตะ ฐานะโส สุภูโต จะ มะหาเถโร มะหากาโย มะโหทะโร นิละวันโณ มะหาเตโช ปะวัตสันตุ วะลาหะกา จันนา เม กุกุภา สุขา นิวาตา วัสสตะ เทวะ ยะธาสุขัง จิตตัง เม สุสสะมาหิตัง วิมุตตัง อาตานิ วิหะรามิ วัสสตะ เทวาติ อะนุสสะริตวา สะตัง ชัมมัง ประระมัตถัง วิจินตะยัง อะกาสิง สัจจะกิริยัง ยัง โลกิ ฐะวะวัสสตะตัง ยะโต สะรามิ อัตตานัง ยะโต ปัตโต สมิ วิญญุตัง นาภิขานามิ สัจจะจิจะ เอกะปาณัมปิ หิงสิตา เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ ปะชุนโน อะภิ วัสสตะ อะภิตถะนะยัง ปะชุนนะ นิธิง กากัสสะ นาสะยะ กากัง กายะ รันเชหิ มัจเฆ โสกา ปะโมจะยะ สะหะ กะเต สัจจะวะเร ปะชุนโน อภิวัสสียะ ณะลัง นินนัญจะ ปุเรนโต ขะณะนะ อะภิวัสสียะ เอะวะรูปัง สัจจะกิริยัง กัตวา วิริยะมุตตะมัง วัสสาเปสิง มะหามะฆัง สัจจะเตชะพะลัสสิโต สัจจะนะ เม สะโม นัตถิ เอสา เม สัจจะปาระมิตีฯ

พระคาถาพิธีพินิจศาสตร์ ถ้าแปลเป็นไทยได้ความว่าดังนี้ สมเด็จพระผู้มีพระภาคอรหันต์ สัมมาสัมพุทธเจ้า เลิศแห่งบุคคลผู้มีมานทั้งหลายเป็นยอดของผู้มีฤทธิ์ทั้งหลาย มีพระหฤทัยเต็มไปด้วยความเอ็นดูยิ่งในสัตว์ทั้งหลาย ก็แลคราว่าหนึ่งพระพุทธองค์เสด็จจำพรรษาอยู่ในเขตวนาราม ของอนาถบิณฑิกเศรษฐี ใกล้กรุงสาวัตถี ครั้งนั้นภูมิภาคทั้งหลายในโกศลชนบทเกิดฝนแห้งแล้งผากทุกตำบล และทุกข์ภัยอันเป็นทุกข์อย่างใหญ่ได้แก่มหาชน มหาชนจึงกราบทูลวิงวอนพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เสด็จเข้าไปบิณฑบาตเพื่อต้องการให้ฝนตกในที่นั้น ๆ พระพุทธองค์ทรงอาศัยความกรุณาในมหาชนนั้นเสด็จไปสู่เชตวันแล้ว ประทับยืนที่ขอบสระโบกขรณีแห่งเพื่อจะทรงสนทนาทรงนุ่งผ้าสำหรับทรงด้วยชายข้างหนึ่ง และทรงห่มด้วยชายข้างหนึ่งประทับยืนที่บันไดที่สระโบกขรณีนั้น ที่นั้นมหาฆมได้ตั้งเก้าอี้ขึ้นทางทิศประจิมแล้วยังฝนให้ตกจนเต็มตามความต้องการ ด้วยพระอนุภาพนั้นของพระพุทธองค์ที่ปรากฏแล้วจนถึงทุกวันนี้ ขอฝนจงตกต้องตามฤดูกาลจงนำพื้นแผ่นดินให้สำเร็จประโยชน์ พระบรมโลกนาถมีพระกรุณาใหญ่ยังบารมีทั้งสิ้นให้เต็มแล้ว เพื่อประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงได้บรรลूसัมโพธิญาณอันอุดมแล้วด้วยความกล่าวสัตย์นี้ ขอฝนจงตกตามธรรมดา พระบรมโลกนาถมีพระกรุณาใหญ่ ยังบารมีทั้งสิ้นให้เต็มแล้วเพื่อความเกื้อกูลแก่สัตว์ทั้งปวง ได้บรรลूसัมโพธิญาณอันอุดมแล้วด้วยความกล่าวสัตย์นี้ ขอฝนจงตกตามฤดูกาลพระบรมโลกนาถ มีพระกรุณาใหญ่ยังบารมีทั้งสิ้นให้เต็มแล้วเพื่อความทุกข์แก่สัตว์ทั้งปวงได้บรรลूसัมโพธิญาณอันอุดมด้วยแล้ว ด้วยความกล่าวสัตย์นี้ขอฝนจงตกตามฐานะ อนึ่ง พระมหาเถระชื่อสุภูโต มีกายล้ำสันมีท้องพลุ้ยมีผิวดังนิลมีเดชมากด้วยเดชแห่งพระมหาเถระนั้น พลาหกเทพบุตรทั้งหลาย จึงให้ฝนตกลงมาเกิดกุกุทั้งหลายของเรามุงบังแล้วอยู่สบายกันลมได้ คุณก่อนเทพบุตรท่านจงให้ฝนตกตามสบายเถิด จิตของเราตั้งมั่นคงแล้วพ้นแล้ว เรามีความพากเพียรอยู่ ขอท่านจงให้ฝนตกเกิดเทพบุตรดังนี้ เราตามระลึกถึงธรรมของัตตบุรุษแล้วคิดคั่นอยู่ซึ่งอรรธอันยิ่ง ได้ทำสัจจะกิริยาใดเป็นธรรมมั่นคงยั่งยืนในโลก เมื่อใดเราระลึกถึงตนได้เมื่อใด เราถึงความเป็นผู้รู้เพียงสา เมื่อนั้นเรารู้ตัวอยู่ไม่ได้แก่ลึงเบียนเบียนสัตว์แม้แต่ตัวเดียว ด้วยความกล่าวสัตย์นี้ ขอมหาฆมจงให้ฝนตกเถิด คุณก่อนปูลุชนเทพบุตรท่านจงกำรามให้ฝนตก ยังขุมทรัพย์ของกา

ให้ยับยั้ง ท่านจงรุกรานกาเลียด้วยความโศก จงปลดปล่อยปลมั้งหลายจากความโศก เมื่อความสัจอัน ประเสริฐ เราได้ทำแล้วฝนได้ตกลงพร้อมกับสัจจะกิริยานั้น ตกพักเดียวทำที่ดอนและที่ลุ่มให้เต็ม เรา อาศัยเดชและกำลังแห่งสัจจะ แล้วทำสัจจะกิริยาเห็นปานนี้และความเพียรอันอุดมได้ข่มขานเมฆให้หลัง น้ำฝนลงแล้ว สิ่งที่เสมอด้วยสัจจะของเราไม่มี นี่เป็นสัจจะบารมีของเรา ดังนี้แลฯ

พระคาถาสวดพิธีพิรุณศาสตร์นี้ ถ้าพวกท่านพุทธบริษัททั้งหลายทั่วประเทศไทยของพวกเราได้มี ความสามัคคีพร้อมใจกันนำเอาพระคาถาพิธีพิรุณศาสตร์นี้ไปสวดกันเอาไว้ทุก ๆ คนแล้ว หรือนำเอา พระคาถาพิธีพิรุณศาสตร์นี้เอาไปสาธยายและบริกรรมกันเอาไว้ทุก ๆ คนแล้ว ประเทศไทยของพวกเรา ทั้งหลายก็จะพ้นภัยจากฝนแห้งแล้งไปได้อย่างแน่นอน จะมีแต่ความชุ่มฉ่ำจากฝนฟ้าทั้งหลายก็จะตกลงมา ตามฤดูกาลต่าง ๆ อย่างไม่ขาดระยะเลยทีเดียว ก็จะเป็นประโยชน์อย่างมหาศาลเกี่ยวแก่ในด้านการ เพาะปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหารทั้งหลายก็就会有ความอุดมสมบูรณ์ไปทั้งหมดทั่วแผ่นดินพร้อมกระนั้นน้ำท่า ทั้งหลายและผักปลาทั้งหลายก็จะอุดมสมบูรณ์ไปด้วยกันทั้งหมด ถ้ายิ่งพระสงฆ์องค์เจ้าทั่วประเทศได้มี ความสามัคคีเอามาสวดหรือสาธยายด้วยยิ่งดีมากขึ้น ถ้าพวกเราชาวพุทธบริษัททั้งหลายมีความสามัคคีกัน จริง ๆ แล้วทั่วประเทศไทย ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นเหลือเกินว่า ความแห้งแล้งต่าง ๆ จะไม่บังเกิดขึ้นแก่ ประเทศชาติไทยของพวกเราอย่างแน่นอน ขอให้พวกท่านพุทธบริษัททั้งหลายจงมีความเชื่อมั่นในความ ศักดิ์สิทธิ์ของพระพุทธศาสนา และคุณของพระรัตนตรัยทั้ง ๓ และในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่มีอยู่ในสากล โลกนี้ด้วยจิตที่เป็นสมาธิอย่างมั่นคงเถิดฯ

พระคาถาขอฝน

พระคาถานี้ก็เป็นพระคาถาขอฝนอีกบทหนึ่งและอีกแบบหนึ่ง สุดแท้แต่ว่าพวกท่านพุทธบริษัท จะต้องการบทไหนนำเอามาสวดกระทำพิธีสวดหรือว่าสาธยายก็ได้ทั้งนั้น พระคาถาอาคมต่าง ๆ นั้นจะ ศักดิ์สิทธิ์แก่นั่นมันขึ้นอยู่กับผู้ที่จะใช้นั้น ๆ ตามที่ข้าพเจ้าได้ชี้แนะเอาไว้แล้วข้างต้นนั้นแล้ว พระคาถาขอ ฝนบทนี้คือ

สัมพุทธมุตตะมะมุพารมะนันตะญาณังสัจจตุตตะมัง ทะสะพะลัง กรุณาธิวาสังสัจจการะภาชะ นะ มะภาชะนะมังคะณานัง สัทธานะ เคนะ สะตะตัง สิริสานะมามีวีรัง วิสาระทะมะปะระคุณัมพุรา ลิงธีรันธะโร ปะมะธิติง ภิระธัมมะกายังปารังคะตัง ภาวะกะยากระสะคะรัสสะสารัญชะเนสุสะตัง สิริสะ สา นะมามี โลกะกะจักขุมะตุลามาละปัญจะจักขุงโลกะกะพันธุมะระวินทุสะหาชะพันธุง โลกะกะจาตุติละ กัง สิริสะสา นะมามี วิโตปะมานะมะปะมาณะมะนาณะนาลัง สุทังสุสุททะนะชะนัง นะชะนาภิรามัง สัจจ สาระจักกะมะณะนัง วัระระธัมมะจักกัง จักกังกิโตรุจะระณัง สิริสะสา นะมามี เนกขัมมะมันตะ พะละวาริ ตะราคะยักขัง เมตตัมพุสาสะมิตะโกธมะหาหุตาสังปัญญาปะทีปะหะตะโมหะมะหันธะการัง โลกัตตะจารุ ปะภูะรัง สิริสะสา นิมามิ สัทธัมมะราชะมะปะราจิชะธัมมะเสนัง สัทธัมมะเตชะหะตะมาระสุโฆระเสนัง สัทธัมมะสาระมะกุฎัง สิริสะสา นะมามี ยุตตัง คุณะหิสะกะเลหิ สุนิมมะเลหิ พยาม์ปะภาชะจิตตะภา สุ

ระลักขณะภามาโลปะโสภิตตะนุง สิริสะธา นะมามิ ปัญญาทิวากระระวินิคะตะเตสะนาภา นิทฐตะ
สัพพะปะระวาตะขณะนัระการัง การุญญะวาริณะนิวาริตะโลกะตาปิง ทุกักคิชาละวิสะรัง สิริสะธา นะมา
มิ ญะยัญชะนัง สะกะละเมวะ ปะริคคะหิตัง ซาตาหิ ญาณะกะรุณาหิ มะหาชะวาหิ โลกัสสะ ทุกะมะ
วะชุยะ สุขัปะปะทาอิง โลกัคคะนาณะมะตุลลัง สิริสะธา นะมามิ พะยามัปะปะภาวะละยะจาธุริณทะจาปิง
อุณณารุงังสิวิสะรุชชะละวิชชุลลัง รัมมังพุทฺฐชินิตัง มิตะธา ฐัสตัง สัพพะญะญะมะนะฆัง สิริสะธา
นะมามิ ปาโปปะตาปะนะปะรันตะบันตัง อัจจันตะสันตะชะนะนัง ชะนะนัง ชะนัคัง สัมภักคะสัพพะ
ปะปะกัง สะระณัญชะนาณัง สัพพะภิกขุ ทะสะพะลัง สิริสะธา นะมามิ สุกะตะมะมิตะพุทฺธิง โลกะนาถัง
นะมิตะวา กุสะละมุปะจิตัง ยันตะนะ เตะสุสะตะนะ วิละยะมุปะนะยันตะโรคะพุทฺธิกชะทุกขา วิปุละสะถิ
ละธรา วัสสิโน โหนตุ เมฆาฯ

พระกาลาขอฝนนี้ ถ้าจะแปลเป็นภาษาไทยแล้วได้ใจความดังต่อไปนี้ ข้าพเจ้าขอนมัสการเนื่อง ๆ
ด้วยเศียรเกล้าอันน้อมไปด้วยความเชื่อซึ่งพระทศพลสัมพุทฺธเจ้า ผู้อุดมเลิศมีพระญาณหาที่สุดมิได้เป็นผู้สูงสุด
ในหมู่มสัตว์ ทนทานได้ด้วยพระกรุณาเป็นที่รองรับสักการะไม่เป็นภาชนะแห่งกิเลสเครื่องยั่วชวน ข้าพเจ้า
ขอนมัสการด้วยเศียรเกล้าซึ่งพระสุคตเจ้าผู้เฒ่าผู้แก่ ผู้มีพระคุณไม่มีขอบเขตคั่น ดั่งน่านน้ำเป็นนักปราชญ์
ผู้ปริชาเปรียบเสมือนด้วยแผ่นดิน มีพระธรรมกายมั่นคงถึงฝั่งแห่งสาคร อันเป็นบ่อเกิดแห่งภักดีคือภพเป็นผู้
ประเสริฐในหมู่มชน ข้าพเจ้าขอนมัสการด้วยเศียรเกล้าซึ่งพระโลกนาถเจ้าผู้มีพระอภัย ๕ ดวง กระจำงหาที่
เปรียบมิได้ ซึ่งเป็นดวงตาอันเอกในโลก มีธรรมอันไม่มีแก่ไม่ตายเป็นแก่นสารซึ่งเป็นแก่นอันเอกในโลก
เป็นเผ่าพันธุ์แห่งพระอาทิตย์ซึ่งเป็นเผ่าพันธุ์อันเอกในโลก ผู้สูงเด่นเป็นเอกในโลก ข้าพเจ้าขอนมัสการด้วย
เศียรเกล้าซึ่งพระโลกนาถเจ้า ผู้ปราศจากเหตุที่ควรดูหมิ่นเป็นที่พึงของผู้อนาถาไม่มีประมาณ ผู้หมดจดมี
พระเนตรอันหมดจดดีเป็นที่อภิรมย์แห่งนัยน์ตาพระธรรมจักร เป็นเครื่องย้ายสังสารจักรเป็นพระอรุสำหรับ
เที่ยวไปกำหนดด้วยจักร ข้าพเจ้าขอนมัสการด้วยเศียรเกล้าซึ่งพระโลกนาถเจ้า ผู้มีอภัยคือ ความกำหนดอัน
พระองค์ทรงห้ามเสียแล้ว ด้วยกำลังแห่งมนต์คือเนกขัมมะผู้มีไฟกองใหญ่คือ ความโกรธอันดับแล้วด้วยน้ำ
คือพระเมตตา มีความมีคุณใหญ่หลวงคือ โมหะอันจืดแล้วด้วยประทีปคือพระปัญญาผู้เป็นอุคตงทอง
อันเป็นประโยชน์แก่โลก ข้าพเจ้าขอนมัสการด้วยเศียรเกล้าซึ่งพระโลกนาถเจ้า ผู้เป็นสัทธิธรรมราชา มีธรรม
เสนาอันไม่พ่ายแพ้ ทรงผจญมารและเสนามารผู้เหี้ยมหาญ ด้วยเดชแห่งพระสัทธิธรรมมีพระสัทธิธรรมเทศนา
อันกึกก้องดุจเกราะที่จูงใจ มีพระสัทธิธรรมอันอุดมเป็นมงกุฎ ข้าพเจ้าขอนมัสการด้วยเศียรเกล้าซึ่งพระ
โลกนาถเจ้า ผู้ประกอบด้วยพระคุณทั้งสิ้นปราศจากมลทินพันโทษทั้งมวล กับทั้งวาสนามีพระกายงดงาม
ด้วยระเบียบวิเศษ มีลักษณะอันรุ่งเรืองซึ่งประดับไปด้วยรัศมีข้างละวา ข้าพเจ้าขอนมัสการด้วยเศียรเกล้าซึ่ง
พระโลกนาถเจ้า ผู้ทรงกำจัดปราวาทอันทำความมืดคลุ้มทั้งปวงด้วยแสง คือเทศนาที่ปราศออกจากดวงอาทิตย์
คือปัญญา มีกลุ่มแห่งเปลวไฟคือทุกข์ ซึ่งแผดเผาโลกอันพระองค์ป้องกันไว้ด้วยน้ำคือพระการุญ ข้าพเจ้า
ขอนมัสการด้วยเศียรเกล้าซึ่งพระโลกนาถเจ้าผู้ทรงกำหนดชนที่ควรตรัสรู้ทั้งสิ้น ด้วยพระญาณและพระ
กรุณาที่เกิดขึ้นอย่างว่องไว ผู้ทรงบำบัดทุกข์แล้วประทานสุขแก่สัตว์โลก เป็นอัครนาถะขอโลกหาผู้เปรียบ
ปานมิได้ ข้าพเจ้าขอนมัสการด้วยเศียรเกล้าซึ่งพระโลกนาถเจ้า ผู้ทรงวลัยคือพระรัศมีข้างละวาอันงามดุจ

แล่งศรของจอมสุริโยธิน มีชื่อแห่งพระรัศมีที่พระอุณาโลมคั่นรุ่งเรืองคจประกายฟ้าแลบ ทรงยังน้ำฝนคือ
ธรรมให้เกิดมีข้าวกล้าคือความดีอันทรงนับแล้วมีเมฆ คือพระสัพพัญญูอันหาค่ามิได้ ข้าพเจ้าขอนมัสการ
ด้วยเศียรเกล้าซึ่งพระทศพลเจ้า ผู้มีอันยับบาปให้เร่าร้อนเป็นเบื้องหน้าไม่ทำผู้อื่นให้เดือดร้อน มีความเกิด
อันระงับโดยส่วนเดียว ผู้เป็นชนกแห่งสังฆรัตนะเป็นยอดของชนทรงขจัดโทษเศร้าหมองทั้งปวงเสียเป็น
สรณะของชนทั้งหลายเป็นใหญ่ในธรรมทั้งปวง กุศลอันทศที่ข้าพเจ้านมนมัสการพระสุคตโลกนาถเจ้าผู้มีพระ
ปัญญานับไม่ได้ สร้างสมไว้แล้วด้วยเดชอันกล้าแข็งแห่งกุศลนั้นขอโรค ทุพภิกขภัยและทุกข์ทั้งหลาย จง
ถึงความพินาศไป ขอเมฆอันมีสกลิธราอันไพบูลย์ จงยังฝนให้ตกลงเกิดฯ

พวกท่านพุทธบริษัททั้งหลายจะพิจารณาเห็นว่าพระพุทธรูปต่าง ๆ ก็ดี หรือว่าพระคาถาบท
ต่าง ๆ ก็ดี เมื่อนำมาแปลเป็นภาษาไทยของพวกเราแล้วเราจะเห็นได้ว่า พระพุทธรูปต่าง ๆ ก็ดี
หรือว่าพระคาถาบทต่าง ๆ ก็ดี ล้วนแล้วแต่อ้างเอาสัจจะหรือว่าสัจจะบารมี เอามาเป็นหลักให้พระพุทธร
มณต์ต่าง ๆ และพระคาถาบทต่าง ๆ ให้มีความศักดิ์สิทธิ์ตามความปรารถนาของผู้ที่ใช้พระพุทธรูป
และพระคาถาบทนั้น เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงได้เขียนชี้แนะเอาไว้ข้างต้นนั้นแล้วว่าสัจจะธรรมนี้เป็นหัวใจ
ของผู้ที่จะนำเอาพระพุทธรูป และพระคาถาเอาไปใช้ ถ้าพวกพุทธบริษัททั้งหลายได้ดำรงอยู่ตามที่ข้าพเจ้า
ได้ชี้แนะเอาไว้ให้พวกท่านทั้งหลายประพฤติปฏิบัติตัวอย่างไรจึงจะถูกต้อง และเมื่อพวกท่านพุทธบริษัท
ทั้งหลายประพฤติปฏิบัติให้ถูกต้องไปตามที่ข้าพเจ้าได้ชี้แนะเอาไว้อย่างเคร่งครัดแล้ว รับรองว่าพระพุท
ธมณต์และพระคาถาต่าง ๆ ที่พวกท่านทั้งหลายจะนำไปสวดหรือสาธยายอย่างใดอย่างหนึ่งก็ตาม จะ
ได้ผลอย่างประเสริฐอย่างแน่นอนไม่ต้องสงสัยฯ

พระคาถาพีชมงคล

พระคาถาพีชมงคลนี้ ถ้าพวกพุทธบริษัททั้งหลายที่ประกอบอาชีพ โดยเป็นชวานาหรือชาวไร่และ
กระทำสวนผลไม้ต่าง ๆ ก็ดี ถ้าได้นำเอาพระคาถานี้ไปสวดหรือว่าสาธยายเอาไว้เป็นประจำทุก ๆ วันแล้ว
พวกท่านที่ประกอบอาชีพดังกล่าวก็จะได้รับผลมากมายมหาศาลเลยทีเดียว ข้าปลาธัญญาหารหรือว่าพืชไร
ต่าง ๆ หรือว่าต้นไม้ต่าง ๆ ที่พวกท่านทั้งหลายได้ลงทุนลงรอนปลูกหรือว่าหว่านเอาไว้ในนาหรือในที่ต่าง
ๆ ที่ได้กระทำหรือปลูกเอาไว้วันนั้นจะไม่มีภัยเสียหายด้วยภัยใด ๆ ทั้งนั้น ด้วยอำนาจของคุณพระรัตนตรัย
และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายจะให้ความคุ้มครองดูแลรักษาพืชไร่ และเรียกสวนไร่นาของพวกท่านให้พ้นภัย
จากสิ่งต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นได้แก่พืชไร่เรียกสวนไร่นาของพวกท่าน ขอให้มีความเชื่อมั่นในคุณพระรัตนตรัย
และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายให้มั่นคงก็แล้วกัน อย่าได้มีจิตวิตกกังวลและหวั่นไหวเลย พระคาถาพีชมงคลนั้น
มีดังต่อไปนี้

นะโม ตัสสะ ภะคะโต สุนิพพุตัสสะ ตาทิโน สัมมาวิรุพะธัมมัสสะ สาวะกานัง ปะรัมปะรา
ตัสสะ ปาระมิเตเชนะ สัทธัมโม อะมะตัมพะโล เกละสะสันตปาปัจจุณเหปี โลกเ รุหะดี ฐานะโส ตัง โข

พุทธัง ภะคะวันตัง สะสัทธัมมัง สาธะสาวะกัง อภิวันทิยะ ปุเชตวา สุเชตเต ระตะนัตตะเย โรเปมะปญฺญะ
พีชานินฺญาณัสสะ สาธะกานิ โน โลก ทุคฺขัสสะ โลกัมहा สัมมา นิสสะระณัสสะ จะ นานंपปะกาโรปะ
การะพะลาณัง ยุคตะกาละโต ทิฏฐะธัมเม สัมปะราเย อะปะราปะริเยปิจะ ยัญเจตตะ ทิฏฐะธัมมัสสะมิง ะ
ลาณัง สัมปะทาเยกัง ปะวุดตัง ปุญฺญะวิซัง เหตุ ตัง อิจฉิตฺตปะละลัง กาละสัมมา วิรุหฺนตุ มา วินัสสันตุ
สัพพะโส ปุพพะพัฒนาปะรัณณะวิชานิ อิมานิ อิทิสานิ จะ ยานิ อิมัสสะมิง ปะวุดตานิ สะยามารัฏฐะ ตะหิง
ตะหิง ภาสิตัง พุทธเสฏฐะณะ สัจจัง โลกัคคะวาทีนา สัทธา พีซัง ตะโป ฎฐิติ ปญฺญา เม ยุคะนังคะลัง
หิริ อีสา มะโน โยตตัง สะติ เม ฝาละปาจะนัง กายะคุตโต ะจิกุตโต อาหาระ อุทะเร ยะโต สัจจัง กะ
โรมิ นิตทานัง โสรัจจัง เม ปะโมจะนัง วิริยัง เม ฐะระโชรียหัง โยคัคคะมาชิวาหะนัง กัจจะติ อะนิวัตตัน
ตัง ยัตตะ คันตะวา นะ โสจะติ เอวะเมสา กาสี กัฏฐา สา โหติ อะมะตฺตปะละลา เอตัง กะสิง กะสิตวา
นะ สัพพะทุกขา ปะมุจจะตติ เอตนะ สัจจะวัชชะนะ ปะวิตตา พีชะชาติโย ปุพพะพัฒนา จาปะรัณณะจะ วิ
รุหฺนตุ ตะหิง ตะหิง ราชานัคคะตตะภูตฺตัมมิง สัพพะตตะ ภูริมฺมณะเล ปุพพะการะพะละปะณิชิ ฐรา โหนเต
วะวะ สัพพะโส ภาสิตา จะยิมา กาลา มุคะฝักกะนะ สัตถุณา กาโว ตัสสะ ปะชายันติ เขตเต วุดตัง วิ
รุหะติ วุดตานัง ะละมะสฺนาติ โย มิตตา นัง นะ ทุพพิติ วิรุพพะมุละสันตานัง นิโครธะมิวะ มาลูโต อะ
มิตตา นंपปะสะหฺนติ โย มิตตานัง ตะ ทุพพะติ เอตนะ จาปี สัจจะนะ ปะวุดตา พีชะชาติโย ปุพพะพัฒนา
จาปะรัณณะ จะ วิรุหะรันตุ ตะหิง ตะหิง ราชานัคคะตตะภูตฺตัมมิง สัพพะตตะ ภูริมฺมณะเล สัมปุณณะ ะ
ละปุเปหิ ปะชายันตะวะวะ สัพพะโส อัมหากัญจะ มะหาราชา สะยามินโท มะหิปะปะติ รัฏฐัง สัมมาภิ
ปาเลนโต สัมพุทฺธัสสาปี สาสะนัง ราชานัคคะตตะภูตฺตัมมิง สะกะเล มะหิมฺมณะเล สัพพะสัมปิ นิवासันัง
ปาณินัง สุชะกามินัง สุขัง วุฑฺฒิง จะ ปัตเตติ เวปุลลัญจานุพพะโส เอตนะ จาปี สัจจะนะ ปะวุดตา พี
ชะชาติโย ปุพพะพัฒนา จาปะรัณณะ จะ วิรุหฺนตุ ตะหิง ตะหิง ราชานัคคะตตะภูตฺตัมมิง สัพพะตตะ ภู
ริมฺมณะเล สัมปุณณะ วิปฺลา โหนตุ สัมปัชชันตะวะวะ สัพพะโสติฯ

พระกาลาพีชมงคลบทนี้ ถ้าจะแปลเป็นภาษาไทยแล้วจะได้ใจความดังต่อไปนี้คือ ขอนอบน้อม
แก่พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้นผู้เสด็จนิพพานไปแล้วยังมีพระคุณคงที่ มีพระธรรมงอกงามโดยชอบแล้ว
เพราะอันนำสืบ ๆ มาแห่งพระสาวกทั้งหลาย ด้วยเดชแห่งบารมีของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น พระสัทธรรมมี
อมตะเป็นผล ย่อมเจริญขึ้นในโลก แม้อันระงมด้วยแผศเผาแห่งกิเลสตามฐานะเราทั้งหลายอภิวาทบูชา
แล้วซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้านั้นทั้งพระสัทธรรม ทั้งพระสาวกซึ่งว่าหว่านพืชคือบุญทั้งหลายในพระรัตนตรัย
อันเป็นเขตดี พืชคือบุญนั้นเป็นเครื่องยังญาณของเราทั้งหลายให้สำเร็จด้วยพืชคือบุญมอบให้ซึ่งผล เป็น
อุปการะมีประการต่าง ๆ ตามกาลอันเหมาะในทิฏฐิธรรมด้วย ในสัมปรายภพด้วยทั้งในภพต่อ ๆ ไปด้วย
ส่วนพืชคือบุญชนิดใด ๆ มอบให้ซึ่งผลทั้งหลาย ในทิฏฐิธรรมนี้ที่เราได้หว่านไว้แล้ว ขอพืชคือบุญนั้นจง
ให้ผลที่เราปรารถนาแล้ว บุปผณะพืชและปรัณณพืชทั้งหลายเช่นนี้เหล่านี้ จงงอกงามดี ตามฤดูกาลเกิด
อย่าเสียไปโดยประการทั้งปวงเลย คำสัตย์อันพระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐที่สุดเป็นอัครวาทีในโลกได้ตรัสไว้
แล้วว่า ศรัทธาเป็นพืชตบะ เป็นฝนปัญญาของเราเป็นแอกและไถหิริเป็นงอนไถ ใจเป็นเชือกสติของเราเป็น
ผลและปลูกเรากุ้มทางกายแล้วคุ้มทางวาจาแล้ว ประหัดท้องในเรื่องอาหารแล้วเราทำสัจจะให้เป็นเหตุการณ์

เผด็จความพอใจของเรา คือความพินหน้ำที่วิริยะของเราเป็นตัวการงานซึ่งนำถึงที่อันเกษมจากโยคะไปสู่ที่
ไม่กลับ ที่ไปถึงแล้วไม่เศร้าโศก การทำน่านี้นี้ใครทำได้อย่างนี้ย่อมเป็นที่มอมตะเป็นผลบุคคลทำน่านี้นี้แล้ว
ย่อมพ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้ด้วยความกล้าว่าศัตย์นี้บุพพัตถ์และอุปปัตถ์ทั้งหลาย ที่หว่านไว้แล้วจง
งอกขึ้นในที่นั้น ๆ ต้นไม้ทั้งหลายในภุมิณทลทั้งปวง ซึ่งเป็นพระราชอาณาเขตตรงไว้ซึ่งดอกและผล
เป็นกลุ่มช่อโดยประการทั้งปวงเทอญฯ

อนึ่ง คาทาเหล่านี้อันพระศาสดาผู้หักรานเสียดซึ่งความไปได้ทรงภายิตไว้ว่า ผู้ใดไม่ประทุษร้ายมิตร
โคทั้งหลายของผู้นั้นย่อมตกลูกพืชที่หว่านไว้ในนา ย่อมงอกงาม ผู้นั้นย่อมบริโภคนผลแห่งพืชทั้งหลายที่
หว่านไว้แล้ว ผู้ใดไม่ประทุษร้ายมิตร ศัตรูทั้งหลาย ย่อมข่มเหงผู้นั้นไม่ได้เหมือนลมรังควานต้นไม้ทร อันมิ
รากและต้นงอกงามแล้วไม่ได้ฉะนั้น แม้ด้วยคำศัตย์นี้ด้วย บุพพัตถ์และอุปปัตถ์ทั้งหลายที่หว่านไว้
แล้วจงงอกขึ้นในที่นั้น ๆ ต้นไม้ผลทั้งหลายในแดนดินทั้งปวงซึ่งเป็นพระราชอาณาเขต จงสมบูรณ์ด้วยผล
และดอกผลดีออกโดยประการทั้งปวง ที่เดียวกันสมเด็จพระมหาราชาของพวกเราผู้เป็นพระเจ้าแผ่นดินจอม
สยาม ทรงอภิบาลแว่นแคว้นโดยชอบทั้งพระศาสนาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วย ทรงปรารถนาความสุข
ความเจริญและความไพบูรณ์โดยลำดับแก่ประชาชนแม้ทั้งปวงผู้อยากได้ความสุขอาศัยอยู่ในแดนดินทั้งสิ้น
อันเป็นพระราชอาณาเขต แม้ด้วยคำศัตย์นี้บุพพัตถ์และอุปปัตถ์ทั้งหลายที่ได้หว่านไว้แล้ว จงงอก
ขึ้นในที่นั้น ๆ ต้นไม้ผลทั้งหลายในแดนดินทั้งปวงซึ่งเป็นพระราชอาณาเขตจงเป็นพุกษชาติสมบูรณ์ไพบูรณ์
จงถึงพร้อมโดยประการทั้งปวงด้วยเทอญฯ (ในพระคทาทั้งสองบทคือพระคทาสดพิธิพิรุณศาสตร์ และ
พระคทาพิชมงคล ทั้งสองบทนี้ในทัศนะของข้าพเจ้ามีความคิดเห็นว่า ถ้าทางกรรมศาสนาและมหาเถระ
สมาคมได้ร่วมกันเอาบรรจู่เอาไว้ในบทสวดมนต์ ทำวัตรเช้าและทำวัตรเย็นของพระสงฆ์ทั่วประเทศทั้งสองบท
ทั้งการสวดทำวัตรเช้าและทำวัตรเย็น ของพระสงฆ์ทั่วประเทศไทยภาคบังคับแล้ว ก็จะเป็นมหากุศลของ
ประชาชนคนไทยทั่วประเทศและจะเป็นประโยชน์ต่อประเทศไทยของพวกเราชาวไทยอย่างมหาศาลอีกด้วย
ประเทศไทยของพวกเราทุก ๆ ภาคจะได้อยู่ร่มเย็นเป็นสุขกันทุกถ้วนหน้า ฝนฟ้าต่าง ๆ จะได้ตกถูกต้อง
ตามฤดูกาลทุก ๆ ภาคของประเทศไทย จะได้มีมีภาคไหน ๆ แห้งแล้งขาดสนน้ำกินน้ำใช้ และพร้อมกันนั้น
พืชพันธุ์ธัญญาหารต่าง ๆ จะได้อุดมสมบูรณ์ทุก ๆ ภาคของประเทศไทยของเรา ด้วยอำนาจของคุณพระ
รัตนตรัยทั้ง ๓ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในจักรวาลนี้ จะเป็นที่ดินตาตื้นใจของนานาชาติทั่วโลกเลยทีเดียว
เขาจะให้เห็นความศักดิ์สิทธิ์ของพระพุทธศาสนา ที่เป็นศาสนาประจำชาติไทยของพวกเราชาวพุทธว่ามี
ความสำคัญอย่างไร สามารถช่วยสัตว์โลกทั้งหลายทุก ๆ ระดับชั้น และทุก ๆ ชนิด และทุก ๆ ประเภทอีก
ด้วย เมื่อพวกท่านอ่านหนังสือนี้มาถึงตอนนี้ อย่าเพิ่งหัวเราะเยาะข้าพเจ้าว่าโง่เขลา เพราะพระคทาทั้งสอง
นั้นเขาใช้ในพระราชพิธีเท่านั้น ที่แท้จริงแล้วเราสามารถนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติและ
แผ่นดินไทยของพวกเราชาวพุทธทั้งหลาย เพราะว่าพระราชพิธีนั้นใช้ปีละหนึ่งครั้งเท่านั้น ไม่เหมือนกับว่า
เราได้มอบให้พระสงฆ์ท่านเป็นผู้ที่มีศีลและตบะเดชะต่าง ๆ ท่านสวดหรือสาธยายทุก ๆ วันไม่ดีกว่าหรือ
ถ้าพวกเราชาวพุทธมีความเชื่อมั่นในพุทธศาสนา และมีความเชื่อมั่นในคุณพระรัตนตรัย ที่แท้จริง ๆ แล้ว
เพราะได้ช่วยกันหลายคน ๆ และหลายจิตหลาย ๆ ดวงรวมพลังเป็นความสามัคคีธรรม กระทำให้พระคทา

ทั้งสองเกิดมีความศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง ๆ ขึ้นไป ผลลัพธ์ที่ได้มาคือ ประเทศชาติและแผ่นดินและประชาชนทั่วประเทศไทยของเรา ซึ่งเป็นที่รักและหวงแหนของพี่น้องชาวไทยของเราทุกหมู่เหล่าทั่วแผ่นดิน อันนี้เป็นความคิดเห็นของข้าพเจ้าส่วนตัว เพราะว่าอยากจะเห็นพี่น้องชาวไทยของเราทุก ๆ ภาค ทั่วประเทศ อยู่ดีกินดีไม่เดือดร้อนทุก ๆ ด้าน (ไม่ว่าเรื่องอะไรทั้งนั้น) และเรื่องนี้ก็มีตัวอย่างอยู่แล้วเรื่องพระเวสสันดรชาดก เกี่ยวแก่ช้างป้างจะยาเคนเป็นพระยาช้างคู่บารมีของพระเวสสันดร พระโพธิสัตว์ในสมัยนั้นก็พวกเราพุทธบริษัทของพระองค์ท่าน ใช้พระสงฆ์เป็นแสน ๆ องค์ทั่วประเทศไทยของเราทุก ๆ ภาค สวดหรือว่าสาธยายพระมนต์หรือพระคาถาทดงกล่าวทั้งสองบทเข้าเย็น เพราะเป็นหน้าที่ของพระสงฆ์ทั้งหลายท่านอยู่แล้ว พระสงฆ์สามเณรทั้งหลายทั่วประเทศ ท่านทำวัตรเช้าและสวดพระพุทธรมนต์เย็นอยู่แล้วทุก ๆ วัน ทั่วประเทศไทยของเรา เพียงเพิ่มบทสวดไปอีกสองบททั้งสวดทำวัตรเช้าและสวดทำวัตรเย็นเท่านั้น ข้าพเจ้าว่าคงจะไม่มีปัญหาอะไรมากนัก และถ้ายังได้พุทธบริษัททั่วประเทศไทยช่วยกันสวดหรือสาธยายพระคาถาทั้งสองบท ก็ยิ่งดีมากขึ้นไปอีกแน่นอน เพราะว่าเท่ากับว่าเราเพิ่มพลังจิตและกุศลให้มากยิ่งขึ้นไปในตัวอยู่แล้ว เพราะฉะนั้น ความเดือดร้อนเกี่ยวแก่เรื่องความแห้งแล้งและความอดอยากทั่วแผ่นดิน ก็จะไม่ปรากฏขึ้นมาแน่นอน ด้วยอำนาจของพระพุทธานุภาพและคุณของพระรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลกนี้ ซึ่งเป็นของอมตธรรมที่แท้จริงมีอยู่แล้วในจักรวาลนี้ไม่สูญหายไปไหน ถ้าใครเข้าถึงก็ย่อมประสบพบแน่นอนอยู่แล้ว อันนี้ก็ประจักษ์ธรรมอีกชนิดหนึ่งเหมือนกัน และตามตำรับมหาเวทย์นั้นเขาใช้คาถาพิรุณศาสตร์นี้ เสกลูกศรยิงขึ้นไปข้างบนท้องฟ้าขึ้น ยังกระทำให้ฝนตกลงมาได้ตามที่ต้องการ แต่อันนี้เราใช้พุทธเวทย์เลย ทีเดียวไหนเลยฝนฟ้าจะไม่ตกมาถูกต้องตามฤดูกาล หรือว่าตามที่พวกเราชาวพุทธบริษัททั้งหลายมีความประสงค์ไม่ต้องมานั่งค้ำว่ากันในเรื่องที่จะปลูกป่าปลูกไม้ให้เสียเวลาเปล่า ๆ ก็พวกเราชาวพุทธมีของดีอยู่แล้ว แต่ไม่รู้จักคุณค่าของ ๆ นั้น จะเข้าตำราว่าไถ่ได้พลอยไม่รู้คุณค่าของพลอยนั้น เพราะว่าตำรับพุทธเวทย์นี้มีความศักดิ์สิทธิ์เหนือกว่าตำรับมหาเวทย์มากมายนัก เอาเปรียบเทียบกันไม่ได้เลยทีเดียวนะ ในเรื่องความศักดิ์สิทธิ์แล้วไม่มีพระคาถาใดในโลกนี้ที่เหนือกว่าพระพุทธานุภาพของพวกเราชาวพุทธไปได้แน่นอน ถ้าเป็นเวทย์มนต์คาถาแล้วก็ไม่มีความอะไรที่เหนือกว่าพุทธเวทย์ไปได้แน่นอน อันนี้ถือได้ว่าเป็นประจักษ์ธรรมอีกอย่างหนึ่งเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นขอให้พุทธบริษัททั้งหลายพึงภูมิใจได้เลยไม่ต้องสงสัยอะไรทั้งนั้นในเรื่องความศักดิ์สิทธิ์ของพุทธเวทย์ต่าง ๆ ในพระพุทธานุภาพ

พระคาถาอิติปิโสหูช้าง

พระคาถาบทนี้พระโบราณจารย์ทั้งหลายได้ตีราคาพระคาถาบทนี้เอาไว้ว่ามีค่าควรเมืองทีเดียวนะ เพราะเป็นพระคาถาที่แก้ความขัดสนยากจนได้ และกระทำให้คนจนเป็นเศรษฐีได้ และกระทำให้ผู้ที่ภาวนาไม่ตกนรกได้อีกด้วย ถ้าเราเอาพระคาถาบทนี้อามาเป็นองค์ภาวนาเอาไว้ตลอดเวลาทุก ๆ ในอิริยาบถทั้งสี่คือ ยืน เดิน นอน นั่ง เพราะว่าเป็นการระลึกนึกถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นพระบรมครูที่แท้จริงในพระพุทธานุภาพนั่นเอง เรียกว่าเป็นพุทธานุสติเป็นพระกรรมฐานอีกด้วยพระคาถาว่าคือ

พุทโธอติปิโส ณะคะวา พุทโธ ภควาติ อติปิโสภควอรหัง อติปิโสภควาสัมมาสัมพุทโธฯ

พระอติปิโสบทนี้ ถ้าหาทรัพย์มาได้ให้เขียนเอาไว้กันถู ทรัพย์มีขนาดเลย เสกด้วยคาถานี้ ๑๐๘ พระคาถานี้ กินมิฐีสั้นเลย ให้ภาวนาไว้ ๑๐๘ คาบ ประสงค์สิ่งใดได้ดังปรารถนาแล ถ้าถูกจองจำภาวนา ๕ คาบหลุดแล ถ้าจะให้ป็นจ้งจ้ง เอาลั่นคุดเพดานว่า ๑๑ คาบแล ทั้งหมดนี้เป็นคำอุปเท่ห์ของพระคาถาอติปิโสหูช้างตามคำภีร์ของพุทธเวทย์ ในพระตำราได้บ่งบอกเอาไว้ ข้าพเจ้าได้เคยชี้แนะเอาไว้ว่าพระโบราณจารย์ทั้งหลายท่านมีวิธีที่จะให้พุทธบริษัทฝึกพระกรรมฐาน โดยชนิดที่ไม่ต้องบังคับ และกัยินดี ประพฤติและปฏิบัติตามที่ท่านชี้แนะอีกด้วย ด้วยความเต็มใจ เพราะฉะนั้น พระคาถาทุก ๆ บทนั้นจะมีความศักดิ์สิทธิ์แค่ไหนนั้น มันอยู่ที่ผู้ใช้จะมีความสามารถบำเพ็ญญาณสมาบัติและอภิญญาต่าง ๆ ได้ขนาดไหน หรือว่ามีศรัทธาในพระพุทธานุภาพแค่ไหน และดำรงตนถูกต้องตามที่ข้าพเจ้าได้เคยชี้แนะเอาไว้ข้างต้น ๆ นั้นแล้วขนาดไหน อันนี้สุดแท้แต่ว่าผู้ที่จะนำพระคาถาบทต่าง ๆ เอาไปใช้ได้ผลแค่ไหน ถ้าท่านต้องการให้พระคาถาบทต่าง ๆ ที่ท่านจะนำเอาไปใช้ให้มีความศักดิ์สิทธิ์จริง ๆ สมดังคำอุปเท่ห์ที่ได้บ่งบอกเอาไว้แล้ว ก็ต้องประพฤติปฏิบัติตัวของท่านให้ถูกต้องตามคำที่ข้าพเจ้าได้ชี้แนะมาทั้งหมดให้เคร่งครัดทุก ๆ ชนิด และประพฤติปฏิบัติตามขั้นตอนให้ได้ตามนั้นทุก ๆ ประการ ถ้าพวกท่านประพฤติปฏิบัติได้จริง ข้าพเจ้าขอรับรองว่าพระคาถาทุก ๆ บทนี้จะมีความศักดิ์สิทธิ์ชนิดที่ท่านเองก็คาดไม่ถึงเลยทีเดียว ขอให้พวกพุทธบริษัททดลองดูก็แล้วกันฯ

พระคาถาพระเจ้า ๑๖ พระองค์

พระคาถาพระเจ้า ๑๖ พระองค์นี้ พระโบราณจารย์ทั้งหลายนิยมใช้กันเป็นส่วนมาก เพราะถือกันว่าเป็นพระคาถาที่ศักดิ์สิทธิ์มากบทหนึ่งเหมือนกับพระคาถาบทต่าง ๆ เหมือนกัน เพราะว่าเป็นพระคาถาที่จะนำเอามาใช้ได้สารพัด สุดแท้แต่ว่าเราจะนำเอามาใช้ให้สำเร็จประโยชน์ในทางไหน ๆ หรืออะไรเท่านั้น เพราะฉะนั้นจึงเป็นที่นิยมของพระโบราณจารย์ต่าง ๆ ในอดีตที่เท่าที่ได้ผ่านมาในประเทศไทยของพวกเราชาวพุทธบริษัททั้งหลายก็นับได้ว่าเป็นพระคาถายอดนิยมบทหนึ่งคือ

นะ มะ นะ อะ นอ กอ นะ กะ กอ ออ นอ อะ นะ อะ กะ อัง

อุ มิ อะ มิ มะ หิ สุ ตัง สุ นะ พุธ ฐัง อะ สุ นะ อะ ฯ

พระคาถาบทนี้มีคำอุปเท่ห์ บอกถึงสรรพคุณทั้งหลายของพระคาถาบทนี้เอาไว้มากมายเลยทีเดียว เช่น ในคำอุปเท่ห์นั้นตำนานเก่าแก่ของพระคัมภีร์พุทธเวทย์มหามนต์ศักดิ์สิทธิ์ของโบราณ ท่านได้บรรยายเอาไว้ว่าเป็น สิทธิการิยะ พระอาจารย์เจ้าทั้งปวง แต่งอุปเท่ห์พระคาถานี้ไว้ให้เป็นทานแก่สมณ ชี พรหมณ์ กุลบุตรทั้งปวง พระคาถานี้ท่านเรียกว่าธัมมะราชา จัดเป็นใหญ่กว่าคาถาทั้งปวง ถ้าผู้ใดภาวนาเมื่อค่ำ ๓ ที่ได้อันสงส์มากแล กันสารพัดภัยอันตรายทั้งปวง คຸ້ມເສີນຍຈຸຣຸໄລ ມີຕະເວສະເປັນສັວສົມຄວນ ຈຳເລີຍອາຍຸ ຍືນຍາວປາສຈາກໂຣຄັຍເບີຍຄເລີຍນ ເສກໝອນໝຸນໝຸນອນ ໑ ທີ່ທຸກ ໆ ວັນ ສັຕຽຈະທຳຮ້າຍເຜີຍໃຫ້ຮູ້ສຶກຕົວ

ก่อน ถ้าเสกน้ำล้างหน้าทุก ๆ วันกันสารพัดคุณผีและคุณคนที่กระทำมาทั้ง ๑๒ ภาษา ถ้าต้องคุณภูตพราย ผีโป่ง ผีป่า ให้เสกน้ำให้กินบ้าง รดหัวบ้าง ผีนั้นมิอาจจะอยู่ได้เลย ถ้าเจ็บไข้สารพัดตาลขวางสิ้นทั้งปวง เสกน้ำมนต์ให้กินก็หายไปสิ้น หรือจะใช้ผ่านปากก็ได้ เสกข้าวให้ลูกอ่อนกินบำบัดโรคตาลขวาง จะมี ปัญญาด้วยหาโรกภัยมิได้ ให้เอาพระคาถานี้ลงใบลานทำเป็นพิสมร เสกด้วยตัวเอง ๑๐๘ ที ผูกข้อมือเด็ก กันสารพัดแม่ชื้อ ถ้าเจ็บคอให้เสกปูนทา และถ้าเจ็บตาให้เสกน้ำผ่าน ๓ วันหายสิ้นแล ฟันตะพืดก็ได้เสก ไพลฟัน ใช้เสกยากินและยาทาแก้โรคทั้งปวงมีฤทธิ์ขึ้นอีก และถ้าสูญผีร้ายอันขึ้นมา ให้เสกปูน ๔ ทีสูญที่ ผี แล้วให้วนเป็นก้นหอยออกไปเมื่อวนออก ให้ว่าพระคาถาบทนี้ถอยหลังแล้วเป่าไปให้ทั่ว ๆ ทั้ง ๘ ทิศ ผีร้ายมิสามารถจะขึ้นมาได้เลย ถ้าจะผ่านผีร้ายอันมิพินยให้เขียนพระคาถาบทนี้ลงที่กระดานชนวนจึงเอา พริกไทย ๑ เม็ดวางลงที่พระคาถา แล้วเสกให้ได้ ๑ ที โดยว่าพระคาถาถอยหลังแล้วเป่าลงที่พริกไทยนั้น ให้แตกกระจายออกจากกัน เสร็จแล้วจึงลบเอาผงผสมกับพริกไทยอมใส่ปากไว้ บริกรรมคาถาในใจตามแต่ ประรณแล้วจึงเคี้ยวพริกไทยให้แหลก ฟนออกไปที่ผีนั้น ฟนให้ทั่วทั้ง ๘ ทิศ ผีร้ายที่มีพินยนั้นจะขึ้นมา มิได้อีก สารพัดผีทุกอย่างแล ถ้าค้างติดคออยู่ให้เสกน้ำ ๑ ที กินบ้างรดบ้าง ก้างนั้นหลุดออกมาแล เสก น้ำมนต์เสกตะลูกในท้องก็ได้ออกมาโดยง่าย ๆ เสกข้าวกินเสกน้ำกิน ๑ เทียววงกระพันชาติри ทนต่ออาวุธ ทั้ง ๑๒ ภาษา ถ้าทำได้ ๓ ปี คงทนทั้งกายอยู่จนกระดูกแล ถ้าจะให้อยู่คงทั้งคริวเรือน ให้เขียนพระคาถา นี้ลงในกระดานชนวน เสกให้ได้ ๑๐๘ ที ลบเอาผงดินสอนั้นใส่ลงในโอ่งกินน้ำหรือใส่ลงในตุ่มข้าวสารก็ได้ คนเสียให้ทั่วแล้วเสกส้าทับอีก ๑ ที หุงกินคงทั้งเรือน ให้เสกโคลพระเจดีย์อมไว้คงนั้ก เสกปูนทาคอ ๓ แห่ง เข้าประจัญด้วยข้าศึกอยู่คงทนดีแล ถ้าไปป่าหลงทางให้รำลึกถึงพระคาถาภาวนาไปเถิด พบ หนทาง เสกใบหมากเม่ากินต่างข้าว อดข้าวได้ ๑ วัน เสกยอดขี้เหล็กกิน ๑ ยอดคงทนแก่อาวุธ ถ้าข้าศึก ไล่รามาที่ดีให้เสกกิ่งไม้หรือเสกทรายขวางทางไว้ มันตามมาถึงที่นั้นกลายเป็นขวกหนามกั้นตามมามีได้ เลย ถ้าเป็นการจวนตัวให้เสกน้ำลายทาเท้าทาดัว แล้ววิ่งไปเถิดถึงจะมีกองไฟรั้วตระวางขวางหนามขวาง หน้อยอยู่ ก็มีได้เป็นอันตราย ถึงหากมีช่องทางอยู่ท่าหัวแม่มือก็อาจสามารถจะรอดไปได้แล ถ้าจะทำให้ตัว ใหญ่โตขึ้นมีอำนาจเดชเป็นที่เกรงขามแก่คนทั้งหลาย ให้เอาคาถานี้เขียนลงที่กระดานชนวนแล้วเสก ๓ ที หรือ ๑ ที จึงลบผงดินสอนั้นมาเสกอีกทาตัวเราเข้า ภาวนาอึดใจเดินไป ศัตรูมันเห็นตัวเราใหญ่โตนักเกิด ความครั่นคร้ามมิอาจ ที่ทำร้ายเราได้เลย และถ้าจะให้ตัวเล็กลงให้ยื่นขึ้นภาวนาอยู่เรื่อย เมื่อศัตรูมันแลเห็น ให้หมอบลงภาวนา มันแลมามีเห็นตัวเราเลย เป็นความขึ้นศาลให้เสกน้ำอาบหรือล้างหน้า แล้วเสกแป้ง หอมน้ำมันหอมทาตัว เมื่อเวลาไปให้บริกรรมคาถาบทนี้ไปเป็นอารมณ์เมื่อไปถึงประตูศาลให้กระตืบเสียดก่อน ๓ ที จึงเข้าไปภาวนานั่งเหนือลมอย่าย่อท้อเลยวิเศษนัก ถ้ามีศัตรูมันไล่เราจวนตัว ให้ฉวยต้นไม้หรือ ต้นหญ้าขี้ดีให้แน่นรำลึกถึงครุพระพุทเจ้าภาวนาอย่าให้ขาดปากเลย ศัตรูมันมาถึงตรงนั้นมีอาจเห็นตัวเราเลย มันได้แต่เวียนวนหาอยู่เปล่า ๆ และถ้าจะเข้าหาท้าวพระยามนตรีทั้งปวงให้เสกเครื่องแต่งตัวนุ่งห่ม เสกแป้ง น้ำมันหอมทาตัวไปเห็นเมตตากรุณาต่อเรานัก ถ้าหากว่าไฟไหม้मारอบเรือนเราก็ดี ให้เสกน้ำก็ได้เสก ข้าวสารก็ได้ไปบ่นหลังคาเรือนไฟ มิอาจจะไหม้มาถึงเรือนเราแล เอาคาถานี้เสกน้ำมันเคียดได้ ถ้า เดินทางไปในที่เปลี่ยว บริกรรมคาถานี้หาผู้ที่จะทำร้ายมิได้เลย มาตราแผ่นดินอยู่ในที่ล้อมของข้าศึก บริกรรม

กาลานี้แล้วแหกออกมาแล ข้าศึกตกตะลึง ถ้ามิให้ขโมยหนีไปได้ ให้เอาพระกาลานี้ลงไม้กาหลงหรือใบไม้
ทั้งปวงก็ได้ลงพระกาลานี้เสกแล้วให้ขุดหลุมฝังไว้ตรงที่ ๆ มันเอาของไป ขโมยนั้นไปมิได้เลยวนเวียนอยู่ที่
นั่นเอง ถ้าจะประจัญด้วยศัตรูหรือมันจับตัวเราไปได้ก็ดี ให้ภาวนาสูดลมเข้าทางปากทางจมูกแล้วกลืนเข้า
ไปในท้องเราเถิด เครื่องรางประเจียดมงคลมนต์คาถาทั้งหลายของข้าศึกเข้ามาอยู่กับเราสิ้น มันจะทำอันตราย
แก่เรามิได้เลย ถ้าเกิดไฟป่าไหม้ล้อมตัวเราทุกทิศมิรู้จะไปแห่งใดได้แล้ว ให้เสกกรวดเสกทรายเสกดิน
ปราชไปรอบตัวเรา ไฟไม่มาถึงตรงที่ปราชไว้วันนั้นดับสิ้นแล ถ้าจะให้เป็นพระภควัมให้เอาโคลเสมมา โคล
เจดีย์ ใบพระศรีมหาโพธิ์ ๕ ต้น ใบพุทรา ใบอกพุด ใบหิงหอย นำเอามาเผาเป็นขมุกแล้วจึงเขียนพระ
กาลาลงในกระดานชนวน ลบเอาผงให้ได้ ๑๐๘ ที จึงเอาผงดินสอดคลุกกันเข้าผสมกับรักเข้าด้วยกัน จึงเอา
กระดาษมาเขียนลงด้วย นโมพุทธานะ เอาห่อปรอทหนัก ๑ เฟื้อง ทำเป็นไส้ใน เอาขมุกที่ผสมผงไว้
พอกข้างนอก ปั้นเป็นองค์พระภควัม เสกด้วยพระเจ้า ๑๖ พระองค์ เสกด้วยอาการ ๓๒,๑๐๘ คาบ เอา
ติดตัวไว้แม่นจะเข้าการณรงค์สงคราม อารุขมาเป็นท่าฝนมิถูกตัวเราเลย ถ้าจะนอนกลางป่าให้เสกก่อนดิน
ป่าไปทั้ง ๘ ทิศ สารพัดศัตรูทำอันตรายมิได้เลย ถ้าต้องจ้องจำถึงใส่กรงเหล็กไว้ก็ดี ให้อุดสำหรับกรรมไป
เถิดลွှ่หลุดสิ้นแล พระคาถาพระพุทเจ้า ๑๖ พระองค์นี้วิเศษนักแล ถ้าผู้ใดได้พบ ให้เล่าเรียนเอาไว้เถิด
สำหรับลูกผู้ชายและ จะได้อาเก็บไว้ใช้เมื่อยามคับขันของชีวิตของลูกผู้ชายทั้งหลายได้ทันที ถ้าจะมีอะไร
เกิดขึ้นมาในสถานที่ต่าง ๆ เมื่อพวกท่านได้ท่องเที่ยวไปในสถานที่ต่าง ๆ นั้น ๆ

พระคาถาบาร์มี ๓๐ ทัก

อิติประมิตตาดิงสา อิตสัมพัญญมาคะตา

อิติโพธิมะนุปปัตโต อิติปิโสจะเตนะโมฯ

พระคาถาบาร์มีพระพุทเจ้าทั้ง ๓๐ ทักนี้ มีอุปเท่ห์มากมายนัก ใช้ได้ทุกประการแล เสกแป้ง
เสกน้ำมันหอมทาตัวเป็นเสน่ห์เมตตา เสกหมากกินเสกข้าวกินก็ได้ อยู่คงแก่อาวูททุกประการ แม้ศัตรูมัน
ไล่เรามาให้ภาวนาเอาไว้เถิด ตามเรามาไม่ทันเลย ถ้าจะออกจากบ้านไปสถานที่ใดก็ดี ให้ภาวนาพระกาลานี้
๑ คาบ แล้วจึงค่อยไปเถิด ศัตรูเห็นหน้าเราบังเกิดความครั่นคร้าม และสรรพสัตว์ทั้งหลายก็กลัวเรานัก
มันเห็นเราเข้าบังเอิญเกิดความสะดุ้ง ตกใจกลัวอยู่มิได้หลบหนีไปสิ้น พระคาถาบาร์มี ๓๐ ทักนี้ตามาพระ
ตำรับบ่งบอกเอาไว้ว่า คำอุปเท่ห์ ท่วมหลังข้างเลยทีเดียวสุดแท้แต่ว่าเราจะนำเอาไปใช้ในทางไหน ๆ ก็
ย่อมใช้ได้ทั้งนั้น ๆ ๆ

ในการที่ข้าพเจ้าได้ชี้แนะพระคาถาและพุทมนต์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดมานี้ เพื่อให้เป็นวิทยาทานแก่
ท่านพุทธบริษัททั้งหลาย เพื่อเป็นแนวทางจะได้นำเอาไปฝึกสมาธิและญาณสมาบัติ และอภิญาต่าง ๆ
เอาเอง ข้าพเจ้าไม่ได้ถ่ายทอดวิชาอาคมต่าง ๆ หรือว่าพระตำรับตำราทั้ง ๓ ให้คือ พระพุทเวทย์ศักดิ์สิทธิ์
๑ พระมหาเวทย์ศักดิ์สิทธิ์ ๑ และมหามนต์ศักดิ์สิทธิ์ ๑ ทั้ง ๓ พระตำรับนี้ ถ้าถ่ายทอดวิชาที่ข้าพเจ้าได้

เล่าเรียนมาจากหลวงพ่อาจารย์ทั้งสองของข้าพเจ้าแล้ว จะต้องสอนบอกวิธีตั้งแต่วิธีเรียกสูตรและวิธีเรียกนาม และเรียกเลขยันต์อักษรอักขรทั้งหลายเสียก่อน และจะต้องฝึกฝนให้สำเร็จเสียก่อนอีกด้วย จึงจะถึงคาถาและอาคมต่าง ๆ และซักมหาชาติและปะละมังและอธิเจและมหाराชไปโดยลำดับ จนในที่สุดจนถึงมหามนต์ต่าง ๆ อันศักดิ์สิทธิ์ และโดยเฉพาะจะต้องมีพิธีต่าง ๆ อีกด้วย ข้าพเจ้าพิจารณาเห็นไม่ว่าสมควรเหมือนกับที่หลวงพ่อัยมอาจารย์ของข้าพเจ้าได้มาห้ามเอาไว้ เพราะว่าประเดี๋ยวจะถูกพวกมิจฉาภิภูจจำพวกเดียรฉีทั้งหลายจะกล่าวหาว่าเป็นเดียรฉานวิชาสำคัญผิดคิดว่าเอาเดียรฉานวิชามาสั่งสอนพุทธบริษัท ความจริงแล้วถ้าการสอนพระตำรับทั้ง ๓ นั้นเป็นเดียรฉานวิชาละก็ การสอนสมาธิและญาณสมาบัติและอภิญาต่าง ๆ ก็ต้องเป็นเดียรฉานวิชาเหมือนกัน เพราะว่าเหมือนกัน แตกต่างก็ที่วิธีดำเนินการเท่านั้น เพราะวิชาพระตำรับทั้ง ๓ นั้นก็คือ วิชาที่แนะนำการฝึกสมาธิและญาณสมาบัติและอภิญาต่าง ๆ เช่นเดียวกัน ไม่ได้แตกต่างอะไรกันเลย แตกต่างที่อยู่ทีผลลัพท์บางประการ แต่ในด้านส่วนตัวข้าพเจ้าแล้ว เห็นว่า วิธีสอนแบบพระตำรับทั้ง ๓ ชนิดนั้นมีประโยชน์มากกว่า และได้ผลมากกว่าได้ทั้งปัจจุบันชาติและอนาคตชาติอีกด้วย เพราะว่าตามตำรับมหาเวทย์ทั้ง ๓ ชนิดนั้น จะเป็นพุทธเวทย์ศักดิ์สิทธิ์ที่ดีและมหาเวทย์ศักดิ์สิทธิ์ที่ดี และมหามนต์ศักดิ์สิทธิ์ที่ดี ถึง

แม้ว่าจะฝึกได้ยากกว่าก็จริง แต่ว่าได้ผลมากกว่าก็คุ้มค่ากันอยู่ เพราะตำรับศักดิ์สิทธิ์ทั้ง ๓ นั้น จะได้รับการช่วยเหลือจากเทพมศักดิ์ต่าง ๆ และจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นนามธรรมต่าง ๆ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นรัศมีนามธรรมต่าง ๆ และขอดสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่เป็นอมธรรมต่าง ๆ อีกด้วย สิ่งทั้งหลายดังกล่าวจะให้ความช่วยเหลือและชี้แนะทางที่ถูกต้องให้ตลอดเวลาพร้อมกระนั้นแล้วสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายดังกล่าวนั้นยังจะให้ความช่วยเหลือในสิ่งต่าง ๆ และความสำเร็จต่าง ๆ ในปัจจุบันชาติได้อีกด้วย พวกกันแบบอย่างง่าย ๆ ก็คือสามารถช่วยเหลือได้ทุก ๆ รูปแบบอีกด้วย ถึงแม้ว่าจะมีข้อแม้บางอย่างและฝึกฝนได้ยากกว่าก็ตาม เพราะการสอนทั้งสองชนิดจะเป็นสอนแบบสมณะและวิปัสสนาหรือว่าสอนแบบโบราณจารย์ทั้งหลายที่ได้สั่งสอนโดยให้เล่าเรียนวิชาต่าง ๆ นั้น อานิสงส์การภาวนามัยบุญสำเร็จด้วยการภาวนานั้นได้เท่ากันอยู่แล้ว ส่วนการพิสูจนนั้นสอนแบบโบราณจารย์ต่าง ๆ แบบสอนวิชานั้นสามารถพิสูจนได้แน่นอนอีกด้วย ส่วนสอนแบบสมณะและวิปัสสนานั้นนอกจากพิสูจนไม่ได้แล้ว มีแต่มาคอยอดอ้างสรรพคุณ ยกตนเองขึ้นว่าได้มรรคได้ผลต่าง ๆ และได้ญาณและสมาบัติต่าง ๆ แต่แท้ที่จริงแล้วไม่ได้อะไรเลย เป็นเรื่องโกหกและหลอกลวงทั้งนั้น ล้วนแล้วแต่พอกพูนกิเลสให้มากขึ้น เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องที่ไม่มีการพิสูจนได้ ก็เลยกระทำให้พวกมนุษย์ทั้งหลายที่ได้มีโอกาสเกิดมาในสมัยกสิยุคนี้กระทำการชั่วมากขึ้นอีกขึ้นตอนหนึ่ง ส่วนมากแล้วคนจำพวกนี้จะกระทำตนเป็นบุคคลเคร่งครัดในด้านเรื่องพระธรรมและพระวินัยหรือว่าศีลธรรมต่าง ๆ และสัตว์จำพวกนี้ไม่ใช่แต่ว่าหลอกลวงคนอื่นแม้ตัวเองก็ยังหลอกลวงอีกด้วย เพราะเป็นคนหลงตนเอง มัวเมา ตกอยู่ในความประมาท นึกว่าหลอกมนุษย์ได้แล้ว เขาจะหลอกสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ และเจ้ากรรมนายเวรของเหล่าสรรพสัตว์ทั้งหลายได้อย่างไร ถ้าพวกเขาสำคัญผิดคิดว่าหลอกได้ละก็เขาพวกนั้นคิดผิดถนัดเลยทีเดียวนะ มนุษย์พวกนี้จะต้องไปปรับโทษทัณฑ์อย่างหนักมาก ในอนาคตชาติหลังจากเมื่อพวกเขาเหล่านั้นได้ตายไปแล้วจากโลกนี้แน่นอนเลยทีเดียวนะไม่ต้องสงสัย

ส่วนว่าสอนแบบโบราณจารย์ทั้งหลายนั้นสามารถพิสูจน์ได้เลย ถ้าตราบไคยังกระทำของต่าง ๆ ยังไม่สำเร็จแล้วจะมาคุยอวดอ้างว่าได้ญาณได้สมาบัติหรือว่าได้อภิญาต่าง ๆ ได้อย่างไร เพราะฉะนั้นพวกนี้ทั้งหมดโอกาสที่จะมาคุยอวดอ้างและโกหกกับครูอาจารย์ของตน และคนอื่น ๆ โดยทั่ว ๆ ไปไม่ได้เลย เพราะว่าสามารถเป็นเครื่องซึ่งบอกถึงภายในและภายนอกอยู่แล้วอย่างชัดเจน เพราะเขาเหล่านั้นจะไม่สามารถที่จะโกหกครูบาอาจารย์ซึ่งเป็นเทพในชั้นต่าง ๆ ตั้งแต่ชั้นจาตุมจนถึงชั้นพรหมต่าง ๆ ได้ และพวกเขาเหล่านั้นก็ไม่สามารถที่จะหลอกพวกสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ ได้ ตั้งแต่พวกนามธรรมและรูปธรรมได้อย่างแน่นอน และพวกเขาเหล่านั้นก็จะไม่สามารถหลอกสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นพวกรัตนธรรมต่าง ๆ ได้อีกด้วย และพวกเขาเหล่านั้นก็จะไม่สามารถที่จะหลอกขอดสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่เป็นอมตธรรมต่าง ๆ ได้เลยอย่างแน่นอนอย่างนี้เป็นต้น เพราะสิ่งดังกล่าวนี้ล้วนแล้วแต่มีหุทิพย์ตาทิพย์และมีอภิญาแก่กล้าทั้งนั้น ยิ่งขอดสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นอมตธรรมด้วยแล้วยิ่งหมดโอกาสพันเปอร์เซ็นต์ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงได้ชี้แนะพระคาถาและพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์บทต่าง ๆ มาถึงละอันพันละน้อย เพื่อเป็นวิทยาทานเอามาหลงเอาไว้ในหนังสือ “สังฆกรรม” เล่มนี้ เอาไว้ให้พวกท่านพุทธบริษัททั้งหลายที่มีความเลื่อมใสและเชื่อมั่นในคุณพระรัตนตรัย และในพระพุทธรูปศาสนาให้เอาไว้เป็นเครื่องฝึกฝนและพิสูจน์ตัวเองว่าได้สำเร็จไปถึงขั้นไหน ๆ แล้ว ส่วนในด้านพูดว่าจะเป็นเครื่องพาไปให้เป็นบาปกรรมต่าง ๆ นั้น มันขึ้นอยู่กับผู้ที่ใช้นั้นจะไปไหน ทางไหน ก็จะเป็นบาปและบุญเหมือนกันทั้งนั้นทั้งสองชนิดทั้งทางแบบโบราณจารย์หรือแบบสมณะและวิปัสสนาที่กระทำให้ได้ญาณสมาบัติและอภิญาต่าง ๆ ก็เช่นเดียวกัน ถ้าเรานำเอาไปใช้ในทางที่เป็นอกุศลกรรมแล้วก็จะกลายเป็นบาปกรรมด้วยกันทั้งนั้น ไม่เห็นมีอะไรที่จะกระทำให้แตกต่างกันไปได้ สิ่งที่จะแตกต่าง ๆ กันนั้นคือวิญญาณของผู้ที่จะนำไปใช้เท่านั้นเอง แต่ถ้าว่ามีข้อสำคัญอยู่ผู้ที่ฝึกจิตหรือฝึกสมาธิ และโดยเฉพาะสมณะและวิปัสสนากรรมฐานทั้ง ๒ อย่างนี้หรือว่าทั้งสองชนิดนี้ ข้อสำคัญว่าพวกท่านพุทธบริษัททั้งหลายจะต้องตัดปณิธานทั้ง ๑๐ ประการให้ได้แน่นอนเสียก่อนเท่านั้น เพราะว่าปณิธานที่จะมาขัดขวางในการปฏิบัติธรรม กล่าวคือ กรรมฐานทั้งสองอย่างใดอย่างหนึ่งของพวกท่านพุทธบริษัทนั่นเอง

ปณิธานทั้ง ๑๐ ประการ

ผู้ที่มีความปรารถนาที่จะเจริญกรรมฐานจะเป็นสมณะกัมมัฏฐานหรือวิปัสสนากัมมัฏฐานก็ตาม เบื้องต้นนั้นท่านพุทธบริษัททั้งหลายจะต้องตัดปณิธานทั้ง ๑๐ เสียก่อน กล่าวคือ เครื่องกังวลใจต่าง ๆ อันเป็นสิ่งที่จะทำให้เป็นเครื่องห่วงใจ เป็นกังวลอันเป็นสาเหตุที่จะกระทำให้พวกท่านพุทธบริษัทที่มีจิตใจอยากใคร่ปฏิบัติธรรม ไม่ให้จิตใจสงบระงังที่ไม่สามารถที่จะตั้งมั่นอยู่ในอารมณ์กรรมฐานนั้น ๆ ได้ ปณิธานทั้งหมดมี ๑๐ ประการคือ

(๑) อวาตปณิธาน เป็นห่วงที่อยู่อาศัย เช่น เป็นภิกษุก็เป็นห่วงไปเสาะถ้าไปเจริญกัมมัฏฐานเสียก็จะมีภิกษุอื่นมาอยู่กุฏิแทน เมื่อกลับมาแล้วก็จะไม่มีที่อยู่ มิฉะนั้นก็เกรงไปว่าฝนจะรั่ว ปลวกจะขึ้น อย่าง

นี่เป็นต้นๆ

(๒) กุลปติโพธิ์ ห่วงบริวารว่านเครื่องตลอดจนถึงผู้อุปถัมภ์ ผู้อุปฐากเกรงไปว่าจะห่างเหินขาดตอนกันไปเสีย อย่างนี้เป็นต้นๆ

(๓) ลากปติโพธิ์ ห่วงเกี่ยวกับรายได้ของตน เกรงไปว่าลาภผลที่ตนเคยได้อยู่จะลดน้อยถอยลงไปหรือว่าเลื่อนลอยไปเลย อย่างนี้เป็นต้นๆ

(๔) คณปติโพธิ์ เป็นห่วงพวกพ้องหรือว่าลูกศิษย์และพวกมิตรสหายที่ตนเคยสั่งสอนและช่วยเหลือให้พึ่งพาอาศัยกันอยู่ อย่างนี้เป็นต้นๆ

(๕) กัมมปติโพธิ์ เป็นห่วงเกี่ยวแก่การงานที่ตนกำลังกระทำค้างอยู่ หรือการงานที่จะลงมือกระทำในเร็ววันนี้ เช่น ปลุกบ้านปลุกเรือน ขุดบ่อ การสร้างศาลา สร้างโบสถ์ สร้างวิหาร สร้างศาลการเปรียญ อย่างนี้เป็นต้นๆ

(๖) อัทธานปติโพธิ์ เป็นห่วงหารเดินทางไกล กะเอาไว้ว่าจะไปโน้นจะไปที่นี่ จะต้องใช้เวลาเตรียมตัว จัดเตรียมข้าวของทรัพย์สินเงินทองต่างๆ อย่างนี้เป็นต้นๆ

(๗) ญาติปติโพธิ์ เป็นห่วงพ่อแม่และลูกเมียญาติพี่น้องหรือว่าครูบาอาจารย์จะขาดผู้ปรนนิบัติหรือผู้ปกครองดูแลอุ้มชู อย่างนี้เป็นต้นๆ

(๘) อาพาธปติโพธิ์ เป็นห่วงว่ากำลังไม่สบายอยู่หรือว่าฤดูนี้ตนเองเคยไม่สบายเกรงไปว่าจะเกิดเจ็บป่วยขึ้น กลัวจะเป็นลมเป็นไข้ต่างๆ นานา อย่างนี้เป็นต้นๆ

(๙) คันถปติโพธิ์ เป็นห่วงเกี่ยวแก่การศึกษาเล่าเรียน ถ้าไปเจริญพระกัมมัฏฐานเสียเกรงไปว่าจะเรียนไม่ทันเขา ผู้คนอื่น ๆ เขาไม่ได้ อย่างนี้เป็นต้นๆ

(๑๐) อธิธิปติโพธิ์ เป็นห่วงการแสดงอิทธิฤทธิ์ต่างๆ อันการแสดงฤทธิ์หรืออิทธิหารต่างๆ นั้น จำเป็นจะต้องบริหารอยู่เนื่อง ๆ ต้องหมั่นอบรมสมาธิให้มั่นคงอยู่เสมอ ๆ ถ้าจะละทิ้งไปนานนัก อาจจะเสื่อมไปจนตนเองไม่สามารถจะแสดงฤทธิ์เหมือนอย่างเดิมได้อีก อย่างนี้เป็นต้นๆ

เฉพาะอธิธิปติโพธิ์นี้เป็นเครื่องกังวลแก่การเจริญวิปัสสนากรรมฐานแต่ฝ่ายเดียวเท่านั้น หาได้เป็นเครื่องกีดขวางทางสมณะกรรมฐานก็หาไม่ เพราะว่าการกระทำสมาธิยิ่งมากเท่าใดก็ยิ่งเป็นประโยชน์แก่สมณะกัมมัฏฐานมากกว่าเท่านั้น ส่วนการเจริญวิปัสสนาพระกัมมัฏฐานนั้น ถ้าสมาธิแก่กล้าเกินไปก็กระทำให้อินทรีย์ไม่เสมอกัน องค์วิปัสสนาไม่สามารถจะเกิดขึ้นได้

เมื่อมีความตั้งใจเจริญภาวนาคือ เจริญกรรมฐานจนถึงกับตัดเครื่องกังวลใจดังกล่าวนี้ได้แล้วยังจะต้องพิจารณาธรรมอีก ๗ ประการที่เรียกว่า สบายะ เสียก่อนดังจะกล่าวต่อไปนี้

สัปปายะ

สัปปายะนี้แปลมาเป็นสปปายะคือ ความสบายนั่นเอง หมายถึงธรรมอันเป็นที่สบายที่เหมาะสมแก่การเจริญกัมมัฏฐานอันเป็นส่วนหนึ่งซึ่งอุปการะให้มีความสงบระงับ ทำให้เกิดสมาธิได้ง่าย สปปายะธรรมมี ๗ ประการคือ

(๑) ที่อยู่อันเป็นที่สบาย ไม่ไกลทางสัญจรไปมา ไม่ไกลล้นน้ำ อันจะกระทำให้เกิดความรำคาญจากผู้คนไปมาจอแจ และพูดจากันจ้อกแจ้ก ไม่ขาดสายแต่จะควรเป็นสถานที่วิเวก สงัดจากสิ่งที่รบกวนความสงบและมีรั้วรอบขอบชิด ไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องโจรผู้ร้ายฯ

(๒) ทางเดินอันเป็นที่สบาย หมายถึงทางที่จะเดินจงกรมก็สะดวกสบาย ไม่ถูกแดดมากนัก ทางไปบิณฑบาตทั้งเที่ยวไปและเที่ยวกลับ ก็ไม่ต้องเดินทวนตะวันให้แดดส่องหน้า แสงเข้านัยน์ตา เพราะการถูกแดดมากก็จะทำให้เกิดทุกขเวทนา อันเป็นปฏิปักษ์กับสมาธิฯ

(๓) การฟังการพูดอันเป็นที่สบาย หมายความว่าควรฟังหรือควรพูดในที่ซึ่งโน้มน้าวจิตใจให้เกิดศรัทธา วิริยะ และความสงบระงับอันจะเป็นคุณแก่การเจริญกรรมฐานให้เว้นการฟังการพูดที่ไม่เป็นสปปายะอันนั้นเสียฯ

(๔) บุคคลผู้เป็นที่สบาย หมายถึงว่าบุคคลที่จะติดต่อหรือว่าคบหาควรเป็นผู้ที่มั่นในศีลธรรม ชักจูงและแนะนำไปในทางที่เกิดความมักน้อย ความเพียร ความสงบระงับ ยิ่งเป็นผู้ที่เคยเจริญกัมมัฏฐานมาแล้ว ก็ยิ่งจะเป็นคุณมาก ให้เว้นจากบุคคลที่ฟุ้งซ่านและมากไปในทางกามารมณ์ในทางโลกียสุขฯ

(๕) ฤดูอันเป็นที่สบาย หมายถึงความร้อนความเย็นของอากาศตามฤดูกาล เช่น บางฤดูก็ร้อนจัดมาก บางฤดูก็หนาวเสียเหลือเกิน หรือกลางวันก็ร้อนจัด แต่ในเวลากลางคืนกลับมาเย็นมากจนถึงกับหนาว ถ้าเป็นอย่างนี้คงจะไม่สบายแน่ อาจจะมีเจ็บป่วยไข้ได้ง่าย จำเป็นจะต้องเลือกให้เหมาะสมแก่ความเคยชินของตนที่พอจะทนได้ฯ

(๖) อาหารอันเป็นที่สบาย หมายความว่าควรบริโภคแต่อาหารที่จะเป็นคุณเป็นประโยชน์แก่ร่างกายเป็นประมาท โดยไม่ต้องคำนึงถึงรสของอาหารแม้รสจะดีแต่ว่าเสาะท้องหรือทำให้ท้องขึ้นท้องเฟ้อก็ควรงดเสียเฉพาะภิกษุควรพิจารณาด้วยว่าตำบลนั้นอากาศหนาวเย็นจนถึงกับบิณฑบาตได้ไม่พอขบฉันหรือไม่ด้วย ส่วนผู้ที่มีผู้ส่งเสียดอาหารก็ให้ทำความเข้าใจว่าอาหารที่เป็นชิ้นใหญ่ ๆ ก็ให้หั่นเสียบให้เล็ก ๆ พอสมควร ที่เป็นผักก็ตัดหรือว่าม้วนให้พอดีคำ ส่วนที่มีกระดูกหรือว่ามีก้างก็ให้จัดการเทออกเสียบให้หมดด้วย

(๗) อิริยาบถอันเป็นที่สบาย หมายถึงอิริยาบถ ๔ เเดิน ยืน นั่ง นอน ในอิริยาบถใดที่กระทำให้จิตคิดพล่านไป ไม่สงบ ก็แสดงว่าในอิริยาบถนั้นไม่เป็นที่สบายจึงไม่สมควรใช้ในอิริยาบถนั้น แต่เมื่อมีความจำเป็นก็ให้ใช้แต่น้อย มีข้อที่ควรระวังในอิริยาบถอยู่ว่านอนเพื่อกำหนดหรือเพราะร่างกายต้องการพักผ่อนอย่างแท้จริง ไม่ใช่นอนด้วยอำนาจแห่งโกศัชชะ เพราะว่าหน่ายจากความเพียรฯ

กัลยาณมิตร

กัลยาณมิตร ในที่นี้หมายถึง อาจารย์บุคคลผู้เจริญกัมมัฏฐาน ไม่ว่าจะเป็ทางสมณะหรือว่า วิปัสสนาพระกัมมัฏฐานทั้ง ๒ สมควรจะมีอาจารย์เป็นผู้ชี้แนะนำชี้ทางผิดและชี้ทางถูกให้ เพราะอาจารย์ก็นับเป็นจำนวน ๑ ใน ๓ ที่โยคีบุคคลจะละเสียมิได้คือ

- (๑) อุปนิสฺสย อยู่ในสำนักอาจารย์ผู้สามารถ
- (๒) อารกฺข รักษาอินทรีย์ให้สมบูรณ์
- (๓) อุปนิพพุทฺธ ผูกจิตไว้ในอารมณ์กัมมัฏฐาน

เพราะเหตุดังกล่าวนี้จึงนับว่าอาจารย์เป็นบุคคลที่สำคัญยิ่ง ผู้ที่จะเข้าเป็นศิษย์จะต้องพิจารณาให้จงหนัก แต่ไม่ควรวิพากษ์วิจารณ์ไปในทางที่เป็นโทษ เพราะว่าอาจารย์ทุกคนหรือว่าทุกคนย่อมพากเพียรแก้กฏให้เป็นคุณแก่ลูกศิษย์ของตนด้วยความเมตตาและกรุณาในวิสุทธิมัคคแสดงองค์คุณของอาจารย์เอาไว้ว่าคือ

- (๑) ปิโย เป็นผู้มีศีลเป็นที่รักและน่าเลื่อมใส เป็นที่รักใคร่ของสรรพสัตว์เพราะความสมบูรณ์แห่งศีลฯ
- (๒) ครุ เป็นผู้มีใจคอหนักแน่นและน่าเคารพยำเกรง
- (๓) ภาวนิโย เป็นผู้ที่ได้ฝึกฝนอบรมตนมาแล้วด้วยดี ทั้งการเรียนและการปฏิบัติ มีสัจจาวจรอันดีงาม ควรแก่การยกย่องสรรเสริญ
- (๔) วคฺคตา เป็นผู้ที่สามารถแนะนำชี้แจงแสดงแนวทางแห่งการปฏิบัติได้ดีและถูกต้องอีกด้วย
- (๕) วจนกฺขโม เป็นผู้ที่มีขันติอดทนปราศอน ถ้าสหายไม่เข้าใจก็พยายามชี้แจงให้เข้าใจตามแนวทางแห่งการปฏิบัติและมีความอดต่อการกล่าวล่วงเกินของศิษย์และผู้อื่น ๆ ไม่วุ่นไหวต่ออภิวรรณและอนิวัณรรณเหล่านั้น ๆ
- (๖) คมฺภีรญฺจ กถึ กตฺตา มีความสามารถแสดงวิปัสสนาภูมิให้ผู้ปฏิบัติเข้าใจได้ด้วยวิธีการที่สอนแต่น้อยแต่ให้ทำมาก
- (๗) น ฐฎฐานเน นิโยชเย แนะนำบอกทางที่ถูกต้องให้ นอกจากนี้แล้วในมหาภูทิกายังแสดงคุณสมบัติของผู้ที่ควรเป็นอาจารย์เอาไว้อีกดังนี้คือ
 - (๑) สทุทฺทาสฺมฺปนฺโน โหติ เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยศรัทธา เชื่อต่อพระปัญญาตรัสรู้ของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เชื่อกรรมเชื่อผลของกรรม ตั้งใจบำเพ็ญเพื่อประโยชน์ต่อสรรพสัตว์
 - (๒) สีสฺสฺมฺปนฺโน ถึงพร้อมด้วยศีล คือมีมารยาทอันดีงาม
 - (๓) สุตฺสฺมฺปนฺโน ถึงพร้อมด้วยการศึกษา สามารถแสดงแนวทางแห่งการปฏิบัติได้เป็นอย่างดีอีกด้วย
 - (๔) จาคฺสฺมฺปนฺโน ถึงพร้อมด้วยการบริจาค ขอมเสียดละ มกน้อย สันโดษ ชอบสงัด

ไม่คลุกคลีด้วยหมู่คณะ

- (๕) วิริยสมบุโน ถึงพร้อมด้วยความขยันหมั่นเพียร ได้เคยเจริญกัมมัญฐานมาแล้ว
- (๖) สติสมบุโน ถึงพร้อมแล้วด้วยสติ ไม่เปลอ ไม่ประมาท
- (๗) สมาธิสมบุโน ถึงพร้อมด้วยสมาธิ มีจิตตั้งมั่น ไม่ฟุ้งซ่าน ไม่กระสับกระส่าย
- (๘) ปัญญาสมบุโน ถึงพร้อมด้วยปัญญา

ข้อที่ควรเว้นในการเจริญกรรมฐาน

- (๑) กุมมารามตา หยุคประกอบกิจอื่นเสีย เช่น เขียนหนังสือ อ่านหนังสือสวดมนต์ เป็นต้น อันไม่ใช่กิจในการเจริญกัมมัญฐาน
- (๒) ภสฺสรามตา มัวแต่คุยกันเสีย ไม่ตั้งใจกำหนด
- (๓) นิทุทธารมตา มัวแต่เห็นแก่นอน นอนมากกระทำความเพียรน้อยโยคินุคคลนอนแต่น้อย เพียงคืนละ ๔ ชั่วโมง ตั้งแต่ ๒ นาฬิกา ถึง ๖ นาฬิกาที่พอส่วน กลางวันห้ามนอน จงนึกถึงคำเก่าที่กล่าวเอาไว้ว่า คชาพี ฤาษีผอม อันนั้นเป็นเครื่องเตือนใจเราเอาไว้เสมอ ๆ
- (๔) สงฺคาณิการมตา พอใจคลุกคลีอยู่กับหมู่คณะไม่ชอบอยู่ลำพังโดยเฉพาะ
- (๕) อคฺคตทวารมตา ไม่สำรวจทวารทั้ง ๖ ด้วยดี
- (๖) โภขเน อมตฺตณฺฑมตา ไม่รู้จักประมาณในการบริโภคคือ กินอ้มจนเกินไป ให้กะเนาอีก ๕ คำจะอ้ม ให้หยุดเสีย เป็นพอดี
- (๗) ยถาวิมุตฺตํ จิตฺตํ น ปจฺจเวกฺขติ จิตจำอารมณ์อันใดไม่กำหนดอารมณ์อันนั้น หรือจิตตกไป โดยอาการใด ไม่กำหนดรู้โดยอาการอันนั้น

ข้อที่ควรปฏิบัติในการเจริญพระกรรมฐาน

นอกจากต้องปฏิบัติตามนัยที่ตรงกันข้ามกับข้อที่ควรเว้น เช่น ประกอบแต่กิจที่เพ่งกรรมฐานโดยไม่ประประประกอบอื่น ๆ ตั้งใจกำหนดโดยไม่คุยกับผู้อื่น เป็นต้น ทั้ง ๗ ข้อนั้นแล้วยังมีข้อที่ควรปฏิบัติอยู่อีกมากมายหลายประการที่สำคัญอันสมควรยกเอาขึ้นมากล่าวเอาไว้ในที่นี้ก็ได้แก่คือ

- (๑) ต้องมีขันติ มีความอดทนพร้อมทั้ง ๓ ประการ คือ
 - ก. อดทนต่อความยากลำบาก
 - ข. อดทนต่อทุกขเวทนาต่าง ๆ
 - ค. อดทนต่อความเขี้ยววนของกิเลสต่าง ๆ

(๒) เพื่อที่จะให้ขันติธรรมนั้นสมบูรณ์ จะต้องตั้งใจอย่างแนแนในการเจริญพระกรรมฐานว่า ถึงแม้เนื้อนี้จะเหือดเลือดจะแห้งคงเหลือแต่หนัง เอ็น กระดูก ก็จะไม่ขม้อทอดยลละเลิกไป จนกว่าจะบรรลุถึงธรรมที่กำลั่งบำเพ็ญเพียรอยู่นี้

(๓) เพื่อจะให้สมประสงค์ตามข้อ ๒ นั้น จะต้องกระทำอินทรีย์ให้เสมอกันคือศรัทธากับปัญญา จะต้องเสมอกันคู่หนึ่งวิริยะกับสมาธิอีกคู่หนึ่ง อันนี้ก็จะต้องให้เสมอกันด้วย ทั้งนี้เพราะว่า

ถ้าศรัทธา	กล้า	ก็ทำให้เชื่ออย่างงมงาย ไม่คำนึงถึงเหตุผล
ถ้าศรัทธา	อ่อน	ก็ทำให้มีความเลื่อมใสน้อยเกินควร ขวนจะให้เลิกปฏิบัติ
ถ้าปัญญา	กล้า	ก็ทำให้คิดออกนอกกลุ่มอกทางไป
ถ้าปัญญา	อ่อน	ก็ทำให้ไม่เข้าถึงเหตุและผลตามความเป็นจริง
ถ้าวิริยะ	กล้า	ก็ทำให้คิดพล่าน ฟุ้งซ่านไป
ถ้าวิริยะ	อ่อน	ก็ทำให้เกียจคร้าน
ถ้าสมาธิ	กล้า	ก็ทำให้คิดในความสุขนั้นเสีย
ถ้าสมาธิ	อ่อน	ก็ทำให้ไม่ถึงอุปจารภาวนา อัปนาภาวนา ส่วนสตินั้นไม่มีเกิน มีแต่จะขาดอยู่รำไปเสมอ ๆ

หลักการต่าง ๆ ที่ได้นำเอามากล่าวบอกเอาไว้ในตอนท้ายนี้ เพื่อชี้ให้เห็นว่ามันไม่เกี่ยวแก่การสอนแบบไหน ๆ จะเป็นแบบโบราณาจารย์หรือว่าแบบไหน ๆ ก็ตาม มันก็มีจุดยืนของการฝึกจิตและพระกัมมัฏฐานอยู่แล้ว เป็นหลักตายตัวเช่นนี้

ในที่นี้จะขอกล่าวถึงการเจริญปฐวิกสิตินพอเป็นตัวอย่างโดยย่อ ๆ แต่อย่างเดียวเอาไว้ในที่นี้เสียเล็กน้อย เพราะว่าการกสิณทั้งหมดและหลักการประพฤติปฏิบัติต่าง ๆ ก็ได้ชี้แนะเอาไว้ทั้งหมดทุก ๆ หมวดมาแล้วข้างต้นนั้น

(๑) เมื่อทำดวงปฐวิกสิตินเสร็จเรียบร้อยแล้ว ให้นำเอามาตั้งเฉพาะหน้าให้ห่างสัก ๒ ศอก พอมองเห็นได้ถนัด แล้งจงนั่งขัดสมาธิเอาเท้าขวาทับเท้าซ้าย เอามือขวาทับมือซ้าย ตั้งตัวให้ตรงจึงจะนั่งให้ได้ทนจะนั่งได้นาน แล้วลืมหาดวงกสิณให้ตั้งใจจดจ่อจับอยู่ที่อารมณ์คือที่ดวงกสิณที่เพ่งนั้น อากาโรเช่นนี้เรียกว่า วิตก คือยกจิตขึ้นสู่อารมณ์และจงประคองจิตเอาไว้ไม่ให้แส่คิดไปทางอย่างอื่น ให้คงจิตคิดอยู่แต่อารมณ์คือดวงกสิณนั้นแต่อย่างเดียวเท่านั้น อากาโรเช่นนี้เขาเรียกว่า วิจาร ดวงกสิณที่เพ่งนั้นเขาเรียกว่า บริกรรมนิมิต จิตที่เพ่งบริกรรมนิมิตนี้เขาเรียกว่า บริกรรมภาวนา บริกรรมภาวนานี้เป็นไปด้วยอำนาจบริกรรมสมาธิ ข้อนี้เป็นารเห็นด้วยนัยน์ตา เป็นการเห็นทางจักขุทวาร

(๒) ลืมตาเพ่งดวงกสิณให้ทั่วทั้งดวงกสิณให้เห็นชัดเจนแจ่มแจ้งทุกกระเปียดนิ้ว ว่าตรงไหนเป็นอย่างไร เช่นว่ามีเศษผงชนิดหนึ่งติดอยู่ตรงนี้ มีรอยบุ๋มตรง เป็นรอยขีดตรงโน้น จิตให้แน่วแนในดวงกสิณนั้น ในอารมณ์นั้น ประคองจิตเอาไว้ให้จิตตกไปจากอารมณ์นั้น ๆ

(๓) เมื่อลืมตาเพ่งจนเห็นว่าจำได้ทั่วทุก ๆ ส่วนในดวงกสิณนั้นแล้วก็ให้ลองหลับตาจะติดตา คือเห็นดวงกสิณเหมือนดังที่ลืมตาเห็นนั้นหรือไม่ ถ้ายังเห็นไม่ชัดก็ให้ลืมตาดูใหม่ ให้พยายามทำอยู่อย่างนี้

จนกว่าเมื่อหลับตาก็เห็นดวงกลืนนั้นชัดเจนทุกส่วนทั่วทั้งดวงกลืน แม้จนกระทั่งเศษผงรอยบุ๋ม รอยขีดอยู่ตรงไหน ๆ บ้างก็เห็นชัดหมดทุกสิ่งทุกอย่าง นิमितที่เห็นติดตาเช่นนี้เขาเรียกว่าอุคคหนิमित จิตที่นึกเห็นอุคคหนิमितนี้ยังคงเรียกว่า บริกรรมภาวนา บริกรรมภาวนานี้เป็นไปด้วยอำนาจแห่งบริกรรมสมาธิ ตอนนี้เป็นารเห็นโดยทางมนโทวารคือเห็นทางใจ

(๔) เมื่อหลับตาเพ่งเช่นนั้น หรือว่าลืมตาโดยไม่ได้มองดวงกลืนก็ติดตาเห็นดวงกลืนชัดเจนอยู่อย่างนั้น นิमितไม่คลาดคลายหายไป เพ่งหนักเข้าอุคคหนิमितนั้นจะชัดเจนกระทั่งใสสะอาด ประดุจดวงแก้วมณี เศษผง รอยบุ๋ม รอยขีดที่เคยเห็นก็ค่อย ๆ จางหายไป ดวงกลืนจึงใสบริสุทธิ์ยิ่งนัก นิमितที่เห็นเช่นนี้เรียกว่า ปฏิภาคนิमित และปฏิภาคนิमितนี้อาจขยายให้ใหญ่หรือว่าให้เล็กลงได้ตามความปรารถนาด้วย จิตที่นึกเห็นปฏิภาคนิमितนี้เรียกว่าอุปจารภาวนา เป็นไปด้วยอำนาจแห่งอุปจารสมาธิ คือใกล้จะได้ฌานอยู่แล้ว และเป็นการเห็นทางใจ ทางมนโทวาร เช่นเดียวข้อที่ ๓ นั้น

ถึงแม้ว่าถึงขั้นนี้ก็สามารถประหารนิเวศทั้ง ๕ ที่เป็นปฏิปักษ์กับสมาธินั้นได้แล้ว แต่ยังเป็นแค่กามาวจรสมาธิ มีกำลังยังไม่มาก ยังไม่แน่นอน ยังไม่แนบแน่นมั่นคง ถึงอัปนาสมาธิ

(๕) เพ่งปฏิภาคนิमितด้วยอุปจารภาวนาเช่นนั้น ให้เป็นไปโดยสมบูรณ์จนอารมณ์คือ ปฏิภาคนิมนั้นไม่หายไป แต่แนบแน่นในจิตประทับติดอยู่ในใจยิ่งนัก รูปาวจรปฐมฌานก็ย่อมเกิดขึ้นที่รูปาวจรปฐมฌานก็เกิดขึ้นนี้ โดยอาศัยปฏิภาคนิमितด้วยอำนาจแห่งอัปนาภาวนา อันเรียกตามอำนาจแห่งสมาธิว่าเป็นอัปนาสมาธิ

ฌานจิตนี้สามารถข่มนิเวศทั้ง ๕ เอาไว้ได้นานตราบเท่าที่ฌานยังไม่เสื่อม

(๖) ปฐมฌานมีองค์ ๕ และองค์ฌานทั้ง ๕ นี้ทำหน้าที่ข่มนิเวศทั้ง ๕ องค์กรใดข่มนิเวศอะไรอย่างไรนั้นได้กล่าวเอาไว้แล้วในหนังสือเล่มนี้ข้างต้นแล้ว เพราะฉะนั้นจะไม่ต้องเอาเรื่องของฌานนำเอามากล่าวเอาไว้อีกเท่าที่ได้ยกเอาหลักฐานที่ชื่อว่าปฐวิกลีณเอามากล่าวเอาไว้ตรงนี้นั้น เพื่อเป็นอุทาหรณ์เท่านั้น เรื่องของการเล่าเรียนการปฏิบัติพระกัมมัฏฐานทั้งสองนี้ เราจะรีบร้อนอะไรไม่ได้ทั้งนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างจะต้องเป็นไปตามขั้นตอนตามหลัก ซึ่งมีอยู่ในพระไตรปิฎกฉบับหลวงใน ๔๕ เล่ม เล่มทั้งนั้น หนังสือเล่มนี้ข้าพเจ้าก็ได้ค้นคว้าเอามาจากพระไตรปิฎก ใน ๔๕ เล่มทั้งนั้น ไม่ว่าเกี่ยวแก่เรื่องการปฏิบัติธรรมตอนไหนๆ ทั้งนั้น และเรื่องของฌานญาณสมาบัติและส่วนเรื่องและเล่ม ๑๓ อภิญาญาทั้ง ๖ ก็ได้นำเอามาจากพระไตรปิฎกฉบับหลวง เล่มที่ ๕ นั้นเอง เพราะฉะนั้นขอให้พุทธบริษัททั้งหลายก่อนที่พวกท่านจะเริ่มปฏิบัติธรรม พระกัมมัฏฐานทั้งสองอย่างใดอย่างหนึ่ง ควรจะอ่านหนังสือและทำความเข้าใจให้ดีเสียก่อน เพราะฉะนั้นควรใช้ดุลยพินิจใคร่ครวญและทำความเข้าใจให้ดีเสียก่อน

